

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Τὰ ρόδα
ΤΑΝΑΝΘΕΙΖΟΥΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιά νύχτα τοῦ Νοεμβρίου, ἡ Παυλίνα Ρούντου, παραφυλάει καὶ βλέπει τὸ σὺζυγό της, τὸ Στέλιο, νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι μιάς φιλῆς της, τῆς γοητευτικῆς Λούσης Πίντη. Ἐξάλλου ἡ Παυλίνα γυρίζει σπῆτι καί, μόλις φθάνει ὁ ἄντρας της, τοῦ ζητάει ἐξηγήσεις. Ἐκεῖνος δικαιολογεῖται, ὡς ὅπως, ἡ Παυλίνα μένει ἀγρυπνῶν ἀπὸ τὴ στενοχωρία της καὶ ἀντιστοίχως τὸ περασμένον. Τὸ σπῆτι καὶ τὸν Νέστορα τοὺς ποὺ εἶναι τὸν ἴδιον μετὰ τὴν χιρὰ ὑπὲρ της καὶ τὴ μικρότερη ἀδελφὴ της Σένη καὶ τὸ ὅποιο ἔργον αὐτὴ μὲ μὲν τὸ Στέλιο, φοιτῆς τὴν, καὶ τοῖς κίσεως ἕνα δομάτιον. Σιγὰ-σιγὰ οἱ δύο νέοι ἀγαποῦνται. Μὰ περὶ αὐτὴν ἀποφασίζοντες τὸν μετὰ τὸ πατέρα τοῦ Στέλιου κ' ἀναλαμβάνει τὴ συντηρησὶν τοῦ ἡ κ. Ρούντου. Σὲ λίγον καιρὸ ἡ Παυλίνα παραδίνεται στὸν ἀγαπημένον της σὲ μιά στιγμὴ ἀδυναμίας. Περνοῦν λίγαι μῆνες, νοιώθει πὺς θὰ γίνῃ ὑπὲρ της καὶ ὁμοιοῦται τὸ σφάλμα της σὲ τὴν ὑπὲρ της. ἡ κ. Ρούντου μὲν ἰδαιτέρως μὲ τὸ Στέλιο κ' ἀποφασίζονται ὁ γάμος ποῦ γίνεται σ' ἕνα ἐρημονικῆσι. Σὲ λίγον καιρὸ ἕνα κοριτσάκι ἐρχεται στὸν κόσμον. Καὶ λίγον κατόπιν πεθαίνει ἡ μητέρα τῆς Παυλίνης. ἡ φίλη της Λούση Πίντη μεγαλώνει σὺ μετὰ τὸ ὁμοιοῦται. Γοητεύει τὸ διευθυντὴ τοῦ ὁμοιοῦται. Ἐξωτερικῶν Νάσο Σανθάκη καὶ γίνεται σὺζυγός του. ἡ Παυλίνα ἀρρῆξαι τὴ τὴ χιρὰ, ὅχι γιὰ τὸν εὐτυχισμένον γάμον της, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀντιπαθῆσαν ὅτι καὶ τὸ Στέλιος ἔχει παρασχεθῆ ἀπὸ τὴν γοητεία της. Καλοῦνται καὶ πηγαίνουσι συχνὰ σὲς συγκεντρώσεις στὸ σπίτι τῆς Λούσης.

4ον Εἶχε ὅλη τὴν ὥρὰ τὸ λόγον κ' οἱ κυρίες κρέμονταν ἀπὸ τὰ χεῖ. Ἀπὸ τοῦ ὅταν διηγόνταν διάφορα εὐτράπελα περιστατικά. ἡ Παυλίνα τὰ ἤκουε βέβαια ὅλα αὐτὰ ποῦ διηγόνταν, ἀλλὰ εἶται ὅπως τὰλεγε τώρα μὲ ὑπὸ, τῆς φαίνονταν καινούργια. Καὶ τὸν παροτρύνουσε κ' αὐτὴ μὲ καινούργιον ἐνδιαφέρον.

Ὁ Στέλιος ἀπευθυνόταν σὲ διάφορες κυρίες ἀλλὰ ὅταν μιλοῦσε τῆς Λούσης τὰ μάτια του ἀστράφταν πρὸς αὐτὴ καὶ ἡ προσοχὴ αὐτοῦ νὰ φανῇ ἀκόμα πρὸς εὐχάριστος, δὲν ἔξευπε ἀπὸ τὴν Παυλίνα.

Ἀρχίσε νὰ νοιώθῃ μικρὴς κεντῆς χιρῆς. Δὲν ἦταν κ' ὁλόκληρος φυσικὴ αὐτὴ σπῆτι κοῦντὰ τῆς Νόστης κ' ἄριστο, κρατικὴ σπῆτι εὐφάνιος τῆς δεχόταν τὰ κομπλιμέντα ἀπὸ τοὺς νεαροὺς κυρίους. Δὲν εἶχε ὅμως τὸ νοῦ της σὲ τὰ λόγια τους. Τὰ μάτια της παρακολουθοῦσαν ὅλη τὴν ὥρὰ τὸ Στέλιο κ' ὅλη τὴν ὥρὰ προσπαθοῦσε νὰ μὴ τῆς δευρύνῃ οὔτε μιά λέξι ἀπὸ τὰ λόγια του.

Ἐτοί γινόνταν καὶ τίς ἄλλες φορές. Γιατὶ ἡ Λούση κρατοῦσε σπῆτι πολὺ ἀνοιχτό, καὶ δὲν παρέλειπε ποτὲ νὰ καλῇ τὴν Παυλίνα μὲ τὸν ἄντρα της.

Δὲν ἔοχομαι τῆς εἶπε μιά φορὰ ἡ Παυλίνα. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώω καὶ δὲν μοῦ εἶνε εὐχάριστο νὰ δέχωμαι χωρὶς ν' ἀνταποδίδω.

Κουτράρεσαι! τὴν ἔκοψε ἡ Λούση ἀπὸτομα. Ἐμεῖς εἰμαστε σὺν ἀδελφές. Αὐτὰ θὰ κῦτταζε τώρα; Ἐπειτα εἰσαίτε ἕνα ζευγάρια ἐξωτερικὰ εὐχάριστο, κ' οἱ δύο σας, καὶ δίνετε ζωὴ τὸν σολόνι μου.

ἡ Παυλίνα δέχθηκε τὸ κομπλιμέντο καὶ μόνον ἀργότερα καταλάβε πὺς ἀφοροῦσε ἀποκαλειστικὰ τὸ Στέλιο, ἐπειδὴ αὐτὴ

δὲν ἐπαίξε καὶ τόσο σπουδαῖο ρόλο σπῆτι συντροφία τοῦ σπῆτι τῆς Λούσης.

Ὁ Νάσο Σανθάκης ὁ ἄντρας τῆς Λούσης, ἐπαίξε κ' αὐτὸς ἕναν παράξενον ρόλο. Ἀφῆνε τὴ νεορὴ του σὺζυγον νὰ δέχεται ὅποιους ἤθελε παρῆσιτο κ' αὐτὸς σπῆτι δεξιότητες, ἀλλὰ σκεδὸν ἰκνόνντο. Καθόταν σὲ μιά γωνία, ἡ ἕνα ἐπιστήθιο φίλο του ἠλικιωμένον, κἀνίζον καὶ σὺν-τοῦσαν. Δὲν σπῆσι οὔτε γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς καλεσμένους του. Ἀν πῆγαινε κινεῖται κοντὰ του νὰ τὸν καίρηται, τότε μόνον σπῆσι οὔτε, μὲ ἀφῆνε ἀδρότητα, καμνοῦσε τὸ ὅπως τυπικὸ του καμνοῦσε ἔλεγε σὺν λέξεις καὶ ξανσκαθόταν. Λίγο ἡ συντροφία πῆρε τὴν ἀπόφασι πὺς δὲν ἐπρεπε νὰ τὸν λογαριάσῃ καὶ τὸν ἀφῆνε πῆς ἡσυχον.

Ἔνας θαυμαστής

Στὸ σπῆτι τῆς Λούσης ἡ Παυλίνα ὑπέστη, σὺν κυρία πῆς τὸ πρῶτο «κῶρτε». Καμνοῦσε νέοι τῆς μιλοῦσαν μ' ἐνδιαφέρον. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἐξεχώριζε ὁ Ἀλέκος Κανίδης. Αὐτὸς ἦταν μηχανικός, φίλος καὶ τοῦ Νάσο Σανθάκη, καὶ τοῦ Στέλιου. Πλουσιόπλοιο, νεώτατος ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων, ἔξυπνος καὶ ρωμαντικός. Ὅταν χόρευαν οἱ ἄλλοι ἡ ἔκαναν πολλὰς πρῆλλες, αὐτὸς πῆγαινε κοντὰ σπῆτι Παυλίνα ποῦ καθόταν μὲ τίς σοβαρῶτερες κυρίες σὲ μιά γωνία.

Ἦρθε σὺν λῆμα, ἔλεγε μὲ τὸ ρωμαντικὸ τὸν ὕψος. Αὐτὴ ἡ χάρις μὲ ζαλίζει.

Καὶ τῆς ἀνοίγει πάντα κοῦντὰς πῆς σὲ θέματα κοινωνικὰ, ποῦρε καὶ ρωμαντικά. Γιατὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν οἰκονομία, γιὰ τὴ φιλία. Μιά ἐλαφρὰ φιλοσοφία ποῦ ποῦ ἀρρεσι ποῦ παρῆσι τῆς Παυλίνης. Πῆς εἶχε καταρῆσι νὰ τὴν ψυχολογῇ, τόσο πρὸς ἑαῖ, σπῆτι λίγες φορές ποῦ εἶχαν κοῦντὰς μὲς; Αὐτὸ ποτὲ δὲν τὸ εἶχε βρῆ ἡ Παυλίνα. Ὅσοο αἰσθανόταν κ' αὐτὴ κάποια εὐχαριστία σπῆτι συντροφία του. Ἐνοιώθε κατὶ σὺν εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ νέο αὐτὸ ποῦ δὲν τὴν ἀφῆνε μόνη, καὶ τῆς εἰδείκεν πὺς εἶνε κ' αὐτὴ μιά γυνίκα νῆα κ' ἔλκυστικῇ.

Αὐτὸς ἦταν ἕνα ποῦ μὲλαιοκρινὸ μῆ-τριο ἀνάστημα, χλωμὸ μὲ μαῦρα μάτια τρυφερά καὶ ἀνῆσκα μὲς.

Ἐκεῖ νοῦτο νὰ ζήλῃς ὁ Στέλιος, συλλογιζόταν κ' αὐτὴν ποῦ ὅταν τύχαινε νὰ μὲν ὁ Ἀλέκος Κανίδης πρὸς πολλὰ ὥρὰ κοῦτὰς της.

Ὁ Στέλιος ὅμως οὔτε φαίνονταν νὰ παρῆσι τὴν προτίμησι αὐτὴ τοῦ φίλου του γιὰ τὴ γυνίκα του.

Ὅταν γυρίζον στὸ σπῆτι, ἦταν τόσο ἐνθουσιασμένον ἀπὸ τὸν αὐτὸν, ποῦ οὔτε συλλογιζόταν νὰ σκεφθῇ τὸ ρόλο εἶχε παῖξε ἡ γυνίκα του σπῆτι συντροφία. Κ' ἡ Παυλίνα ἐνοιώθε κατὶ σὺν ἀπογοήτευσι καὶς ποῦ ἔβλεπε πὺς ὁ ἐλαφρὸς τῆς φόβος μὴ τῆς κἀνῃ κ' αὐτὴν παρῆσι γιὰ τὸν Ἀλέκο ὁ ἄντρας της, ἦταν ἀδικος.

Μέσα τῆς βέβαια, δὲν ἐπαίξε κανένα ρόλο αὐτὸς ὁ ρωμαντικὸς νεορὸς. Ἀντὶ τοῦ μ' ὅλη τὴν ψυχὴ τῆς τὸν ἄντρα της. Γι' αὐτὴν δὲν ὑπῆρχε ἄντρας πρὸς τέλει σπῆτι κόσμος, πρὸς ὁμορφος, πρὸς ἀρετῆς πρὸς ἔξυπνος πρὸς καλός. Ὅλα

Η ΦΩΤΙΑ

Σὲ μιά πάλι ἐπῆσε φωτιά τὸ ξενόδοχο. ἕνα πανύψηλο κτίριο μὲ πέντε πατώματα.

Φωτιά!... Φωτιά!... φώναζαν οἱ ἐνοικοῖ.

Ἀμέσως ἐπρεψε ἐπὶ τόπου ἡ πυροσβεστικὴ ἀνταλία καὶ πλῆθος κόσμου. Οἱ πυροσβέστες ὅμως ἐνὶ οἱ φλόγες ἐμαίνοντο σὺν πῆσι πῆσι πῆσι εἶχαν προσηφῆν, καθόντουσαν μὲ σταυρωμένα τὰ χεῖρῃ σὺν νὰ μὴ σπῆσι τῆς.

Μὰ γιατί δὲν σβύνετε τὴ φωτιά; τοὺς ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς. Τὶ καθόσεστε μὲ σταυρωμένα τὰ χεῖρῃ, χριστιανοὶ μου; Περιμένουμε τὴ φωτιά νὰ κατέβῃ σπῆτι πρῶτο πάτωμα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν πυροσβεστῆ. ἡ ἀνταλία μὲ δὲν στέλνει τὸ νερὸ παραπάνω. Ἀς κατέβουν παρακάτω οἱ φλόγες καὶ τότε... ἀλλοίμονό τους!.....

Ο ΔΑΚΟΣ

τὰ προτερήματά τὰλεπε σπῆτι ἄντρα της. Καὶ τὸ θεωροῦσε φυσικὸ νὰ τὸν προσέχουν οἱ κυρίες, καὶ νὰ τοῦ μιλή μὲ τόσο ἐνδιαφέρον ἡ Λούση.

Αὐτὴ ἦταν ἡ κατὰσσι ὡς πρὶν ἀπὸ δέκα μῆνες.

Τότε συνέβη κατὶ ἀνσπάντεχο ποῦ ἡ ναστάτῃσε μὲς τὴ τὴ ζωὴ τῆς Λούσης, καὶ τὴ δικὴ τῆς καὶ τῆς.

Ἔνας θάνατος

Μόλις εἶχαν γυρίσει ἀπὸ μιά συναναστροφὴ σπῆτι τῆς Λούσης ὅταν ἔλαθον ἕνα τηλεφῶνῆμά της.

Τρέξτε! Ὁ ἄντρας μου εἶνε πολὺ ἀσχημα.

Ἦσαν ἕνα ταῖ κ' ἐπρεψαν ντυμένοι ἀκόμα καθὼς ἦσαν. Καὶ τὸν νῦραν πεθαμένο.

Ἐγκεφαλικὴ συμφορῆς, εἶπε ὁ γιὰ τῆς.

ἡ Λούση φαίνονταν σὺν ἀποβλακωμένῃ. Τῆς παραστάθηκεν ὁ ὅλη αὐτὴ τὴν τριμνηκὴ περιπέτεια. ἡ δικὴ τῆς οἰκονομία δὲν τὰ κ' ἀφῆνε. Μιά ἀπλοικὴ μῆνα καὶ μικρὰ ἀδελφά. Ὁ Στέλιος φρόντισε γιὰ ὅλα. Κ' ἡ Παυλίνα συντῆρε τὴν Λούση σὺν ἀληθινῇ ἀδελφῇ καμνοῦσε μέρους.

Ἦταν ἀπίστευτο νὰ βλέπῃ τὴν Λούση, εἰκοσιπέντε χρόνων κοπελλίτσα ἀκόμα, μὲ τὸ πῆσι τῆς χιρῆς.

ἡ Λούση ἔκλαψε τὴν ἡμέρα τῆς κηδεῖας ποῦ σὺν μικρὸ παιδί. Ἐπειτα ὁ μὲς ἀσῆσσε. Μάλιστα ἔκανε ἐντύπωσι τῆς Παυλίνης, τὸ ὅπως της, ποῦ εἶχε ζανγίνῃ ἄρεμο καὶ οἰοῦρο.

Ἦσαν τὴν ἀπόφασι εἶπε τῆς Παυλίνης. Σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις πρῆσι κανεῖ ἡ νὰ ζῇ, ἡ νὰ πεθῇ. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πεθῶ. Πρῆσι λοιπὸν νὰ ζῶ. Κ' ἡ γιὰ νὰ ζῶ, ὡς ἀποφασίζω.

Τὴν τρίτῃ μέρα τῆς φάνηκε κ' ὅλας τῆς Παυλίνης, πὺς ἡ Λούση εἶχε μακρινὰ ἀνσπῆσι. Τόσο ποῦ νὰ φανταζῇ ἡ οἰκονομία της μὲς σπῆτι μαῦρο πλῆσι τοῦ πένθους καὶ νὰ φαίνονται σὺν τριαντάφυλλα ἀπῆσι τῆς μῆνα τῆς. ὅταν τῆς εἰδείκεν πὺς εἶνε κ' αὐτὴ μιά γυνίκα νῆα κ' ἔλκυστικῇ.

Εἶδες πὺς τῆς πῆσι τὸ πένθος; ὡς τῆς εἶπε τὸν βράδι ἡ Παυλίνα τὸν ἄντρα της καθὼς νῦνιζον σπῆτι σπῆτι. Αὐτὸς τῆς ἀποκρίθηκε, σπῆσι οὔτε τοὺς ὅμως.

ἡ Λούση εἶνε πάντα ὁμορφῇ.

ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Νάσο Σανθάκη, ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς δυστυχίας τῆς Παυλίνης.

Δὲν τῆς ἦταν δυνατόν βέβαια αὐτὴς τῆς ἴδιας νὰ πηγαίνῃ κάθε μέρα σπῆτι Λούσης. Εἶχε μικρὸ παιδί, καὶ τὴν Σένη. Δύο παιδιὰ σκεδὸν. Γιατὶ ἡ Σένη ἦταν ἡ κόμα μαθητῆς τοῦ Γυμνασίου καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βοηθῇ παρὰ ἐλάχιστα σπῆτι. Καὶ τὸ κοριτσάκι της, ἡ μικρὴ Βάντα εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἐπὶ δέξαι, κάθε στιγμὴ. Ἐτοί λίγος ἡ Παυλίνα ἀρχίσε ν' ἀρῆσι τίς ἐπισκέψεις της σπῆτι Λούση.

Θάρρῃς σπῆτι Λούσης; τῆς ρωτοῦσε ὁ ἄντρας της καὶ ἀπάντησε. Κ' ὅταν τοῦ ἀποκρίνονταν ὅχι αὐτὸς τῆς ἔλεγε ἀδιόφορα: Ἐγὼ θὰ περῶ μὲ μὲς νὰ ἰδῶ μὴπως κρεῖται τίποτε.

Αὐτὰ τὰ λόγια τὴν ἔκαναν νὰ πνεῖσθαι τὴν πρώτη φορὰ. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε κ' αὐτὴ. Ἀλλὰ ἐπειτα ὁ Στέλιος πῆγε καὶ ζαντῆσε σπῆτι νεορὴ χιρῆς πολλὰς φορές μόνος του. Κ' ἡ Παυλίνα δὲν τοῦσε νὰ τοῦ πῇ νὰ μὴν πῇ, γιατί ἔλεγε νὰ μαντῆσῃ πὺς ζήλῃς. Τὸ θεωροῦσε ταπεινωτικὸ νὰ δεῖσθαι δυσπιστί μὲ καὶ δὲν εἶχε κανένα βάσιμο λόγον ζήλῃς.

Τὰ πράγματα σθεαρῶν

Παράξενο! ἡ Σένη, ἡ μικρὴ τῆς ἀδελφῆς, τῆς ἀνοίξε τὰ μάτια. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ βέβαια χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν φωτιά ποῦ ἀναθε σπῆτι κεφαλὴ τῆς ἀδελφῆς της.

Μιά μέρα γυρίζοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο, εἶπε τῆς Παυλίνης: Εἶδα τὸ Στέλιο μὲ τὴν Λούση.

Τὸ Στέλιο μὲ τὴν Λούση; ἐπῆνε αὐτὴ ἡ Παυλίνα, σὺ νὰ μὴν καταλάβαινε.

Τὸ Στέλιο μὲ τὴν Λούση, ναί. Σοῦ κἀνὲ ἐντύπωσι.

Καὶ ποῦ τοὺς εἶδε; Ἀπὸ τὸν ἔξω ἀπὸ τὸ ὄλῃμα. Ἐκῆσαν οὐρὰ γιὰ τὰ εἰσιτήρια τῆς συμφωνικῆς.

Γιὰ τὰ εἰσιτήρια τῆς συμφωνικῆς; ὡς τῆς εἶπε ἡ Παυλίνα, ἐνὶ ὅλο τὸ αἶμα ἔφευγε ἀπὸ τὴ μῆνα τῆς.

ἡ Σένη πρῆσι ἀπὸ τὸ ὅπως της. Τὶ εἶχε ἡ Παυλίνα; Εἶπα κανένα κακό; Συμβαίνει τίποτε;

Τίποτε ἀποκρίθηκε προσπαθῶντας νὰ φανῇ ψυχραῖν ἡ Παυλίνα. Μὰ πῆς μου, τοὺς μιλοῦσε;

Ὅχι, οὔτε καὶ μὲ εἶδαν. ἀποκρίθηκε ἡ

μικρὴ, νομίζοντας βέβαια πὺς θὰ ἦταν κακὸ νὰ τοὺς μιλοῦσε.

Κ' αὐτὴν ἀπάντησε: Ἀπῆλθηκε μ' αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα; Δὲν ἐπρεπε νὰ πῇ ὁ Στέλιος μὲ τὴν Λούση γιὰ τὰ εἰσιτήρια;

Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία, εἶπε ἡ Παυλίνα.

Κ' ἐπειτα, μόλις κρατῶντας τὰ δάκρυά της, εἶπε γρήγορα τῆς ἀδελφῆς της: Ἀκού. Μὴν τοῦ πῆσι τὸν εἶδες.

Γιατὶ; Ἐκὼ τὸ λόγον μου τ' ἀκούεις; Μὴν τοῦ πῆσι, τίποτε!

Κ' αὐτὴ, ἀποκρίθηκε σὺν φοβισμένῃ ἡ κοπελλίτσα.

ἡ Παυλίνα ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μετροῦσε τὰ δευτερόλεπτα ὅπου νὰ γυρίσῃ ὁ Στέλιος τὸ μεσομῆρι. Δὲν ἀρρεσι περισσότερο ἀπὸ τίς ἄλλες μέρες, ἀλλὰ ἡ ὥρὰ τῆς φάνηκε ὁλοκληρὸς αἰῶνας.

Καὶ δὲν ἦταν ἀδικαιολογητὴ σπῆτι ἀνσυχία της. Γιατὶ ἀκριβῶς χῆς, εἶχε πῇ σπῆτι ἄντρας της.

Πῆς θάθελα; νὰ πῆμε σπῆτι συμφωνικὴ αὐτὴ τῆς βδομάδα. Τὸ πρόγραμμα εἶνε ἐξαιρετικόν.

Κ' ὅπως τῆς εἶχε ἀποκριθῇ: Ἀδύνατον. Τὴν Κυριακὴν τὸ πρῶτο ἔχω ραντεβὺ μὲ δύο μηχανικούς, γιὰ κάποιο ζήτημα.

ἡ Παυλίνα δὲν ἐπῆνε. Ἦταν σπῆτι καρτερία της αὐτὴ. Δὲν παρακαλοῦσε ποτὲ γιὰ ἕνα πράγμα. Ἐξ ἄλλου τῆς φάνηκε πῆσι νὰ εἶνε ἀπασχολημένος ὁ ἄντρας της. Ὅλο κ' ἀρρῆσι πρὸς πολλὰ τώρα τελευταῖα καὶ βέβαια ἡ δουλειὰ του κρεῖται. Ζῶταν πρὸς μεγάλῃ προσοχῇ.

Τὸ νέο τῆς Σένης τὴν ἀνασάτῃνε. Ἦταν δυνατόν ποτὲ αὐτὸ; Ἦταν δυνατόν νὰ πῇ νὰ πῇ εἰσιτήρια γιὰ τὴν Λούση; Νὰ πῇ ἴσως σπῆτι συναυλία μὲ τὴν Λούση, καὶ νὰ τὴν ἀφῆσι αὐτὴ σπῆτι σπῆτι.

Ἦ ἀκριβῇ αὐτὴ τῆς φαίνονταν τόσο τερατῶδες ποῦ τῆς ἐρχόταν νὰ ζεωνῇ. Πῆρε ἕτοι ὡς φρενῆς ἀνσπῆσι.

Κ' ἀρρῆσι τὴν στιγμὴν ποῦ ἀκούσε τὸ κλειδὸν σπῆτι ἐξῆσι σπῆτι σπῆτι κατὶ μέρα της. Πῆς δὲν τὸ εἶχε συλλογιθῇ ἀπὸ τὴν ἀρχῇ.

Τὴ κοῦτῃ ποῦ εἶμαι! φώναζε σκεδὸν δυνατὰ. Μὰ εἶνε τόσο ἀπλὸ. Θὰ συναντῇ σπῆτι Λούση, θὰ τῆς εἶπε πὺς ἐγὼ ἤθελα νὰ πῇ σπῆτι συμφωνικὴ κ' αὐτὴ θὰ νῦρε τὴν Λούση νὰ πῇ μὲς ὁ δὺς γυναικες, μὲ καὶ αὐτὸς δὲν μποροῦσε. Καὶ θὰ τὸν πῆρε μὲς της νὰ βγάλουν εἰσιτήρια.

Μὰ αὐτὸ εἶνε! εἶπε μέρα της, καὶ τὸ σύνθετο ἔφευγε ἀπὸ τὴν φαντασίαν της.

Ἐπρεπε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἄντρα της σπῆτι τίς ἄλλες φορές. Πρὸς χαρομένη μῆ-λιστα.

Κ' ὁ Στέλιος φαίνονταν εὐδίαθετος. Τὴ νῆα; τὴ ρώτησε κατῆσθοντῃς τὴν σπῆτι σπῆτι, σὺν μικρὸ παιδί, ὡς τὸ σπῆσι.

Ἐγὼ νὰ μοῦ πῇς νῆα, τοῦ ἀποκρίθηκε τοχαπνικῇ.

Αὐτὸς σπῆσι τοὺς ὅμως του.

Τὴ νῆα εἶδε; Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... Πῆγαινε ἡ Παυλίνα. Κἀ πῆσι σπῆτι τῆς αὐτὴ δὲν εἶχε κούρασι νὰ μὴ λῆσι. Πῆγαινε ἀπὸ σπῆτι σπῆτι νὰ τῆς μιλήσῃ ὁ Στέλιος γιὰ τὰ εἰσιτήρια τῆς συμφωνικῆς. Αὐτὸς ὅμως τῆς μιλοῦσε γιὰ χιρῆς: δύο ἄλλα πράγματα. φαίνονταν πολὺ εὐχάριστος καὶ τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴν πολιτικὴν.

ἡ Παυλίνα σπῆτι τέλος δὲν βάσταξε: Τὴ λῆς τὸν ρῶτη, προσπαθῶντας νὰ μὴν πῇ σπῆτι σπῆτι. Δὲν θὰ καταφέρῃ νὰ πῇ σπῆτι συμφωνικῇ.

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Τὰ δευτερόλεπτα τοῦ διαταγῆς τοῦ φάνηκαν αἰῶνες σπῆτι Παυλίνα.

Μὰ, παιδί μου, εἶπε ἐπὶ τέλους ὁ Στέλιος γιὰ τὴν ἀνσπῆσι σπῆτι ἴδιον θέμα; Δὲν σοῦ εἶπα πὺς δὲν μπορῶ τὴν Κυριακῇ;

Τὰ μάτια της βούρκωσαν ἀμέσως. Μιά ἰδέα ὡς ἐμπόδιε τὰ δάκρυά της νὰ κληῖσθουν.

Θέλει νὰ μοῦ κἀνῃ ἐκπληξί, σκέφθηκε. Νὰ μοῦ τὸ πῇ τὴν παρῆσι. (ἡ τῶν ἀκόμα; Πῆσι).

Κ' ἔτσι πῆσι νὰ κλάψῃ, καμνοῦσε καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε πάλι τοχαπνικῇ.

Δὲν περῶ. Τὴν Κυριακὴν θὰ τὴν περῶ ὡς τὸ μεσομῆρι σπῆτι κρεββάτι.

της. Δεν μπορώ να τον αφήσω άλλη μια ώρα μαζί της. Δεν θα βρωτάξω στο μαρτύριο να ξέρω πώς βρίσκονται μαζί. Βρισκόταν τώρα πολύ κοντά τους. Κι όμως δεν την έδωσαν ακόμα. Ήρπου πήγε και στάθηκε ανάμεσά τους σχεδόν. Εκείνοι πετάχτηκαν σαν να είχαν αντικρύσει φάντασμα. Και κοιμάται άλλη ιδέα να μην είχε η Παυλίνα μονάχα αυτό το σάστιμα τους, θα της άνοιγε τα μάτια πώς κάτι συνέβαινε ανάμεσα στον άντρα της και στη Λούση.

Για κάποια δευτερόλεπτα δεν μίλησε κανένας από τους τρεις τους. Κυττάζονταν με μπάτι πελώρια σαν να δυσκολεύονταν να νιώσουν ο ένας τον άλλον. Η Λούση πρώτη φάνηκε να συνέρχεται. Με την κομική, είρωνική φωνή της ρώτησε:

—Ω, εσύ είσαι Παυλίνα; Πώς έδω; Κι άπλωσε το χέρι της για να τη χαιρετήσει.

Η Παυλίνα δεν έδωσε το χέρι της. Με χείλη παλινδρομικά ριχνώντας στη Λούση ματιές φλογισμένες, είπε στον άντρα της:

—Στέλιο, έλα να πάμε στο σπίτι.

Η φωνή της ήταν τόσο σκληρή, που την πρόλαβε και την ίδια.

Ο Στέλιος ακόμα δεν είχε συνέρθει από την ταραχή του. Μ' ένα καμμένο γεμάτο άμικανια τράβηξε:

—Πώς βρέθηκες εδώ; Κι' εγώ ήρξα τυχαία.

—Πάμε σπίτι, ξανάψε αυτή άδυσωπτα. Δεν θα μείνεις στο δεύτερο μέρος; ρώτησε η Λούση.

Η φωνή της τώρα ήταν απόλυτα ήρεμη. Το ύφος της είρωνικό.

—Μά... έκανε ο Στέλιος στενοχωρημένος και στωϊκός.

—Κι όμως είναι πολύ ενδιαφέρον το δεύτερο μέρος εξακολουθώ να σου, ας να μη συμβεί τίποτα.

Ο Στέλιος πάλευε να βρει κάποια δικαιολογία.

—Ξέρεις Λούση, είπα μ' ένα στενοχωρημένο καμμένο. Η Παυλίνα με πειράζει κι' είναι θυμωμένη. Της είχα πη πως είχα δουλειά. Που να φανταστώ πως θα...

...κονταν έτσι τα πράγματα; Πώς θα έξιπλεκα τόσο νωρίς από τη δουλειά μου, πώς θα σε συναντούσα εσένα; πώς θα είχα δυο εισιτήρια στην πλάτη σου, το ένα άχρηστο;... Που να τα φανταστώ όλα αυτά;

Της υποδείκνυε έτσι τα ψέμματα που έπρεπε να πούμε. Αυτή τον άκουγε με το ειρωνικό της ύφος και συμπλήρωσε κυνικά:

—Και ποιός να το φανταστώ ακόμα, πώς η Παυλίνα θα έρχόταν μόνη στη συνουσία!

—Μά ναί, αλήθεια, πώς ήρξες; ρώτησε ο Στέλιος προσπαθώντας να πάει κι' αυτός το φυσικό ύφος της Λούσης.

—Πάμε σπίτι, αποκρίθηκε η Παυλίνα ξερά.

Σήκωσε αυτός τους ώμους του.

—Όπως θέλεις... Λούση, γεια σου. Θ' άκουσες και για μένα το δεύτερο μέρος της συνουσίας.

—Εννοία σου, αποκρίθηκε αυτή και μπροστά στην Παυλίνα τον κυττάδε μ' ένα βλέμμα τόσο προκλητικό που και με κροκοισσάκι θα μπορούσε να πονηρευτεί.

—Γεια σου, Παυλίνα, είπα έπειτα. Δεν σου δίνω το χέρι, έπειδή πριν μου δείξεις πώς δεν έχεις καμμία διάθεση να μου το δώσεις κι' εσύ.

Η Παυλίνα της γύρισε την πλάτη και απομακρύνθηκε. Πίσω της με χείλη σφιχτά ακολουθούσε ο Στέλιος.

Εύκολοι όρκοι

Μέσα στη σκέψη της Παυλίνης, περνάνε τώρα οι στιγμές που εξακολουθούσαν και της φέρνουν δάκρυα στα μάτια. Πόσο άγρια του μίλησε μόλις έφτασαν σπίτι τότε! Καταλάβαινε πώς δεν ήταν αυτή η ίδια, πώς ήταν μία άλλη γυναίκα, έξαλλη που τον φοβόταν και του λένε ότι της κατέβαινε. Έκλαινε, φώναζε, και δεν λάβαινε υπ' όψιν της πως η Ξένη κι' η Βάντα βρίσκονταν στο πλαγινό δωμάτιο και σίγουρα θα είδαν κερσώσι από το φόβο.

Ο Στέλιος την άφισε να ξεθυμάνη. Καθόταν σε μια πολυθρόνα και κάθε τόσο της έκανε νόημα να σταματήσει. Αυτή όμως τούλανε, τούλανε και καταλάβαινε πως θα πέθαινε αν δε φώναζε έτσι, αν δεν έκλαινε.

Όταν ηούχαρε κάπως, ο Στέλιος της είπε με ήρεμη φωνή:

—Είσα στο καλά σου; Γιατί κάνεις έτσι; Τι συνέβη; Με συνέλαβες επί αυτοφώ; Σου είπα κανένας πως υπάρχει τίποτα με μένα και με τη Λούση; Όχι βέβαια. Το έγκλημά μου είναι πως πήγα στη συνουσία. Εγώ σου έξηγσα τι συνέβη, αν θέλεις πιστέψέ το. Ήταν κάτι έντελως τυχαίο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Η συνέχεια

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ

7ον

Κι' ένα βράδυ, ύστερα από ένα από τα έκτακτα κινήματα εκείνης (γλέντια για τέσσερες), ο Δημήτρης κι' ο Τάκης μείνανε μόνοι τους μπροστά στο προαύλιο με τα μισοαδειασμένα πιάτα και τις ξεθουλωμένες μπουκάλες του κρασιού, καπνίζοντας τα τσιγάρα τους άθεοι και σιωπηλοί. Μία ψιλή βροχή χτυπούσε μονότονα την άσφαλο του δρόμου. Το φθινόπωρο είχε δώσει πια τη θέση του στο χειμώνα... Μέσα στο κλειστό διαμέρισμα όμως, το καλοριφέρ ήταν αναμμένο. Κι' η ζέση είχε μαλακή κυθή παντού...

Σαφνικά, ο Τάκης έκτοξε τη σιωπή με μία φράση που μοιάζε να συνεχίζει από άλλες σκέψεις του που δεν τις είχε εξωτερικεύσει:

—...Και να συλλογιέται κανείς πως όλα γίνανε χωρίς λόγο!...

—Ποιά;

—Νά, ο χωρισμός σου με την Κατερίνα...

Ο Δημήτρης τον έκτοξε απότομα, σχεδόν άγρια:

—Πάψε!...

—Και να πάψω, τί σημασία έχει;... Μέσα μας φλυαρούν όλα αυτά, χωρίς διακοπή.

Ο Δημήτρης εξύγινε το φίλο του, κυττάζοντας τον στα μάτια:

—Αντί να διαπιστώνω μία κατάσταση, καλύτερα θάταν να προσπαθούσε να την τακτοποιήσει έξυπνη!...

—Με ποιόν τρόπο;

—Ψάξε, βρέστανε, φέρτνη!...

Ο Τάκης κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του:

—Που; Πώς; Με ποιο μέσο;... Έχω γίνει ο περιπαλόμενος Σέρλοκ Χολμς της Αθήνας. Οι άδωματικοί της υπηρεσίας στα διάφορα τμήματα με ξέρουν απ' έξω κι' ανακατωτά, παρακολουθώ τις εθιμορρίδες με μανία, τίποτα όμως τίποτα, τίποτα!...

—Νά καθί από παντού!...

Ο Τάκης του χτύπησε την πλάτη μ' ένα καμμένο:

—Εμένα κάτι μου λέει πως θα ξαναγυρίσω!...

—Και πώς δεν γύρισε τότε τόσο καιρό;

—Περιμένει ίσα μία κατάλληλη ευκαιρία... Οι γυναίκες έχουν την κοκετταρία να μπαίνουν και να βγαίνουν στη ζωή μας σαν πρωταγωνίστριες του θεάτρου... Με δικαιολογία, και κάποια αιτία...

—Είσα πολύ παραστατικός, ποιητικός και λογικός... τον έκτοξε νευριασμένος ο Δημήτρης. Μίλας α βιβλίο. Δε σου γυρεύω όμως αυτό... Σου γυρεύω να τη βρεις! Άκου; Νά τη βρεις!...

—Εσύ γιατί δεν τη βρίσκεις;

—Εγώ δεν, τουμύ... βρίσκω τόσο ένοχο τον έαυτό μου που νομίζω ότι μόλις τυχώ μπροστά της θ' άρξω να τρέμω οα μαθητής που δεν ξέρει το μάθημα μπροστά στο δάσκαλό του...

—Και μήπως το ξέρεις το μάθημά σου; έκανε ο Τάκης. Θα σου άξιζε να μείνης μετεξεταστέος στον έρωτα...

—Επαςά κάτι χειρότερο, Τάκη; Άπεριφώνη...

—Καλά να πάθης!...

Σηκώθηκε ο Τάκης και φόρεσε το παλτό του.

—Που πάς;... τον έρωτησε ο Δημήτρης.

—Στο σπίτι μου...

—Μά, δεν άκου;... Βρέχει;...

—Τι να κάνω;... Η μοίρα μου είναι να βρέχουμαι στην ύπνευσά σου...

—Βρέξου, λοιπόν κι' απόψε...

—Καληνύχτα!...

—Καληνύχτα, Τάκη... Καί, ψάξε!

Άκουστικέ η εξώπορτα που άνοιξε κι' έκλεισε. Κι' ύστερα, ο μονότονος ήχος της βροχής.

Απ' την άριστερή πόρτα μπήκε η Μαρούσα. Φαινότανε λυπημένη και νυσταγμένη μαζί. Άναστένοζε μπαίνοντας, κι' ο ανιστεναγμός της είχε κάτι κι' από το χαμουργιό.

—Θέλετε τίποτα, κύριε;... ρώτησε. Η νά πέρω;...

—Πέσε... της αποκρίθηκε ο Δημήτρης. Η γρηά υπέρστρια κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι της.

—Ο καμμένος ο κύριος... μουρμούρισε. Μόνος πιά...

Ο Δημήτρης όμως την απώηρε:

—Μήπως είχες την άπαιτη να με συντροφιάς του λόγου σου;...

—Καλά, μη θυμώνεται!... Καληνύχτα σας...

Μουρμούρισε μία «καληνύχτα» κι' ο Δημήτρης κι' η Μαρούσα, κουνώντας πάντα μελαγχολικά το κεφάλι της, θήκε απ' το δωμάτιο.

Ο Δημήτρης έδωσε το τσιγάρο του κι' άναψε μ' ένα μηχανικό κίνημα το ραδιόφωνο που θροισκάνε δίπλα του. Κάποιο θροισκόνταριε τη βροχή που μαρτίγωνε όω την άσφαλο... Σαφνικά, ένα χτύπημα ξερό άκούστηκε στο κατεδαμμένο ρολό του παρεθύρου! Ο Δημήτρης πετάχτηκε σαν ηλεκτρισμένος, έδωσε το ραδιόφωνο, έτρεξε στο παράθυρο και τράβηξε απότομα το ρολό. Μέσα στη λάμψη μίας αστραπής φάνηκε ένα λαιμό γυναικείο πρόσωπο, με τα μαλλιά του κολλημένα στους κροτάφους.

Τι φωνή ξεφύγε απ' το στόμα του Δημήτρη!

—Κατερίνα!...

Για πότε βγήκε σαν τρελλός, άνοιξε την εξώπορτα κι' γύρισε με την Κατερίνα στην άγκαλιά του!

—Εγώ είμαι!... μουρμούρισε εκείνη. Μόνο λιγάκι βρεμένη...

Ο Δημήτρης την άφισε μαλακά άπάνω στο ντιβάνι, έπρεξε, άνοιξε ένα συρτάρι, έβγαλε μία πετσέτα μία πυτζάμα...

—Έλα να σε ζεστάνω μικρό μου, ξεπαγιασμένο σπουρνίτι!... της ψιθύρισε τρυφερά, με φωνή που έτρεμε απ' τη συγκίνηση.

Με κινήσεις άδρές την έγδυσε. Τη σκούπισε με την πετσέτα, στεγνά, μαλακά. Ύστερα της φόρεσε ο ίδιος την πυτζάμα του. Έκλεινε τον άφανε να κάνει, ότι ήθελε ευτυχισμένη ζεσταμένη στη στιγμή απ' τα χόδια του... Στο τέλος ξάπλωσε στο ντιβάνι, ο Δημήτρης τη σκέπασε με μία κουβέρτα, και γονάτισε στο πάτωμα μπροστά της...

—Τα μαλλιάκια σου είν' ακόμα βρεμένα... της ψιθύρισε. Έλινά τα στεγνώσω.

Της τα φίλησε τα μαλλιά της, κλείνοντας τα μάτια... Δεν υπάρχει πιο άμορο άρωμα απ' των βρεγμένων μαλλιών μιας γυναίκας που αγαπάς!...

—Σ' ευχαριστώ... του άπάντησε. Είνε καλά έδω μέσα!... Ζεστά...

—Πώς κράτησες τόσο καιρό, κακό κορίτσι!... τη μάλωσε. Ο καμμένος ο Τάκης έχει φάει τον κόσμο να σε δρψ!...

—Τι να με κάνει;... έκανε μελαγχολικά η Κατερίνα.

—Νά σου πη πως σε λατρεύω πως δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα... Νά σε παρακαλέσω να γυρίσεις...

—Νά που γύρισα, χωρίς να με παρακαλέσει κανείς!...

Την άγκάλισε σφιχτά και της μίλησε σιγά, πολύ κοντά στο στόμα της:

—Τώρα δεν θα ξαναφύγης πια ποτέ... θα ζήσουμε σαν ένα ζευγάρι έραστών... Τον κυττούσε έλλειμμένα με τα μεγάλα της μάτια.

—Και πόσο θα τραβήξη αυτός ο καινούργιος έρωας;... τον ρώτησε.

—Τουλάχιστον όσο κι' εμείς!... της άπάντησε ζεστά. Άν ήσουν ποιητής θα σου λέγα «πέρα απ' τον τάφο!...» Έπειδή είμαι ρεαλιστής όμως, σου λέω μόνο: «Ός τον τάφο!...»

Κούνησε το κεφάλι της μελαγχολικά.

—Καμμένο μου Δημήτρη, του ψιθύρισε. Προβλέπεις λοιπόν, ότι θα πεθάνουμε γρήγορα;...

—ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Τό τέλος

ΣΤΙΣ ΚΟΡΥΦΕΣ της Πάρνηδος

Του συνεργάτου μας
Χ. Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Έλατε, τώρα, μαζί μας στις βουνοκορφές, στα νοητευτικά ύψη της Πάρνηδος που μαζί με τον πολυδίηγο 'Υμηττό, διεκδικούν την όμορφιά και τη χάρη των ωραιότερων βουνών της Άττικής.

Μπαίνουμε στην εποχή που με το άνοιγμα της έλευθερης ζωής, ο πολλός κόσμος ξαναρχίζει τις πολυαγαπημένες του θερινές εκδρομές, με κάθε πρόχειρο συνογέο, που του έ-εασφαλίζουν την ευχαρίστησή του στη νοητευτική ύπαιθρο της Άττικής, ακόμα και τώρα που μεγάλες έκτασεις της φαλακρότητας από το τσεκούρι των κατακτητών.

Άλλ' η Πάρνηθα, κι' αν έχασε ιδίως στις πλαγιές της, πολλά, πάσα πολλά από τα πλούσια πεύκα της και τα μεγαλόκορμα και υπερήφανα έλατά της που άγίζουν πάνω από το ύψόμετρό της των 600 δεν έχασε καθόλου από τη νοητεία της και από την αιώνα και πλούσια, από δρυγόνιο δροσιά της.

Στα βάθη των αιώνων ήταν άγρια και άπροσπέλαστη. Ύπηρχαν τότε και άγριογονόουσα και έλαφια και λύκοι και πολλών ειδών άλλα άγρια ζώα που σιγά-σιγά, έξαφανίστηκαν μαζί με το πέρασμα των αιώνων και με τα τουφέκια των κυνηγών. Κάτι έμεινε όμως, και στα μεταγενέστερα χρόνια για τους κυνηγούς, ίδιως λαγοί κοντά άγριοπούλια, άλεπούδες άλλα και μερικά φαγώσιμα πετούμενα (ιπεκάττες, περόδικες κλπ.) που αναζητούνται έδω πάνω, από τις συνηθισμένες παγίδες των κυνηγών, σε ώρισμένες εποχές κάθε χρονιάς.

Στον καιρό της Κατοχής, η Πάρνηθα είχε γίνει άποκληστικό τσιθόκι των Ιταλών και των Γερμανών. Έπεσε, κεί πάνω, τσεκούρι που πήγε καντόν. Έκατοντάδες καμινάδες άνεδοκατέβαιναν σ' όλο το διάστημα της μαύρης εκείνης εποχής και κουβαλούσαν χιλιάδες καντάρια έύλα για τα μαγερεσιά των έπιδουμένων που ένοοούσαν να περνούν καλά, στον καιρό που ο έλληνας λαός έδουλε και πέθαινε στους δρόμους από την πείνα και τη δυστυχία. Κανείς δεν τολμούσε, τότε, μετά το καλοκαίρι του 41, να πλησιάσει ούτε τους πρόποδες του Άθηνάϊκού Βουνού. Άγονότερα, οι Γερμανοί μετά τη διάλυση των Ιταλών, έκαμαν στις πλαγιές της Πάρνηδος, προς την Άθήνα και άδυρωματικά έσρα, και πολλοί άθωγοι χωρικοί έυλοκόποι πιάστηκαν ως κατάσκοποι και πληρώσαν με τη ζωή τους τη γεωμνηκή βαροδρόμια και καχυποψία.

Τώρα, η Πάρνηθα, άναπνέει και πάλι τον άέρα της έλευθερίας και ξαναβλέπει τον κόσμο που αγαπούσε, κάθε εποχή, ν' αναζητά τα άσθονα χιόνια της, το άσθονο δρυγόνιο της, τις καλοκαιρινές δροσιές της και το ξεκούρασμα που βρίσκουν οι εκδρομείς κάθε εποχή στα ώρια και γραφικά έλατά της.

Μέσα στο κατάφυτο από έλατα δάσος της σε μία από τις κορυφές της, βρίσκεται το αϊωνόβιο μοναστήρι της Άγίας Τριάδος. Κάποτε, κεί πάνω, πήγαν ο μακαρίτης ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου και όταν το βράδυ κατέβηκε στην Άθήνα και πέρασε απ' το Ζαχαράτο, τον είδε κάποιος φίλος του και του φώναζε: —Έδώ είσαι Ζαχαρία;

Και με το θυμοσυνικό ύφος του ο Παπαντωνίου, του άπάντησε: —Δυστυχώς. Έδώ κάτω ξαναβρίσκω! Έπέστρεσα εις την Σαγόαν!

Και έξηγνε τα της εκδρομής του με τη χάρη και την παρνηθιώτικη δροσιά που διέκριναν πάντα, τις διηγήσεις του.

Άς καθήσουμε, τώρα, λίγο κάτω από την ιστορική τεραστία καρυδιά του μοναστηριού, που για ν' άγκυλιάσουν τον κορμό της δεν φάνουν ούτε τέσσερες άνθρωποι. Στα παλιά χρόνια κάποτε, άνέβηκε, δώ πάνω, ο άλχημονος φίλος μας και δάσκαλος μας άλυποτάκης Καμπούρογλου — ο Άθηναιογράφος που δεν ξεχνούν ποτέ οι Άθηναίοι — και κάθισε κάτω απ' τον ίσκιό της.

Στα χρόνια της σκληδιάς σάθηκε μεν η καρυδιά, άλλ' η Πάρνηθα έπαθε τότε, μεγάλη νίλα από τους βαροδρόμους που ήλθαν στην Άττική και δεν άφηκαν λιθάρι σε λιθάρι.

Αυτό το αϊωνόβιο μοναστήρι της Άγίας Τριάδος, έχει ιστορία που γάναται στα βάθη των αιώνων. Έχει και μετόχι στους πρόποδες της Πάρνηδος όπου και το εκκλησάκι του Άγιος Νικόλαος. Έδώ καταλήγουν πολλοί Άθηναίοι εκδρομείς, όσοι δεν έχουν τα μέσα ν' άνεθούν στα ύψη και όσοι θέλουν συντομώτερα ν' άπολαύσουν τα... κεφτεδάκια τους και τα σάντουιτς και την χιλιάρα με τη ρετσίνα και κάθε μεζεζλάκι που τους συνοδεύει, άπαραίτητα, σε κάθε καλοκαιρινό περίπατο, νύω απ' την Άθήνα.

Απ' την Πάρνηθα όμως, δεν μπορούμε να παραλείψουμε τα Κλειστά, δηλ. το περίημο μοναστήρι της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, της Έκκλησιώτισσας, που περισσότερο είναι γνωστό στους Άθηναίους, ως μοναστήρι των Κλειστών.

Αυτό το μοναστήρι που πολύ συχνά το έπισκέπτονται οι εκδρομείς και οι φίλοι της Ιστορίας, είναι πολύ παλιό. Έχει λείψανα του Πέτρου της Άλεξανδρείας, του Άγ. Χαράλαμπος και του Άγ. Γεωργίου του έκ Λυδίας.

Μέσα στο εκκλησάκι του ύπάρχει ο Βυζαντινός άετός. Στον νάρθηκα ή χρονολογία 1204, στη βούση ή χρονολογία 1677 και στο ιερόν ή 1742. Βάλτε με νού σας!

Οι παλαιοί καλόγεροι έσωσαν και μερικά έγγ... της Μονής από τις καταστροφές και τις πυροκαγιές και τα έγγνοαφα αυτά ήσαν σχετικά με την ιδιοκτησία του παρό το Δεσφί μεγάλο κτήματος Σκαραμαγκά — ίδιως της εποχής της Τουρκοκρατίας — που άνήκε στην παλαιά, πολύ παλαιά άθηνάϊκή οικογένεια των Σκαραμαγκάδων.

Μία εποχή στον καιρό του Βουβαρδισμού των Άθηνών (1916) από τον Φουρνέ (χωρίς ευτυχώς ζημιές αλλά μόνο για άπειλή για να άσγη, τότε, ο Βασίλειος Κωνσταντίνος) κατέφυγε στο μοναστήρι των Κλειστών ά άτυχη μακαρίτης λήγος Ριγάρδος Παρίσης, που έπαθε τότε νευρική κρίση από το φόβο του.

Πήσε, τότε, τα βουνά και κατέληξε ποδαρόδρομο, στο μοναστήρι των Κλειστών.

Με την παράκρουση που τον κυρίευσε, μπήκε στον περίβολο του μοναστηριού και φώναζε στον ηγούμενο:

—Καταστροφή! Χαθήκαμε!

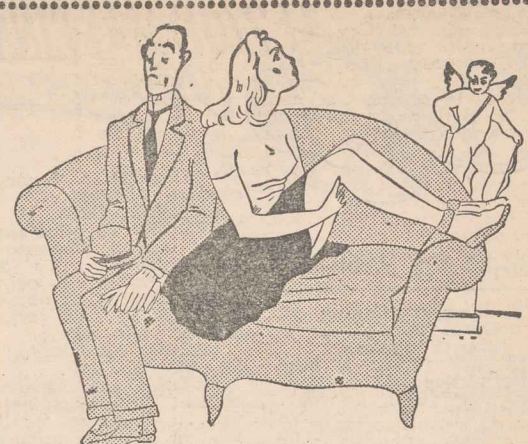
Ο ηγούμενος κατεταράχη και τον ρώτησε:

—Τι συνέβη, ευλογημένε;

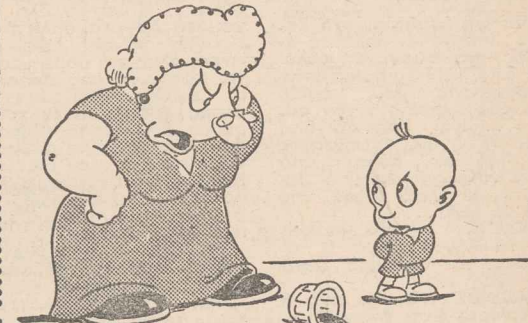
—Πάει η Άθήνα. Την έκανε ο Φουρνέ στάχτη!

Προσπάθησαν, τότε, οι καλόγεροι να τον καθήσουν. Άλλ' ο άτυχών Παρίσης είχε πάθει διαταραχή των φρενών και δεν κάθισε στο μοναστήρι. Έφυγε, άμέσως, πάλι. Και σε λίγες μέρες τον βρήκαν οι καλόγεροι σε μία γκαράδα νεκρό. Σημηνάπο κοράκι είχαν άφήσει στο πτώμα του ίλη της σαροκοφαγίας των.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

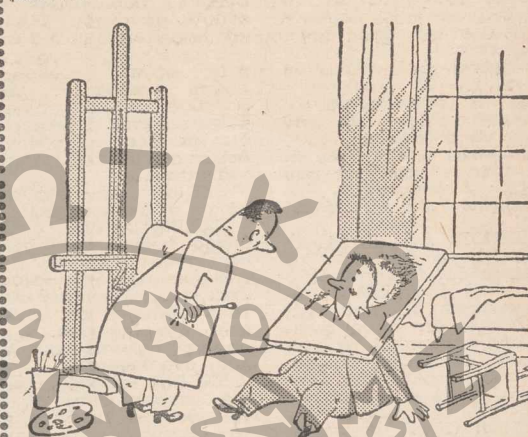

—Και τώρα που είμαστε μόνοι, δεσποινίς φιφίκα, τί θα μπορούσαμε να κάνουμε για να περάσουμε την ώρα μας;...

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Ποιός σου έδωσε την άδεια ν' άγγίξης το γλυκό; —Θά σου άπαντήσω παρουσία του δικηγόρου μου!...

Ο ζωνράφος: Και τώρα, τί λέτε; Σας μοιάζει;

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

—Έλα, καμμένο, Άγιστάει, τό βρήκες τό χιλιάρικο;

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Νικήτρια της "Ανοιξης..."

(Εκείνος κι' Εκείνη συναντιούνται βριστάκι σ' έναν ερμητικό δρόμο).
ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, με συγκίνηση): Έσύ...
ΕΚΕΙΝΗ: Εγώ, φυσικά...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι περίεργη σύμπτωση!... Κι' απόψε σε νοσταλγούσα τόσο...
ΕΚΕΙΝΗ: Αλήθεια;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ή ανοίγει υπογράφει την παρουσία σου παντού στην αρωματισμένη ατμόσφαιρα, στο ξέφυρο ποφύρα γεμάτος άνασες καινούργιων καιλών από τα περιβάλλοντα στην άσπρη νύχτα που γέμισε λαμπρά διαμάντια τόν ουρανό... Και, ξαφνικά όλη αυτή η άνοιξη χωρίστηκε στα δύο σαν αυλάδα από σκοτεινό κρημνό μαλακό βελούδο κι' από μέσα της βγήκες εσύ!...
ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένη απ' τα λόγια του): Μ' αλήθεια, τα νοιώθεις αυτά που λές...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζω πως η ελκυστικότητα έχει έναν ιδιαίτερο τρόπο να δονεί τη φωνή του ανθρώπου...
ΕΚΕΙΝΗ: Ναι μου φαίνεται πως μιλάς μ' ελκυστικότητα...
ΕΚΕΙΝΟΣ (περνάει το μπράτσο του κάτω απ' το δικό της, και την παρασύρει μες' στις πρώτες ακιές της νύχτας): Έλα λοιπόν, ν' ακούσεις τόσα ποίηση να σου πω...
ΕΚΕΙΝΗ (άφηνεται να παρασυρθεί): Έτσι να μην πρέπει να σ' ακούσω...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τι άλλο έχεις τότε ν' ακούσεις που ν' αξίζει ν' ακουστεί...
ΕΚΕΙΝΗ: Μωρέ, έχω!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είν' έχω;...
 Με τα δικά μου τα χείλια μιλάει απαιτητικός ο Μάης - ο θεοτέρελος αυτός χωράταζης, που τρέχει απάνω απ' τους άνθις, σμένους κήπους με τα στερά του ξεφύρου σκορπισμένους ροδοπέταλα από έκταφυλλα στα σιγαμένα κεφάλια των έριςτων...
ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, με ακιμέ-

νο το κεφάλι): Έμεις δεν είμαστε έριςται...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;
ΕΚΕΙΝΗ: Τα φίλια μας ή-τανε πάντοι βιαστικά κι' έμποδιζέμεν... Το σιγίζι-μό μας ήτανε περισσότερο καρδιοχτύπι παρά ήδονη...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι σημασία μπορεί ναχή αυτό;
ΕΚΕΙΝΗ (με πίκρα): Ό-λα μας χωρίζουν...
ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ένθουσιασ-μό): Όλα μας ενώνουν-νε!... Τ' άστρα, οι ξέφυ-ροι, τα μύρα - κυρίως τα μύρα... Περνάμε μέσα ά-πό μια συμπαιγή μυρωμένη ατμόσφαιρα κερωμένη από άνασες κυρίων και ρό-δων... Η νύχτα όλη είνε γεμάτη δυνατό δηλητήρια... Νομίζει κανείς πως άνα-πνέει όλες τις μορφές και τις κοκκίνες που σκορπίζει μ' έγκληματική σιγιάλη στους τοξικομανείς του έ-ρωτος ο άόρατος κύριος ά-σύλληπτος λαϊρέμπος ναιρκωτικών που λέγεται Μάης... (Έχουνε βγή ά-πό την πόλη, και τώρα δια-σχίζουν ένα μονοπάτι δί-πλα στα περβόλια).
ΕΚΕΙΝΗ (με τετράγωνη λογκή που καταφέρνει να λειτουργήσει με κάποιον τρόπο έστω κι' ελαττωμα-τικά, μέσα στο άπεριγρα-πτό αυτό όργιο της Πρωτο-μαγιάς): Μήπως θάπρεπε, καλύτερα, να γυρίσουμε...
ΕΚΕΙΝΟΣ (της σφίγγει πιο πολύ το μπράτσο με το χέρι του): Που να γυρί-σουμε; Πλανήστε μες' στη Νιρβάνα του Όνειρου, και λές να γυρίσουμε στους σκοτεινούς δρόμους που τους κάνει βούρκους ή πρώτη ψιχάλα;... Άερο-βατούμε στα πιο διάφανα σύννεφα από ρόδινο μετά-ξι, και λές να προσγειω-θούμε στη βάνωση πραγμα-τικότητας...
ΕΚΕΙΝΗ: Δεν έκανα κα-λά να σ' ακολουθήσω...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ακολου-θες έμένα' ακολουθες σα μαγνητισμένη το πρώτο άνθρωπο άνιόκλημα... Δεν έχει κριμιά σημασία αν αυ-τό σ' ώδηγες κατ' ευθείαν στην άγκαλιά μου... (τη σφίγγει δυνατά και τη φι-λάει στα χείλια).
ΕΚΕΙΝΗ (παραδίνεται για μια στιγμή στην άγκαλιά του ύπερα συνέρχεται και τον σπρώχνει μακριά της):

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΠΟΥ ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Για το καλό της ανθρωπότητας

Ο θάνατος του σέρ Γιόζεφ Μπά-κοφτ έστέρησε την Άγγλία από έναν άπ' τους πιο διακεκομμένους έπιστήμο-νές της ειδικευμένο στις έρευνες επί του άναπνευστικού συστήματος, που άποτε-λούσαν κατά τον πόλεμο στρατιωτικά μυστικά. Στις έρευνές του λοιπόν αυ-τές, ο σέρ Μπάκοφτ δεν έδισταζε να διακινδυνεύει τη ζωή του. Είχε μείνει π. χ. επί 6 ημέρες μέσα σε μια υαλί-νη καμπίνα γεμάτη με άραιωμένο αέ-ρα, για να μελετήσει στον όργανισμό του τα άποτελέσματα της έλαττωμέ-νης πίεσως.

Δεν ήταν άλλωστε η πρώτη φορά που διέθετε τον έαυτό του για τέτοια έπικί-νδυνα πειράματα. Είχε κάμει την άσχη-στό 1914. Γινόταν τότε λόγος για πρώ-τη φορά για τα άσφυσιόγωνα αέρια. Θέλοντας λοιπόν ν' άποδείξει ότι το ύ-δροκυάνιον δεν είνε θανατηφόρο, σε ώ-ρισμένη άραίωση, κλείστηκε μαζί μ' έ-να σκύλο σ' ένα δωμάτιο γεμάτο με τέ-τοιο αέριο. Το σκύλι δεν έζησε περισσέ-τερο από 60 δευτερόλεπτα. Ο Μπά-κοφτ όμως βγήκε μετά 10 λεπτά της ώρας, ζωντανός, υγιέστατος και καυο-γελαστός. Για ν' άποδείξει μάλιστα πως ήταν άπολύτως εν τάξει, καθάλλι-κε το ποδήλατό του!

Στον τελευταίο πόλεμο, όταν γεννή-θηκαν άμφιβολίες για τα φροντά χα-λύδινα «καταφύγια Άντερον», προο-ρισμένα για την προστασία των Λον-δρέζων άπ' τους αεροπορικούς βουβα-δισμούς τα δόκιμα πρώτος ο Μπά-κοφτ. Μπήκε δηλαδή μέσα σ' ένα τέ-τοιο και σπείωσε άτάραχα όλα τα ά-ποτελέσματα των εκρήξεων των πειρα-ματικών βουδών που τέφταν γύρω του.

Άλλά ο σέρ Μπάκοφτ δεν ήταν ο μόνος έπιστήμων που έπαιζε με το θά-νατο. Τελευταίως άκόμη, ο Άγγλος φυσιολόγος δόκτωρ Κάξ έφυγε μ' ένα φαλαινθηνοκό για τον Άνταρκτικό, με μια άσυνήθιστη άποστολή. Ντυμένος σαν τους «άνθρώπους Βατράχους» του τελευταίου πολέμου (να τους όποιους ένομε νοάσει άλλοτε) θα βουτήξει στην κατάλληλη περίσσεια κάτω από μια φά-λαινα και θα την πληνώσει μ' ένα μα-κού μαχαίρι για να της πάζει ένα δείγ-μα αίματος και να το άναλύσει κατό-πιν στο έργοστηρίό του έγκατεστημένο στο φαλαινθηνοκό.

Η δόκτωρ Τζέιν Νίβεν, έξ άλλου, μικροβιολόγος του πανεπιστημίου της Γλασκώβης δένθηκε να χοσιμεύσει ως πειραματόζωο σ' ένα πείραμα που θα μπορούσε να της στοινίσει τη ζωή. Μο-λύθηκε δηλαδή θεληματικά με μια άπ' τις τόσο έπικίνδυνες για τους λευκούς άο-ρώστες της Άπω Άνατολής που δεν τις έχουν μελετήσει άκόμη οι Εύρω-παίοι γιατροί. Εύτυχώς τη γιάτρεψε ο δόρος, που έπρόκειτο να δοκιμασθούν τα άποτελέσματά του. Κι' άνήθηκε κα-τόπιν κάθε ήλική άμοιβή για τον ήρω-ισμό της, λέγοντας άπλως: «Μά έπρεπε να το έπιχειρήσει κάποιος...».

Δεν έχουν άστόσο πάντοτε ευχάρι-στο τέλος τα πειράματα αυτά. Όπως ά-ποκαλύφθηκε π. χ. τελευταίως, ο θάνα-τος του μεγάλου Άγγλου έπιστήμονος Νέβιλ Χηθ ώφέιλετο στις δοκιμές του με τη «μεσκαλίνη». Η ουσία αυτή έχει συγγένεια με τη σκοπολαίνη, το «φα-όμακο της άληθειας». Ο Χηθ θέλησε ν' άποκαλύψει όλες τις ιδιότητές της και τη δοκίμασε στον έαυτό του. Βρήκε λοι-πόν ότι προκαλεί όπτασις, κάνει να ξενιέται ο νρόνος και παραοραώνει την αντίληψη του διαστήματος. Είχε κάμει όμως την άφοσύνη να πάει πο-λύ δυνατά δόσι μεσκαλίνης κι' έτσι έ-παθε μια παράξενη άρρώστια και πέ-θανε. Θύμα του θάνατος του και της άαταπαρόνησάς του.

ΕΚΕΙΝΗ (του δίνει το χέ-ρι της): Γεια σου!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γεια σου φο-δερό πλάσμα που κιπάφε-ρες να νικήσεις την Άνοι-ξη!... (της σφίγγει βιαστι-κά το χέρι, και φεύγει μες' στη νύχτα με δέος, σχε-δόν με σεβασμό για τη δύ-ναμή της...)
 ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η

«Ακαδημία του Κινηματογράφου», στο Χόλλυγουντ, άπένευμε έσχα-τως τα βραβεία της τα περίφημα άγαλματάκι της τους μικρούς έ-πικούρους Όσκαρ, στις καλύτερες «βεντέ-τες» του 1947. Μία από τις τυχερές αυτές «σάρ» ήταν και η θεατική Άνν Μπάττερ, μία νέα ήθοποιος με μεγάλο ταλέντο κι' έ-ξαιρετικά χαρίσματα. Η Άνν Μπάττερ, έ-γραφε ή σχετική είδησις, παρουσιάθηκε στην αίθουσα της Ακαδημίας μ' ένα ώροιο φόρεμα από μωβ δαντέλλα και τρέμοντας από τη συν-κίνησή της πήρε από τα χέρια του παλαιά-κου ήθοποιού Λάιονελ Μπάρρυμορ το περί-φημο άγαλματάκι και το έσφιξε με άνέκφορα ευτυχία στην άγκαλιά της.

Η «βεντέτα» αυτή έχει μια περιπετειώδη σταδιοδρομία και μία παράξενη ζωή άγνωστη μέχρι σήμερα στους θαυμαστές της. («Έφτασα στο Χόλλυγουντ άναφέρει ή ίδια το φεβρουάριο του 1940 μαζί με τη υπέρας μου, ύστερ από την πρόκληση μιας κινηματογραφικής εταιρείας άγνωστη σ' όλους και με το φόβο πως δεν θα κατάφερα ποτέ να γίνω «άστέρας» της θόνης. Κι' όμως, από τα πρώτα μου βήματα, μου συνέβησαν τα πιο έκπληκτικά πράγματα. Μόλις κατέβηκα από το άεροπλάνο με πλυσίσε ένας άγνωστος κύριος που με χαιρέτησε με τ όνομα μου και μου προσέφερε ένα όμορφο μπουκέτο. Κατόπιν, μ' ένα πολυτελές αυτοκίνητο με ώδηγησε σ' ένα άριστοκρατικό ξενο-δοχείο όπου ύπήρχε στη διάθεσή μου ένα πριγκιπικό διαμέ-σιμα... Νόμιζα πως βρισκόμουν σ' ένα παρυσμθένιο κάσολο! Την ίδια έντύπωσή είχα και το άπένευμα, που άγνωστοι πάλι κύριοι με ώδηγησαν στο στούντιο, για να «γυρίσω» την πρώτη μου δο-κιμαστική ταινία! Πόσο δια-φορετικό ήταν από τη ζωή του θεάτρου όλα αυτά! Μέχρι τότε ήξερα καλά τα παρασκήνια των θεάτρων του Μπροντγουάι που δεν παρουσιάζαν δυστυχώς μα-νικές έκπληξεις...».

Κι' αλήθεια ή Άνν Μπάττερ είχε μια πολυκύμαντη θεατρι-κή «καριέρα» στη Νέα Υόρ-κ. Γεννήθηκε στο Μίταιγκαν Σίτυ της Ιντιάνας κι' από μι-κή σπουδάζει σε διάφορες δοματικές σχολές. Όταν ό-μως άργότερα ή οικονομεία της έγκαταστάθηκε στη Ν. Υ. όρκη, ή Άνν θέλησε να βγή ρήνορα στη σκηνή γιατί είχε έμπιστοσύνη στο ταλέντο της. Άλλά, όπως συμβαίνει πάντα, συνάντησε άδιαφορία κι' άνα-πρόβλητο έμπόδιο.

«Κατέφωνα τότε σ' ένα τε-χνασμο άποκαλύπτει ή ίδια, που με βοήθησε να σπείωσω την πρώτη έπιτυχία μου. Αρ-χισα να στέλνω έρωτικά γράμ-ματα στον όμορφο ποιητή μου, στη ενός θάλασσας του Μπρον-τγουάι. Για να κινήσω όμως το ένδιόφρον του για μένα, γιατί θά έλάμβανε άσφαλές πολλά τέτοια γράμματα, άπε-τύπησα σε δίσκους νομισμοφό-νου αυτά που θα του έναρφα και του έστελνα εύτους τους δίσκους με υερικά λουλούδια. Η πρωτοτυπία μου αυτή του άρεσε και δεν άδνασε να μου άπντητήσει. Ηέλε να νυνρι-σθούμε. Κι' ένώ τότε βράι, σκόντας πως ήταν ή κατάλλη-λη στιγμή του έ-στελα ό υ ό δίσ-σκους όπου είχα άποτυπώσει ό υ ό μονολόγους μου από θεατρικά έρ-γα που είχαν άμ-μειώσει μεγάλης έπι-τυχία. Έτσι ή-μουν βέβαιη πως θα με σ' άκουσε και θα πόδεξε το ταλέντο μου.

Ο Λάιονελ Μπάρρυμορ δίνει στην Άνν Μπάττερ το έπικυρο άγαλματάκι.

που τότε έλεγαν Ρόμπερτ Κ... ένθουσιασθηκε, κάλεσε τον θια-σάρχη του ν' άκούρη κι' αυτός τους δίσκους μου και την άλλη ήμέρα έλαβα μια πρόκληση για να παρουσιασθώ στο θέατρο. Η τύχη θέλησε να έχουν άνάγκη από μια νεαρά ήθοποιό σαν κι' έμένα!...».

Άπό τότε, ή Άνν Μπάττερ έπαιζε σε πολλούς θιάσους μαζί με τις μεγαλειότερες καλλιτέχνιδες του Μπροντγουάι. Κι' όταν

Η «βεντέτα» με τον Όσκαρ

κουραζόταν πήγαινε να περάσει τις διακοπές της στα ήλιόλουστα ακρογόνια της θλιωίδος. Εκεί, το χειμώνα του 1939 είχε την πρώτη μεγάλη έρωτική περιπέτεια της ζωής της. Ερωτεύθηκε πρσφω-τόν Έλμερ Μόρις που ήταν πρωταθλήτης του κο-λυμβήματος εκείνο το χρόνο. Άλλά ο άναπημένος της δεν άνοπούσε το θέατρο και προσπαθούσε να την πείσει να το έγκαταλείψη, γιατί μόνο έτσι θα υπορούσιν να παντρευθούν.

«Βρέθηκε σε δύσκολη θέση - όμολογεί ή «βεν-τέτα» - γιατί το θέατρο ήταν ή ζωή μου! Η θυσία που μου ζήτησε να κάνω ο Έλμερ ήταν πάρα πολ-ύ μεγάλη. Την θεωρούσα σαν ένα είδος αυτοκτο-νίας... Περνούσα λοιπόν τρανικές ημέρες. Βυζι-σμένη στην άπελπια, όταν ένα βράδυ μου τηλεφώνησαν ξαφνικά από ένα νοσοκομείο. Ο Έλμερ ήταν σοβαρά άρρωστος! Χόρευε, μισομεθυμένος σ' ένα νυχτερινό κέντρο κι' έπειτα βγήκε με τους φίλους του και πήγε να κολυμ-πήσει στην «πλάζ». Όπως όμως ήταν ιδρωμένος άποψε ένα νερό κουλόνημα. Στο νοσοκομείο τον βρήκα άνοισθητό, με ύψηλό πυ-ρετό. Αυτή ή τρέλλα του λινό ε-λείψε να του στοιχήσει τη ζωή. Οι νοσοκοί του ύστερ από λίγες ημέρες τον πήγαν άεροπορικώς στην Έλβετία γιατί έτσι υδόν θα μπορούσαν να τον σώσουν... Κι' ένώ, με λυπημένη καρδιά, έανα-νύρισα στο Μπροντγουάι».

Άπό τότε ο Έλμερ Μόρις δεν ξαναφάνηκε στη θλιωίδα και ή Άνν Μπάττερ άφοσιώθηκε περισ-σότερο στο θέατρο, για να ξε-χάσει τον άτυχο έρωτά της. Σε λίγο δέν είχε την τύχη ν' άόσει σ' ένα σκηνοθέτη του Χόλλυγουντ, που είχε παρακολουήσει μια πα-ράστασή της και να προσληφθί άπ' αυτόν στη φιλομυυλκή. Έ-ται από το φεβρουάριο του 1940, άρχισε για την έξαιρετική αυτή ήθοποιό μια καινούσια ζωή, ή ζωή της «βεντέτας» του κινημα-τογράφου. Η άπονομή του Ό-σκαρ έχασε στην Άνν Μπά-ττερ είνε ή δική επίδραση της μεγάλης και λαμπρής καλλι-τεχνικής σταδιοδρομίας της.

Π. ΑΡΛΕΝ

Κινηματογραφικά νέα

★ Η Σουηδία είνε ή χώρα που έ-προμηθεύει πάντοτε στο Χόλλυ-νουντ άστέρες άπ' του μενέδους.
 -Μετά τη «Βία» Γκάρομ, την Ίνγκριντ Μπερόνκεν και τη Βιβέκα Λίντφορς, για άλλη Σουη-δή μεθοράνει ήμέρα στον ού-ρανό της έδρασε τέχνη.

★ Η Σίνια Χάσε - αυτό είνε τ' όνομά της - έντεμπουάρισε μετά τον πόλεμο και οι είδικοί της μεγαλειότερες από τις σπυρινές βεντέτες.
 ★ Τα θάμματα συνεχίζονται πάντοτε στον κινηματογράφο... Σ' ένα τέτοιο θάμα όφειλε την τύχη της μια μικρή Άγγλίσσα ήθο-ποιός, όλοτα όλη ως προχέει άκόμη, που λαοάρεi τώρα στο ρόλο της Σαλώμης - προέκυψε για την κινηματογραφική άπόδοι του περιφήμου έργου του Όσκαρ Ουάιλντ - ο μενέ-λος Άγγλος σκηνοθέτης Άλέξανδρος Κόρντα.

-Κατά το νύσταμα μιας σκηνής από το έργο, ο Κόρντα χρει-άστηκε μια νέα που θα έπαιζε ένα μικρό ρόλο. Τηλεφώνησε τότε στον Άνδρεν Όλνιέ, ζητώντας του να του στείλη την πιο «ά-χρηστη» από τις ήθοποιούς που είχε στο θιασό του. Ο Όλνιέ του έστειλε την Έλνεν Χέρλι, που ως τότε της έδιναν ρόλους όλοτα όλοτα άόμιατους. Ο Κόρντα βρήκε όμως πως ήταν ένα «αληθινό μονοπάρι». Και χωρίς να χάσει καπρό έτοιμοποίσει τη διάνομή των ρόλων και της άνέβασε το ρόλο της Σαλώμης. Έτσι ή Έλνεν Χέρλι έκαμε την τύχη της.
 ★ Η Γερκή Γκάρον έδήλωσε τελευταία ότι σκέπτεται να έν-καταλείψι τον κινηματογράφο και να έαναγορίσει στο θέατρο.
 ★ Ο Λουί Μάγερ, ο μεγάλος κινηματογραφικός έπιχειρηματίας, χωρίζει, έπειτα από άρμονική συμβίωση με τη γυναίκα του έπ' 42 χρόνια.
 ★ Το Ράντιο Λούζεμπουργκ έκαμε τελευταία ένα είδος δημο-φιλίας για την άνάδειξη των καλλιτέρων ήθοποιών του γαλλικού κινηματογράφου. Την πρώτη θέσι μεταξύ των γυναι-κών κατέλαβε ή Μισέλ Μοργκάν και των άνδρών ο Ζαν Μαρλ.

Χαρακτηριστικοί τύποι 'Εβραίων της 'Ιερουσαλήμ από αυτούς που κλαίει κάθε Σάββατο μπροστά στα ερείπια του Ναού του Σολομώντος.

Μιά επίσκεψις στα ερείπια ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Δημοσιογραφικές ἀνκννήσεις τού
συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Δυό εἶνε τὰ μέσα πού μεταχειρίζονται οἱ 'Εβραῖοι τῆς Παλαιστίνης γιά τήν κατοχύρωσι τῶν δικαιωμάτων τους: οἱ χειροβουίδες καί τὰ... κλάμματα. Τό πῶς ἀγωνίζονται μέ τίς χειροβουίδες τό διαβάζουμε κάθε μέρα στή τηλεοράση. Ἀς δοῦμε λοιπόν πῶς χρησιμοποιοῦν τήν πολιτική τῶν θρήνων. Αὐτή ὁμως δέν εἶνε μιά νέα πολιτική. Ἡ ἀρχή της ξεκινᾷ ἀπό τήν ἐποχή πού ὁ Ναβουχοδονόσω — 500 χρόνια π. Χριστοῦ — πυρπόλησε τήν 'Αγία Πόλιν τῆς 'Ιερουσαλήμ καί μάζεψε αὐτήν τόν περικλασθέντα ναό τῶν Σολομώντος. Ἐνᾷ Τείχος τοῦ ναοῦ ἔμεινε ὁρθό κι' ἀπό τότε ἡ πολυβασιλειμένη φυλή συγκεντρώνεται μπροστά στίς μαυρισμένες ἀπό τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων πέτρες καί κλαίει τὴ μοῖα τους. Πρόκειται γιά τὸ περίφημο Τείχος τῶν Κλαυθιών.

Στὰ ερείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντος ὕψωνται τώρα τὸ περίφημο μουσουλμανικό τέμενος τοῦ Ὁμά. Τὸ διασώζον Τείχος δέν προσφέρει κανένα οἰκοδομικὸ ἢ ἀνιτεκτονικὸ ἐνδιαφέρον σὺν ἐπισκέπτῃ. Εἶνε ἐξωτερικὸ μικρὸ καί πανάθλιο. Αὐτὲς οἱ πέτρες ἀποτελοῦν ὁμως τὴ μοῖα καί τὸ δράμα τοῦ 'Ισραὴλ. Δύομιση χιλιάδες χρόνια τώρα τὰ τέκνα τῆς ἐβραϊκῆς φυλῆς παραλαύνουν ἀπ' ἐκεῖ μιά φορά τὴν ἐβδομάδην καί θοποῦν. Χτυποῦν τὰ κεφάλια τους πάνω στίς πελώριες, τετράγωνες, μονοκόμματα πέτρες, ἀφίουν κραυγὲς ἀγωνίας καί σὸ τέλος γεμίζουν τίς γαστράδες μὲ χαράκια στὰ ὁποῖα εἶνε γραμμένες προσευγές καί κρυφές ἐπιθυμίες.

Ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν μέ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ 'Ιεχωθά θὰ εὐδοκήσῃ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἰουδαϊκὴν φυλὴν καί νὰ ἐπαναφέρει τὸ διεσπασμένο γένος στὴ γῆ τῶν Πατέρων του. Ὅταν ποῖν ἀπὸ λίγα χρόνια ἀόγιστε νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρό τους, οἱ 'Εβραῖοι θυμῆσθαι πῶς τὸ Τείχος τῶν Κλαυθιών τοὺς ἀνήκει καί ζήτησαν νὰ τὸ λάβουν στήν κατοχή τους. Οἱ μουσουλμάνοι 'Αραβες ὁμως ἐξηγέθησαν. Τὸ Τείχος εἶπαν ἀνήκει σὸ τέμενος τοῦ Ὁμά. Εἶνε ἀναπόσπαστο τμήμα τοῦ Χαράμ 'Ελ Σερή. Οἱ 'Εβραῖοι ἐπεχείρησαν νὰ ἀνακτήσουν μέ τὴ βία τὰ ἱστορικά δικαιώματά τους. Οἱ 'Αραβες ὁργάνωσαν τότε μίαν ἐπίθεσιν καί κατέσφαξαν — τὸν Αὐγούστο τοῦ 1929 — ἑκατὸν τοιάντα ὅσοι 'Ισραηλίτες. Ἀπὸ τὸ αἱματηρὸ αὐτὸ περιστατικὸ ἀνεπήδησαν ὁ φανατισμὸς καί τὰ μιστὰ πού κατευθύνουν ἔκτοτε τὴ δόξιν τῶν δύο λαῶν.

Ἐπισκέφθηκα τὸ πολυθρύλητο τείχος μιά ἀπὸ τίς καθιερωμένες ἡμέρες τῶν θρήνων. Ἰούλιος τοῦ 1939. Τὰ δρομάκια πού περρεῖ νὰ διασχίσῃ κανεὶς γιά νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ εἶνε τόσο στενά, σκοτεινά καί ἀκανόηστα, ὥστε ν' ἀποκλείουν τὴν χρησιμοποίησιν κάθε εἴδους μεταφορικοῦ μέσου. Πεζοπορεῖς λοιπόν μέ ζήτη φοικητή.

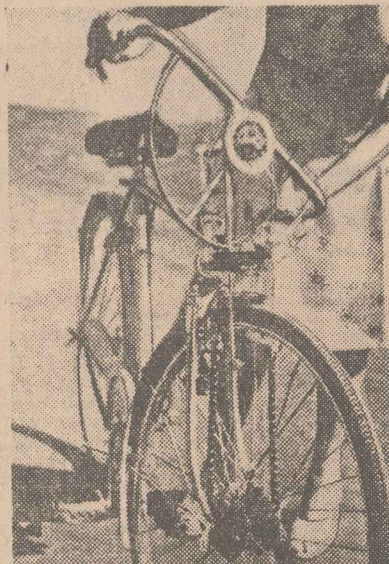
Διασχίζουμε ἓνα τμήμα τοῦ παλαιοῦ παζαρίου τῆς 'Ιερουσαλήμ καί μπαίνουμε σ' ἓνα καλντερίμι ὅπου οἱ ἰθαγενεῖς δέν ἐπαύσαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Σταυροφοριῶν νὰ ἐκθέτουν κακοψημένα κρέατα μαυρισμένα ἀπὸ τίς μυῖνες, πλάγια παραδωμένα στὰ γόδια τῶν περαστικῶν γεριῶν, λάδια καί λίπη ὅλες τίς φοικαλέες λιγούδιες τῆς φελαχίας, πού μποροῦν μέ τὴν ὀσφί τους μόνον καί τὴ μυρουδιά τους νὰ κόψουν τὴν ὀσφί τοῦ ἀνθρώπου γιά μέρες ὁλόκληρες.

Βαδίζουμε τώρα ἐπάνω στὰ ἐρημικά σοκάκια πού διασχίζουν τὴν ἀρχαία κοιλάδα τῆς Γερίνης. Ἐδῶ εἶνε τὸ γώσιμα τῆς πολλῆς ἐβραϊκῆς καί τῆς ἀραβικῆς συνοικίας. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε κλεισμένοι στὰ σπίτια τους καί οὔτε φαίνονται, οὔτε ἀκούγονται. Τὰ παράθυρα εἶνε σιδερόφρακτα, οἱ πόρτες βαρεῖς κλειδωμένες.

Κατεβαίνουμε σκάλες καί κάποτε φθάνουμε σ' ἓνα εἶδος διαδρόμου πού τὸ ὕψος του δέν εἶνε περισσότερο ἀπὸ σαράντα μέτρα. Στὴν ἐκτασί τοῦ διαδρόμου αὐτοῦ ὑψώνεται τὸ Τείχος, ἀσήμαντο γιά τὸν ἐξωτερικὸν παρατηρητὴν, χωρίς ἰχνη μεγαλείου. Μὲ δάκρυα καί αἵματα εἶνε ποτισμένα τὰ θεμέλιά του.

Αὐτὸ ὁμως τὸ ἀσήμαντο γιά τὸν ἐπισκεπτή πράγμα, εἶνε γιά τὸν 'Ισραὴλ τὸ σύμβολο τῆς ζωῆς καὶ ὑποστάσεώς του: εἶνε τὸ Τείχος τῶν Κλαυθιών. Τὸ σύμβολο τῆς χαμένης πατρίδος καί ἡ ἐλπίδα τῆς ἀποκαταστάσεως.

Τόνοι δακρύων γύθησαν στὰ θεμέλιά του. Βέβαια οἱ μοντέρνοι 'Εβραῖοι, ἡ νεολαία τοῦ Τέλ 'Αβίβ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γαλιλαίας καὶ τῶν ἀνταρτικῶν ὁργανώσεων τῆς Παλαιστίνης, δέν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ πᾶν νὰ κλάψουν καί νὰ χτυπήσουν τὰ κεφάλια τους ἐπάνω σ' αὐτὲς τίς παμπάλαιες πέτρες. Ἐκτοντὶ ὁμως οἱ ἄλλοι. Οἱ «ἀρθόδοξοι» Ἰσραηλίτες. Ἐκτοντὶ οἱ Σεφαρντίνοι μὲ τὰ μαύρα τουρμπάνια καί τὰ πρασινοκίτρινα προγονικά ἐπιμαυρίσματα. Οἱ 'Ασκεναζίτι, πού τοὺς ἐξορίζετο ἡ συγκίνησις τῆς 'Εθνικῆς Ἑστίας ἀπὸ τὴν Ρωσσία, τὴν Πολωνία καί τὴν Κεντρικὴν Ἑυρώπην. Διατηροῦν πάντοτε μὲ εὐλάβειαν τὰ λαθωμένα τσουλούφια καί τίς μακρὲς κόμεις, ἀπεγνῶνισαν τὸ νερό καί φοροῦν βαρεῖα πολυνόμα βελούδα μέσα στὴν πνιγρὴ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ. Φάτρες ἐ-

ΝΕΟΣ ΤΥΠΟΣ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ

Τὸ ποδήλατο αὐτὸ εἶνε νέου τύπου καί χρησιμοποιεῖται στὴν Ἰταλία. Τὸ τμήμα τοῦ συνδέεται μέ τὴν πρῶτη ρόδα καί κινεῖται μηχανικὰ ἀπὸ τὸ ποδήλατο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνισχύονται τὰ πεντάλια καί διπλασιάζεται ἡ κινητήριος δύναμις.

καυλωμένες, μὲ μάτια βαθυλωμένα, ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν μιὰ καὶ δέν βλέπουν γύρω τους παρὰ μόνον θοῖνον καί ματῶν τὰ κεφάλια τους χτυπώντας τα στίς πέτρες.

Ἡ ὁμαδικὴ θοῖνωδία τῶν λευτῶν αὐτῶν ὅπως εἶνε παρατεταγμένοι μπροστὰ στὸ τείχος μέ τὴν κυκλωτικὴν οἰκοδομική, δίνει τὴν ἐντύπωσιν μακαδρίας φαλωδίας. Τὸ θέαμα καί τὸ ἀκουσθὲν περιέχουν ὅλη τὴν περιπέτεια τῆς βασιανισμένης φυλῆς, πού ζητεῖ τὴν χαμένην Σιών. Στέκονται σὰν ὑπνωτισμένοι. Ὅταν δέν θοῖνοῦν, ψηθυρίζουν στίγους τοῦ Ταλμούδ. Οἱ γυναῖκες σκεπάζουν τὰ πρόσωπά τους μὲ μαντήλες, γονατίζουν καί σκουπίζουν τὰ δάκρυά τους μὲ χαράκια πού τ' ἀποθέτουν κατόπιν μέσα στίς τσέπες τοῦ Τείχους.

Ξαναγύρισα, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά ἀπὸ τοὺς ἰδίους στενοὺς καί σκοτεινοὺς δρομάκους. Στὴν Πύλιν τῆς Γιάφφας, σὸ γώσιμα τῆς παλαιᾶς καί νέας 'Ιερουσαλήμ, βόηκα ἀνοιχτὴ ἀτιμόβαρη, κίνησι, ζωή. Τράβηξα πρὸς τὴ νέα πόλιν, πού εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ θαυμαστά δημιουργήματα τοῦ ἐβραϊκοῦ δαιμονίου. Ἐδῶ εἶνε ὁ ἀληθινὸς 'Ισραὴλ: ὁ δημιουργικὸς καί ἱσχυρὸς. Ἐδῶ περσασκεύονται τὸ μέλλον τῆς φυλῆς οἱ Ἰσραηλίτες νέοι καί νέες τῆς Γερμανίας τῆς Αὐστρίας καί τῆς Τσεχοσλοβακίας πού βλέπουν μὲ περιφρόνησιν κι' ἀδιαφορίαν αὐτὴ τὴν ἱστορίαν τῶν θοῖνων τοῦ Τείχους.

Σφύζει ἡ ζωὴ στὸν ὠραῖον ἀσφαλτοστρωμένον δρόμον. Δυὸ γειτονικά κεντρα, τὸ «Ἐρσπ» καί τὸ «Βιέννα» προσφέρουν ἐντυπώσεις πού εἶνε ἡ ἐντελὴς ἀντιθετὴ πλευρὰ τῶν κλαυθιών. Μουσικὴ, χορὸς καί τραγούδι. Στὴν πίστα τοῦ «Ἐρσπ» στρόφιλλίζονται τὰ ζευγαράκια. Ὅπως τὰ παρακολουθοῦσα ἀπὸ τὸ ἥσυχο τοῦ ἀπὸ μου σημάτιον τὴν ἐντύπωσιν πῶς αὐτὰ τὰ παιδιὰ δέν εἶχαν συναίσθησιν τοῦ δράματος πού ἐκτυλίσσεται στὴν πολυτάραχη καὶ πολυτάραχη γῆ τῆς Παλαιστίνης. Στὴν πραγματικότητά δέν εἶνε ἔτσι. Οἱ νέοι αὐτοὶ εἶνε ἡ πρωτοπρεσία τοῦ 'Εβραϊκοῦ ἀγῶνος: Τὴ μιά μέρα χορεύουν. Τὴν ἄλλην παίρνουν ἐντολὴ νὰ πετάξουν τὴν χειροβουίδα στὰ γραφεῖα τῆς ἀγγλικῆς διοικήσεως. Καί τὸ κάνουν μὲ τὸ ἴδιο κέφι...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ζητεῖται σύζυγος

Οἱ αἰτήσεις γάμων μὲ τὸ μέσον τῆς δημοσιεύσεως στίς ἐφημερίδες δέν ἀποτελοῦν ἐφεύρεσις τῆς ἐποχῆς μας. Σὲ παλαιότερα χρόνια ἦσαν πολὺ συχνὲς καί γίνονταν χωρίς ψευδώνυμα, ὅπως συμβαίνει σήμερα. Νὰ π. γ. μιά περίεργη αἴτησις γάμου μίας νέας πού βρίσκεται ταυτόχρονα τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαπομπέσῃ ἓνα ὑποστῆμα, πού εἶνε ἀθετήσι τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἡ γίτησις αὐτὴ δημοσιεύεται σὸ φύλλο τῆς 21 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1792 τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ 'Αυδούργου» καί περιέχει τὰ ἑξῆς:

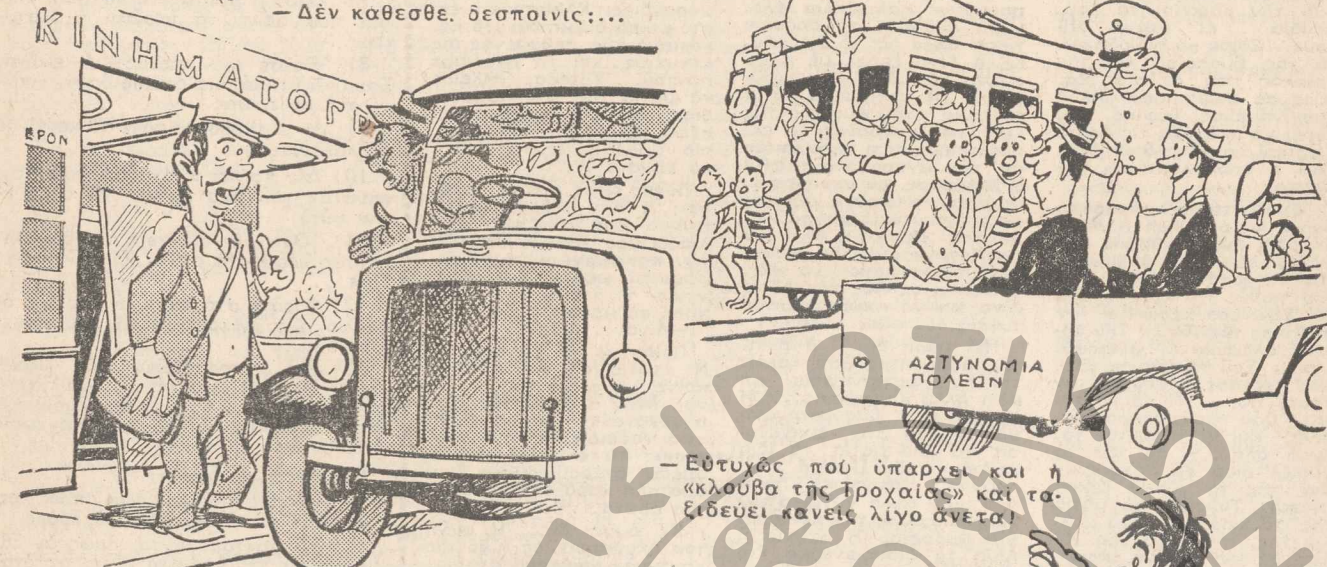
«Ἡ Χέρτα Χάικερτ, κάτοικος τοῦ 'Αυδούργου, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σβάιμπελ ἀριθ. 82, καταλείπει χωρίς λόγο ἀπὸ τὸν μνηστῆρα τῆς τὸν κύριον Αἰνρίχ Πράϊξερ καί ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ γνωστὸ αὐτὸ τὸ γεγονός ἐπὶ ὅλους τοὺς ἀξιότιμους συμπολίτας τῆς. Γι' αὐτὸ σκέφθηκε νὰ κάμῃ αὐτὴ τὴν δημοσίευσιν στὴν «Ἐφημερίδα τοῦ 'Αυδούργου», πού διαβάζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς καθὼς πρέπει κυρίους. Ἀν οἱ ἐν λόγω κύριοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἀντιληφθῶν πόσο ἀδίκον καί πρόστυχα φέρεται ὁ κύριος Πράϊξερ, δέν ἔχουν παρὰ νὰ γνωστοῦν τὴν Χέρτα Χάικερτ. Φυσικὰ δέν πρέπει νὰ λησμονήσουν ὅτι προκειται γιά νέα ἐντιμὴν καί ἀπὸ καλὴ οἰκονομία. Ἡ Χέρτα Χάικερτ συμπλήρωσε ἀπὸ ἓνα ἕως τὰ 22 χρόνια τῆς, εἶνε ψηλὴ, ξανθὴ καί ὁσοι τὴν γνωρίζουν λένε πῶς εἶνε πολὺ ὁμορφῇ. Ἐχει καλὸν χαρακτήρα, εἶνε θεοσεβὴς, ἔχει νὰ μαγειρεύῃ καί νὰ κάμῃ ὅλες τίς δουλειὰς πού ταιριάζουν σὲ μιά γυναῖκα. Τὸ σπῆτι ὅπου μένει εἶνε δικὸ τῆς καί ὁ μέλλον σύζυγός της θὰ μείνῃ μαζί της σ' αὐτὸ. Ἡ Χέρτα Χάικερτ εἶνε πολὺ τρυφερὴ καί θαρρὴ καί ἐπιθυμεῖ ὁ σύζυγός της νὰ τὴν παντρευθῇ καί νὰ τὴν ἀγαπήσῃ πολὺ. Ζητεῖ μόνον ἀπὸ τὸν μέλλοντα σύζυγό της νὰ μὴν καπνίζει πίπα, ὅπως ἔκανε ὁ κύριος Πράϊξερ, νὰ μὴν πίνῃ πολλὰ μπύρα καί νὰ ἐπιθυμῇ ν' ἀποκτήσῃ τέκνα»

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΤΟΥ Κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

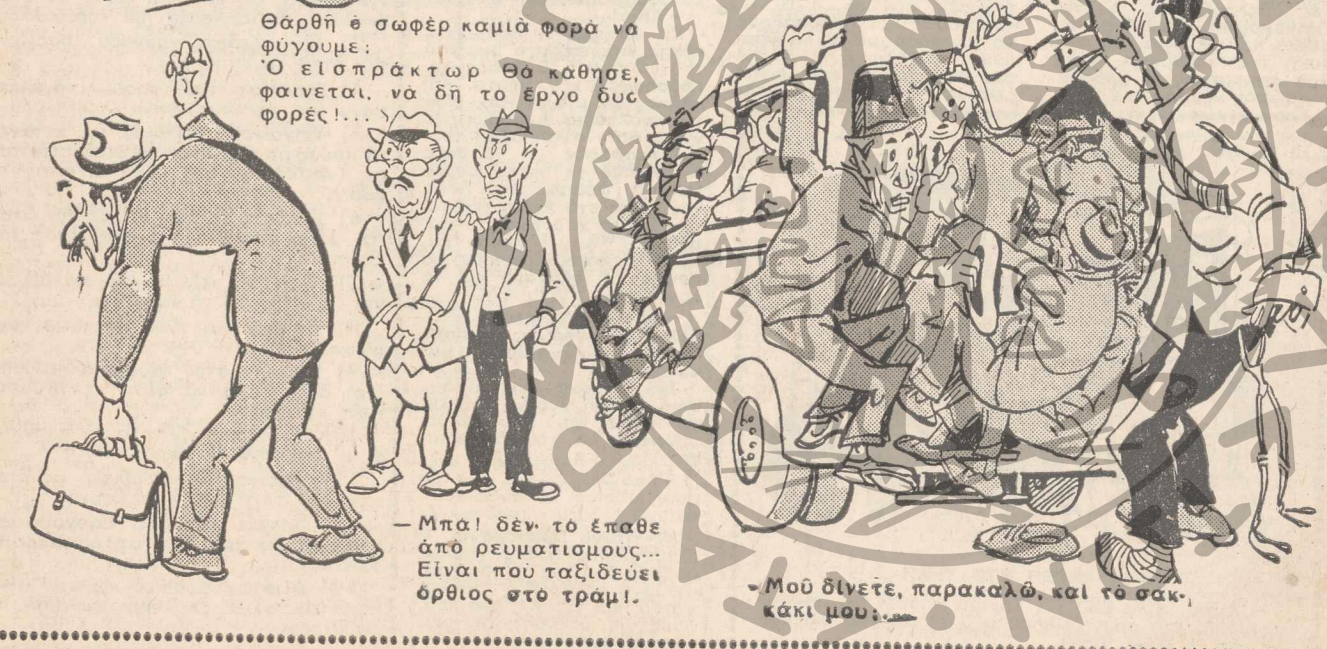
Αν ἔρθω στὸ σπίτι κατὰ τὰ ἡμερῶματα, μὴ βαλῃς κακὸ στο νου σου. Θὰ εἶμαι στὴν οὐρά!...

— Δέν καθεσθε, δεσποινίς;...

— Εὐτυχῶς πού ὑπάρχει καὶ ἡ «κλούβα τῆς Τροχαίας» καί ταξιθεῖ κανεὶς λίγο ἀνετα!

Θάρρῃ ὁ σωφὲρ καμιά φορά νὰ φύγουμε; Ὁ εἰσπράκτωρ θὰ καθῇ, φαίνεται, νὰ δῇ τὸ ἔργο δύο φορές!...

— Μπα! δέν τὸ ἔπαθε ἀπὸ ρευματισμούς... Εἶναι πού ταξιθεῖ ὀρθὸς στο τραμ!

— Μοῦ δίνετε, παρακαλῶ, καὶ τὸ σάκ, κακὶ μου...

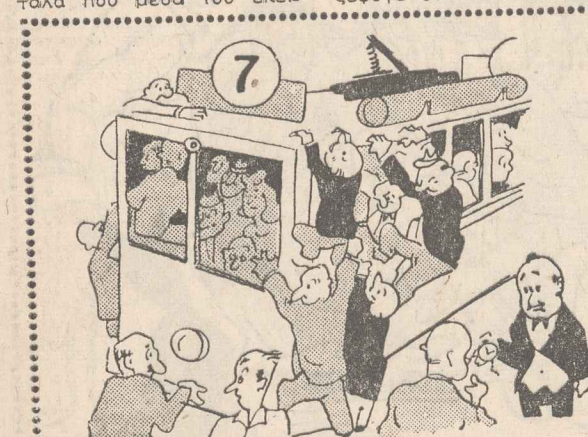
ΧΕΙΛΙΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πρωτομαγιά...

Όταν η Λίνα αποφάσισε να δεθί με το Στέφανο, η ζωή της άλλαξε. Δεν ήταν πια η ίδια. Δεν ήταν πια η ίδια που θ' ακολουθούσε, δεν ήταν πια η ίδια που θ' ακολουθούσε, δεν ήταν πια η ίδια που θ' ακολουθούσε...

Εάν ο άνθρωπος είναι ένας άνθρωπος, τότε είναι ένας άνθρωπος. Εάν ο άνθρωπος είναι ένας άνθρωπος, τότε είναι ένας άνθρωπος. Εάν ο άνθρωπος είναι ένας άνθρωπος, τότε είναι ένας άνθρωπος...

ΠΡΙΝ ΑΝΕΒΗ ΣΤΟ ΤΡΑΜ
— Άντιο, φίλε μου... Έπειδή μπορεί να μη ξαναγυρίσω στο σπίτι, φίλη μου τη μητέρα και εμένας της το ρολόι μου!

λούδα, διαφασμένη για φίλια καινούργιων λουλουδιών... Καί, μία μέρα, η Λίνα έμεινε μόνη της στο δωμάτιό της, στο μικρό δωμάτιό της φτωχίας και της φτηνής χαράς... Η καλύτερη έμεινε με την πικρή συντροφιά του πόνου...

Πέρασε καιρός. Κιτρινίσανε τα φύλλα απ' τα ριγν του φθινοπώρου, κι ήρθανε τα χερσαία του χειμώνα. Η Λίνα έμεινε μόνη της, κι η Λίνα έμεινε μόνη της, κι η Λίνα έμεινε μόνη της...

Κι' έτσι περάσανε χειμώνας, καλοκαίρι, φθινόπωρο, και η Λίνα έμεινε μόνη της. Κι' έτσι περάσανε χειμώνας, καλοκαίρι, φθινόπωρο, και η Λίνα έμεινε μόνη της...

Μία μέρα όμως ο ποιητής ανέλαψε σαν καλλιτέχνης, συγκινήθηκε με κάτι άλλο καινούργιο... Η Μούσα του, βαρυσσμένη, ήρθε να τον εμπνεύσει, να τον εμπνεύσει, να τον εμπνεύσει...

Κι' όμως όχι: Η φωνή του άκουσσε από λίγο πιο κοντινή, λιγότερο όνειρο: — Λίνα!... Λίνα μου!... Η φωνή της, η φωνή της, η φωνή της...

Για να ξεορκίσετε ΤΗ ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΑ...

Τί πρέπει να κάνετε

Οι πιο πολλοί άνθρωποι βεβαιώνουν ότι δεν είναι προληπτικοί. Κι' όμως, δίνουν προσοχή σε διάφορα μικροπράγματα που πιστεύουν ότι «φείδουν γρουσουζιά».

Θα σας προσφέρουμε λοιπόν εδώ τα κατάλληλα «εξορκία» για 13 τέτοιες περιπτώσεις.

- 1) Προσοχή, αν συναντήσετε στο δρόμο σας μια νεκροφόρα...
- 2) Αν ακούσετε τη φωνή μιας κουρούνας, είναι κακό προμήνυμα...
- 3) Περάσατε κάτω από μια σκάλα;
- 4) Αν γύσατε το αλάτι...
- 5) Έσπασε ο καθρέφτης του καθρέφτιζε το πρόσωπό σας...
- 6) Αν ένα καπέλλο είναι πεταγμένο πάνω στο κεφάλι σας...
- 7) Όταν η πόρτα ανοίγει μόνη της, λένε πως άφνειο να περάσει η δυστυχία...
- 8) Έπεσε μια κρεμασμένη εικόνα. Σημαίνει ότι κάποια απειλή βαρύνει πάνω στο σπίτι σας...
- 9) Αν αναποδογυρίσατε το κουτί με τις καροτίτσες...
- 10) Δεν πρέπει ν' ανάβετε τρία τσιγάρα απ' την ίδια φωτιά. Αν όμως είναι αυτά...
- 11) Όχι, μην ανοίγετε την ομπρέλλα σας μέσα στο σπίτι. Την ανοίξατε; Τότε...
- 12) Φοράτε στο δάχτυλό σας ένα δαμάσκηνο, μια «νεκρή» πέτρα που φέρνει δυστυχία...
- 13) Σας προσφέρουμε μια ωραία καρφίτσα (που «τσιμπάει» τη φίλια) ή ένα μαντήλι (που θα μαζέψει τα δακρύα σας). Μπορείτε να τα δεχθείτε χωρίς κίνδυνο αν...

Και τώρα τα εξορκία:

- 1) Περάστε γρήγορα από μπρός της, έτσι ώστε να της φασάτε το δρόμο.
- 2) Όλα τακτοποιούνται όμως αν ξαγρυπνήσετε την επομένη νύχτα ως ότου ακούσετε το τραγούδι του κορυδαλλού.
- 3) Ξαναπεράστε γρήγορα. Βαδίζοντας προς τα πίσω.
- 4) Σκορπίστε τρεις φορές λίγο αλάτι πάνω απ' τον δυο σας.
- 5) Πηγαίνετε γρήγορα να πετάξετε τα κομμάτια του μέσα σε νερό που τρέχει (προπάντων όχι μέσα σ' ένα πηγάδι).
- 6) Σηκώστε το από κει με την άκρη του μπαστούνιού ή της ομπρέλλας του ιδιοκτήτη του.
- 7) Ανοίχτε τελείως το παράθυρο, για να υπορέσει να ξαναβιχί.
- 8) Σπάστε ένα τζάμι σε χίλια κομμάτια.
- 9) Πεταχτείτε στον αέρα ένα ψαλίδι, έτσι ώστε να πέσει με τη μύτη προς τα κάτω.
- 10) Πηγαίνετε γρήγορα να καπνίσετε σ' ένα άλλο δωμάτιο.
- 11) Ανοίχτε το παράθυρο ως ότου υπή στο σπίτι σας λίγη βροχή.
- 12) Φοράτε κι' ένα μαγαριτάρι, κόσμημα ζωντανό που απομακρύνει το θάνατο.
- 13) Δώστε ένα μικρό νόμισμα (ένα πεννιταράκι) σ' εκείνον που σας το προσέφερε.

Όταν τὰ ζώα ΑΡΡΩΣΤΑΙΝΟΥΝ

Το ενδιαφέρον βιβλίο μιας κτηνιάτρου

Η κ. Πατρίτσια Ο' Κόννορ είναι η μόνη κτηνιάτρου ζωολογικού κήπου όλου του κόσμου. Προσφέρει από 4 χρόνια τις υπηρεσίες της στο ζωολογικό κήπο της Ν. Υόρκης. Κι' έχει μάθει στο διάστημα αυτό ένα σωρό πράγματα για τις αρρώστιες και τις συνήθειες των ζώων.

Όλες σχεδόν οι αρρώστιες των ανθρώπων συναντώνται και στα ζώα. Οι κτηνιάτρες παθαίνουν εύκολα φυματίωση. Έπίσης κρουσθούν συχνά και τότε θέλουν τοίσιμο στο σπίτι τους, σταγόνες στη μύτη και καστορόλα. Παίνουν δίχως αντίρρηση τα απαιτούμενα φάρμακα. Επίσης μετακινούνται πρόθυμα τα μαντήλια, τα ποτισμένα με λάδι, και φάρμακα και εύκαλπτου που τους δίνει η κτηνίατρος όταν συναγερθούν.

Όσο για το μουρουνόλαδο, μαλώνουν ποιος θα πιη το περισσότερο.

Τα πουλιά, ιδίως δε οι παπαγάλοι, παθαίνουν συχνά δυσκοιλιότητα. Επίσης, ζώα και πουλιά υποφέρουν από πάθηση αιματία, λευχαιμία, οαρίτιδα, καρδιακές νόσους, πνευμονία, πονόδοντο και παράλυση.

Πολλά ζευγάρια ζώων είναι τόσο αγαπημένα, ώστε ο θάνατος του ενός απ' αυτά κοστίζει τη ζωή στο άλλο. Απεναντίας, άλλα μαλώνουν μεταξύ τους άσχημα κι' ανταλλάσσουν γυμνάσματα και πληγές θανατηφόρες.

Η κ. Ο' Κόννορ σημειώνει σ' ένα βιβλίο τις περιπτώσεις όλων των αρρώστιας που θαλασπεί. Απ' αυτό λοιπόν μαθαίνει κανείς ότι της έτυχαν: μια γελάντα με όγκο, μια άσπικανική κουκουβάγια με άσπικανική ένας κάστωρ με έλκος του στομάχου, ένα λιοντάρι με πονόδοντο, μια άρκουδα με πληγές στα πόδια κι' ένας πίθηκος με έγκυαμα.

Στην τελευταία περίπτωση, τα έγκυαμα ωφείλουν σ' ένα ανόητο επισκέπτη του ζωολογικού κήπου, που έβριζε ένα αναμμένο τσιγάρο μέσα στο κλουβί των πηχικών. Τέτοιες βλακείες γίνονται συχνά, και μάλιστα από ανθρώπους μεγάλους και «μαλακωμένους» κι' όχι από παιδιά. Πολλοί πίθηκοι επίσης έχουν κοπή σφοδρά από ευνοσάκια που βοηγαν μέσα στο κλουβί τους. Κάποτε δέ, δυο «μπαμπούνοι» δηλητηριάστηκαν από παστιλίες σφυμπλίου, που τους είχε ρίξει κάποιος επισκέπτης! Έξ' άλλου, σε μια νεκροψία στο στομάχι μιας στρουθοκαμήλου, βρέθηκαν αρκετά κορδόνια των παπουτσιών, βουλωμένα από μπουκάκια, μια υπάλληλη του γκόλφ, ένα γάντι και μερικά κομμάτια.

Εξαιρετικά ενδιαφέροντες πελάτες της κτηνιάτρου είναι τα φείδια, όταν παθαίνουν αποστοματία ή αρρώστιες στο στομάχι. Ένοείται ότι, στο διάστημα της εργασίας της, ένας ή περισσότεροι φύλακες του κήπου κρατούν γερά το φείδι, για κάθε ενδεχόμενον... Τα φείδια παρουσιάζουν διάφορα ασυνήθιστα φαινόμενα.

ΨΕΥΔΟΝΥΜΑ

Ένα παράξενο όνομα

Τι παράξενα πράγματα που συμβαίνουν καιμιά φορά!... Έκείνο το απόγευμα καθόμουν στη γωνία κάποιου μπαρ, με μοναδική συντροφιά ένα ποτήρι και την άκεφιά μου. Ένα σωρό σκέψεις περνούσαν από το νου μου κι' έφευγαν, ή μια ύστερ από την άλλη σαν πουλιά που φεύγουν κυνηγημένα Πληξί... Έβγαλα μηχανικά το μολύβι μου και βάλαγα να μουτζουρώσω το λευκό υφάσμα του τραπεζιού, με διάφορα σχέδια. Και το μολύβι μου, σαν να το οδηγούσε κάποια δική του σκέψη, έγραφε ένα υπαρκτό όνομα: «Τζίνα». Το είδα και χαμογέλασα, νευρώσε άποια. Τζίνα... Πως μου ήρθε αυτό το περίεργο όνομα στο νου και στην άκρη του μολυβιού; Ούτε ήξερα καιμιά γυναίκα που να φέρει τέτοιο όνομα, ούτε το είχα διαβάσει ποτέ, ούτε το είχα ακούσει...

Μόνο του θάγινε, είπα. Και δεν είναι άσχημο όνομα. Κάποια θα μπορούσε να τρέχει. Κι' αυτή που μπορεί να τρέχει θα πρέπει να είναι ίσως ένας παράξενος τύπος με μάτια μελαγχολικά θλιμένο χαμόγελο και υποβλητική φωνή... Ένα τέτοιο όνομα δημιουργεί υποχρέωση.

Κι' ενώ αυτές οι σκέψεις σκέφτεται έκτοτε στο μυαλό μου, το μολύβι μου που δούλευε πάντα μηχανικά εστίλιζε το όνομα στο υφάσμα του τραπεζιού με κύκλους λουλούδια, τετραγώνια κι' άλλα τέτοια στολίσια. Καπνίζοντας ένα τσιγάρο, παρακολουθούσα αφηρημένα τα γαλάζια δακτυλίδια του καπνού... Μέσα σ' αυτά η φαντοσία μου έδλεπε άσχημα και φευγαλέα σαν όνειρο, τη Τζίνα.

Και ήταν ακριβώς έτσι, όπως την είδα στις γαλάζιες τουλίπες. Μια φωνή με ζήτησε απ' αυτό το όνειρο: — Γίωργο!

Γίωργο; Ξαφνιασμένος. Ήταν ο φίλος μου ο Αλέκος. Μα δεν ήταν μόνος. Μια όμορφη γυναίκα στεκόταν δυο βήματα πιο πέρα. — Περιμένεις κανένα; με ρώτησε ο Αλέκος. — Ναι, είπα. Περιμένω την ώρα να περάσει. — Τότε, αν θέλεις, κάνουμε παρέα. Σηκώθηκα. Η κυρία ήρθε.

Οι «φαγούρες» που αίσθανε, λαστε σε διάφορα μέρη του σώματός μας, έχουν κάποια νευρική προέλευση, όπως απέδειξαν τα πειράματα των Αμερικανών γιατρών Σάντιγκερ και Σκλάιφ που τις απέκαλεσαν γι' αυτό το λόγο, «ψυχοδερματώσεις». Για τη θεραπεία των, οι δυο Αμερικανοί γιατροί συνδυάζουν μια τοπική αναισθησία με νοσοκομειακή και έναν ληθαργικό ύπνο 20 ωρών το 24ωρο επί 15 ημέρες με τη βοήθεια ενός ισχυρού υπνωτικού.

Η έσμη του τυριού έναντιον της ημικρανίας

Ο Άλλανδος γιατρός βάν Γκόστερ ανακάλυψε ένα νέο φάρμακο έναντιον της ημικρανίας. Το φάρμακο αυτό είναι η όχι και πολύ ευχάριστη οσμή που έχει το ολλανδικό τυρί. Κατά τις διαβηθώσεις του, η οσμή αυτή προκαλεί και θεραπεύει τον πονοκέφαλο.

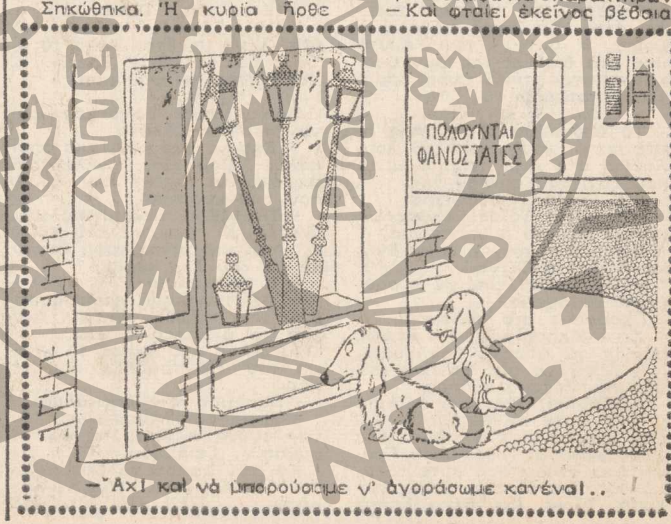
ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ Ο ΑΛΕΚΟΣ ΕΚΑΝΕ ΤΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ
— Ο κ. Γίωργος Α... Η κυρία Τζίνα Μ...
— Τζίνα! Φιθύρισα μ' έκπληξη και ταραχή.
— Τόση κατάπληξη οδς κάνει τ' όνομά μου; ούτως κείνη μ' ένα έλκρο χαμόγελο. Τό βρισκατε τόσο φοβερό;
— Φοβερό! Όχι κυρία μου. Τό βρισκα πολύ πρωτότυπο και χαριτωμένο.
— Σας θυμίζει ίσως καιμιά άλλη που έχει το ίδιο όνομα;
— Ίσως. Μια που έχει το ίδιο όνομα αλλά που ούτε την ξέρω ούτε την είδα ποτέ... Νά, κυττάξτε!

Όπως κ' έθεσαμε της έδειξα το τραπέζι. Εκείνη κυττάζε το όνομα κι' ύστερα έμεινε. — Τζίνα! είπα. Γράψτε γ' όνομά της! Και λέτε πως δεν την ξέρετε;
— Ναι, έτσι είναι.
— Και πως οδς ήρθε αυτό το όνομα;
— Εξηγήστε το έσείς! Οπως καθόμουν εδώ σ' αυτό το τραπέζι, μόνο του το χέρι μου έγραφε αυτό το όνομα. Και τώρα...

Εδώ πρόκειται γι' αυτό που λένε μεταβίβαση της σκέψης, είπε ο Αλέκος για να δώση μια έξηγησι, από τις πολλές που μπορούσαν να δοθούν. Κι' άρχισε μια επιστημονική φλυαρία για να μάς πεισθί ότι γι' αυτό ακριβώς πρόκειται. — Ας αφήσουμε αυτές τις θεωρίες, είπα για να μην πληθύνω Γκαρδόν... Ήρθαν τρία ποτήρια και μια μπιρίτσα.

Την επήγαμε ως το σπίτι της και την άρρασε στην πόρτα. Ήταν όρνα και η κυρία λυπόταν πολύ που δεν μπορούσε να μας καλέση το ίδιο βράδυ. Κι' όταν γυρίζαμε, ούτως τον Αλέκο για τη Τζίνα. — Παντομένη; είπε ο φίλος μου. Ναι, είπε. Η μάλλον ήταν. Τώρα βρίσκεται σε διαζύγιο. Χωρίζει με τον άντρα της. Και το διαζύγιο το έχω αναλάβει εγώ.
— Και γιατί χωρίζετε;
— Γιατί χωρίζουν όλα τ' ανθρώπινα που δεν τ' πάνε καλά; Ασημαντά χαρακτηρισμό.

— Και γιατί εκείνος βέβαια, —

— Αχ! και να μπορούσαμε ν' αγοράσωμε κανένα!

— Πάρτο κι' έτσι. Για μένα εκείνο που φταίει είναι ότι η κυρία είναι άνοστη. Και, όπως μ' έχει μάθει η δικηγорική μου πείρα κάθε άνοστη γυναίκα λίγαν κισρό ύστερ' από το γάμο της βρίσκει πως αδικήθηκε με τον άντρα που πήρε. Της άζει ένας καλύτερος Κι' αυτή είναι μια άφορη που εύκολα φτάνει στην άσυνφωνία χαρακτήρων. Είνε όμως εξαιρετική γυναίκα έτσι; — Α ναι... Κι' όσο σκέπτομαι εκείνη τη σύμπτωση με το τραπέζι...

Ο Άλέκος άρχισε πάλι να μου μιλάει για τη μεταβίβαση της σκέψης. Τώρα είχαμε καιρό για τέτοια κουβέντα. Βρήκα πως είχε δίκιο. Πως αλλοίως να το έζηνητο κανείς; Τζίνα δεν είχε ένα οποιοδήποτε όνομα από κείνη που κουβαλάει στη ζωή τους χιλιάδες γυναίκες. Είνε ένα όνομα παράξενο που χτυπάει αλλοιότυπα στ' αυτή, που ζαφνιάζει ευχάριστα... Ένα όνομα επί τέλους που ούτε το είχα υποπτευτεί ποτέ. Πως ήρθε στο νου μου έτσι χωρίς κανένα λόγο, χωρίς κανένα προηγούμενο; Και πως, μόλις το χάραξα στο άθωο μάρμαρο εκείνη που έφερε αυτό το όνομα, παρουσιάστηκε μπροστά μου σαν ζωντανή κάποιου άπιδανου όνειρου; "Ο! δεν μπορεί κανείς ν' αμφιβάλλει! Μέσα σ' αυτό το έφηλο κι' ανεύθυνο πλαίσιο του Θεού, που λέγεται άνθρωπος κρύβονται ένα σωρό μυστήρια, που όριζον κάποτε τη ζωή του και που δεν τάχουμε ξεδιαλύνει ακόμα. Ναι... Μπορούμε να ξέρουμε ίσως αυτή τη στιγμή τι γίνεται στη Νέα Υόρκη, μπορούμε ν' ακούμε μια φωνή που έρχεται από την Κίνα ή από την Αλάσκα, θα μπορούμε ίσως άνοστη να συνεννοηθούμε και με τον Άρη, αλλά εκείνο που δεν θα μπορούμε ποτέ να μάθουμε είναι αυτό το μυστήριο που κρύβεται στην ψυχή μας...

Εκείνο που ένω έμεις καθόμαστε σ' ένα στενό τραπέζι, κι' σε ώρες γεμάτες πληγών, φεύγει αόλο κι' άδραστο από το υποσυνείδητό μας, συναντά το υποσυνείδητο κάποιου άγνωστου κι' άνυποπτε γυναίκας κι' έρχεται ύστερα κι' άδραστο το μοιάδι μας να γράφει τ' όνομά της... Και ύστερα οι δυο άνθρωποι που ως τη στιγμή εκείνη δεν ήξεραν ο ένας την ύπαρξη του άλλου σφίγγουν τα χέρια και υποτάσσονται στη μοίρα που τους σέρνει ποιος ξέρει σε ποιους δρόμους...

Πέρασα δυο μέρες και δυο νύχτες μ' αυτές τις σκέψεις. Εγώ, ο πιο δύσπιστος άνθρωπος του κόσμου είχα πιστέψει πως σ' αυτές τις μυστηριώδεις συναντήσεις που μας παίζουν στα χέρια τους, σαν άδουλα και κουτά παιχνιδάκια. Το όνομα Τζίνα δεν έφευγε στιγμή από τη σκέψη μου. Η μοίρα τόδελε έτσι. Κι' άφου τόδελε η μοίρα, θ' άφαινα τον έαυτό μου στη διάθεσή της σαν θαρραύλα στο ρεύμα ενός όρμητικού ποταμού.

Το άπνευμα της Τρίτης ή μέρα μ' ένα μπουκέτο λουλούδια στο χέρι χτυπούσα το κουδούνι του σπιτιού της. — Η κυρία Τζίνα; είπα. — Η κυρία Τζίνα; έκανε με κάποια άπορία η υπηρέτρια. — Εκείνη τη στιγμή όμως βγήκε η ίδια η Τζίνα. — "Ο! Έοεις! είπα με χορούμενο χαμόγελο.

Πέρασα στο σαλονάκι. Χαιρολόγασα και πάλι, καθώς μύριζε τα φρέσκα λουλούδια. — Ηρθα να σάς ζητήσω μια εξήγηση, έσκαλούνησα. — Εξήγηται; Για ποιά πράμα; — Γι' αυτό το παράδοξο που μου συμβαίνει. Η που μας συμβαίνει, αν προτιμάτε. Γράφω ένα όνομα που ούτε το άκουσα, ούτε το είδα γραμμένο ποτέ. Τζίνα. Και δέκα λεπτά

αργότερα να η Τζίνα μπροστά μου ζωντανή όμορφη γεμάτη γοητεία και μυστήριο. Έοεις! — Μία σύμπτωση... — Άρχισα να μίν παραδέχομαι τις σύμπτώσεις. Για μένα, είναι κάποια άνοστη θέληση που μας έχει διαλέξει για να παίξουμε μαζί κάποιο ρόλο στη ζωή. Αυτό το πιστεύω όπως ένας φανατικός Μουσουλμάνος πιστεύει στο Μωάμεθ. Και είμαι άποφασισμένος ν' ακολουθήσω το πεπρωμένο Τζίνα...

Της έπιασα το χέρι. Εκείνη το άφισε για λίγο, ύστερα το τράβηξε διασταχτικά και έσπασε σε γέλιο. — Μα γιατί γελάτε Τζίνα; Για μένα αυτή η ιστορία έχει γίνει έρμηνια ιδέα. — Μα έτσι;... Άμέσως; — Δεν ξέρω. Άς άφισουμε τη μοίρα να μας οδηγήσει... Τι θα λέγατε για μια μικρή έκδρομouλα με τη φεγγάρι; — Έχετε, δλέπω ποιητικές διαθέσεις!

— Άπ' αυτές άρχίζουν οι άμορφες ιστορίες... Και μ' αυτές τελειώνουν αν τελειώσουν καμιά φορά...

Και ήταν εξάσια η βραδυά. Ένα κομμάτι φεγγάρι, αλά τευε στον καθαρό ουρανό. Η θάλασσα ψιθύριζε το οίγανό της τραγουδάκι και τ' άνδαφρα κυματάκια της έδωσαν ζεφυριόμενα στην άμμουδιά. Από κάπου έφταναν οι νότες κάποιου μακρινής μουσικής... Ήταν η πιο γοητευτική ακινοθεσία που μπορούσε κανείς να επιθυμήσει για ν' άρειση την πρώτη πράξη μιας έρωτικής ιστορίας...

Η Τζίνα πετούσε πετραδάκια στη θάλασσα έχω τις χείρες τα μισαλλά και της μιλούσα. Κι' όλα ήρθαν κι' έβιναν όπως τα είχα φαντασθή και ποθήσει.

— Τζίνα είπα σε μια στιγμή. — Εκείνη έσπασε πάλι σ' ένα γέλιο άκατανόητο για την αισθηματική εκείνη στιγμή.

— Γιατί γελάς; — Πρέπει να σου πω κάτι, είπα. Όλα ώρτια σε έδω είμαστε σύμφωνοι καθώς είλας. Μόνο που δεν με λένε Τζίνα! Αυτό είναι φανταστικό όνομα που το βρήκες εσύ!

— Μα τότε, πως εκείνο τ' άπνευμα, στο μπάρ... — Το πράγμα είναι πολύ απλό. Όπως καθόσουν άσηρημένος, ο φίλος σου ο Άλέκος ήρθε κοντά σου χωρίς να τον καταλάβαινε. Είδε τ' όνομα που είχες γράψει και μου είπα: — Είναι ένας τύπος κάπως άνειροπαρμένος. Άς του παίξουμε μια φάρσα να γελάσουμε! Θα σε συστήσω με τ' όνομα Τζίνα...

Μα θυμάσαι; Είσαι κουτός! Σκέψου, πως χωρίς αυτή την άνώδυνη φοροούλα, άπώφε δεν θα ήμαστε μαζί. Η φωνή του μοιριού δεν θα μιλούσε σε εμένα... Ούτε και σε μένα βέβαια. Έτσι δεν είναι; — Έτσι είναι, Τζίνα... — Πάλι Τζίνα!... Άφου το θές, λέμε με έτσι. Αυτό το όνομα άρχισε να μ' άρέσει... Και βρίσκω να μου πάν!

Λίγες μέρες αργότερα συνάντησα τον Άλέκο. — Έχω να σου κάνω μια άποκάλυψη, μου είπα γελαστός, σχετικά με κείνη την κυρία που σου σύστησα. — Την ξέρω την άποκάλυψη, Άλέκο. Κι' έχω να σου κάνω κι' εγώ μια άποκάλυψη, σχετικά με την ίδια κυρία. — Τι άποκάλυψη; — Α! Μην είσαι άνοπημονος. Δεν είναι καιρός ακόμα. Δός της το διαζύγιο πρώτα...

Ο φίλος μου έλασε το χρώμα του. Με τράβηξε από το χέρι. — Πες μου την άποκάλυψη. — Τώρα είμαι βιαστικός. Όταν θάρρη ή ώρα της θα τη μάθεις... Γεια σου. — Και τον άφισα να διασπνίζεται. Ήταν η σειρά μου να γελάσω. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

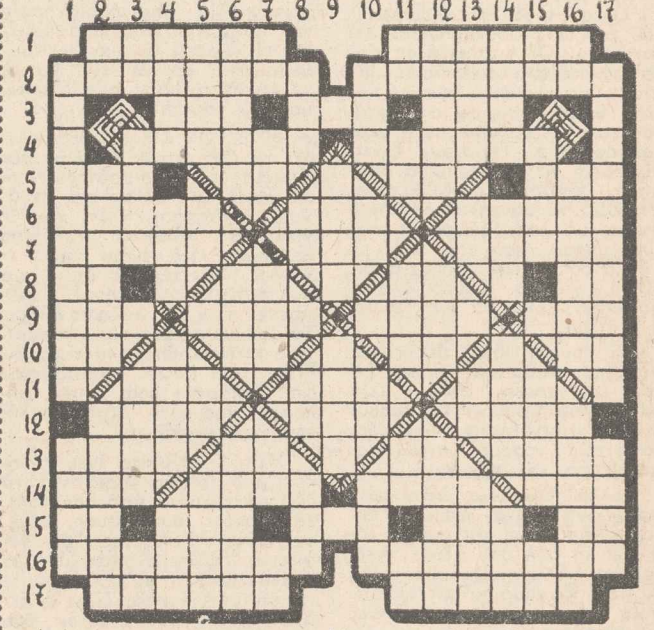
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 118

Οριζοντίως

- 1) Σπουδία έφεύρεση που βοήθησε τον συμμαχικών άνώνα. — Διακριτικό του θηλυκού γένους.
- 2) Στην Ελλάδα άρχίζει τον Ιούνιο. — Τόν κρατάτε στα χέρια σας κι' όμως δεν είσαστε Κροίοι.
- 3) Τρία φωνήεντα που περιέχει ο «πυρετός». — Άφισε (δημοτ.). — Έγραψε το «Υπό τας φιλύρας».
- 4) Τέτοιο είναι συνήθως ένα δάσος. — Χρονικό επίρρημα.

Καθέτως

- 1) Επονομασία του Χριστού. — Κοιτίς του ανθρώπινου γένους (κατά την Γραφήν).
- 2) Νότα μουσικής. — Ένα τέτοιο άποτελεί τον έβδομοαδίο «Θησαυρό». — Άνταλλογή ειδών (δημοτ.).
- 3) 100 τετραγ. μέτρα (γαλ.). — Τοπικό επίρρημα (δημοτ.). — Χρονικό επίρρημα. — Θα τ' άβρητε σε κάθε «ΑΡΑ».
- 4) Πρώτο συνθετικό πολλών

- νήγορα.
- 5) Γαλλικός τίτλος εύγενης. — Παρακελευστικόν μόριον. — Υποθετικός σύνδεσμος. — Άρθρο (γεν.).
 - 6) Εποχή του έτους. — Η γάτα είναι ο μεγαλύτερος έχθρος του. — Ποταμός της Σιβηρίας, ή ο έρως σε ζένη γλώσσα.
 - 7) Ρεύμα ύδατος. — Συμπερασματικός σύνδεσμος. — Οι διστάσεις του δεν είναι μεγάλες (ουδ.).
 - 8) Έπιφώνημα πόνου. — Έναντιωματικός σύνδεσμος. — Σύμφωνον. — Όνομα άποθανόντος γκάνγκστερ.
 - 9) Συγγραφέας έργων μυστηρίου και φρίκης. — Πέφτει από τον ουρανό. — Ευχάριστο συναίσθημα. — Γάλλος μυθιστοριογράφος.
 - 10) Άναφορική άντωνυμία. — Δείχνει άδιαφορία. — Κτητική άντωνυμία (πληθ.). — Αριθμός και πρόθεσις.
 - 11) Μετ' ιδίδει είδησεις. — Βρίσκεται σε πολλά στρατιωτικά παραγγέλματα. — Πρόθεσις.
 - 12) Βνίσκομαι υπό τας διαταγας τίνος. Πρόθεσις. — Μένας μουσουρνός.
 - 13) Πολλοί ίσχυρίζονται πως είναι τυφλός. — Έπαναλαμβανόμενο άποτελεί επίφώνημα εκπλήξης ή θαυμασμού. — Πρόθεσις μπροστά γέ φωνήεν. — Νοστιμίζει.
 - 14) Ωτίιζε τους προγόνους μας. — Χρησιμοποιείται για τη μεταφορά έμπορευμάτων (δημοτ.). — Κράτος της Ν. Α. Α. — Άρδανίτικη προσφώνηση.
 - 15) Το «Μ» όπως προφέρεται σε ζένη γλώσσα. — Το «Έν. τος» στη δημοτ. και μπροστά σε φωνήεν. — Άντιλαός. — Κοιφότης (ζεν.). — Σύμφωνον.
 - 16) Πιέρ... Γάλλος ήθοποιός. — Πολύ βαρείς.
 - 17) Ζώο των βορεινών κυ-

- αμερικανικών πόλεων. — Μέτρο βάρους. — Χορός... Άρθρον.
- 5) Επιταγή (ζεν.). — Νότα μουσικής. — Ιρλανδός συγγραφέας. — Άγγλικό δοκκάτο.
 - 6) Υπεράσπις. — Πρόθεσις. — Λέγεται στο πόκερ.
 - 7) Σύμφωνον. — Άναφορική άντωνυμία. — Χρονικό επίρρημα. — Τροπικό επίρρημα. — Διπλώνει συγκάτασιν.
 - 8) Όμοιωματικός σύνδεσμος. — Το χρυσόποιοι όμως όρκίζόμενοι. — Άνώνυμος Έταιρεία. — Άπαραιτήτος στη ζωή.
 - 9) Διακριτικό των ζώων. — Μουσικό όργανον.
 - 10) Το ύψιστο δν (κλητική). — Κτητική άντωνυμία (πληθ.). — Νότα μουσικής. — Άκέραια.
 - 11) Απαγορευτικό. — Τελικός σύνδεσμος. — Άθροισμός φύλων. — Άρθρον (πληθ.). — Έξη.
 - 12) Έξσκαών. — Χρονικό διάστημα. — Όλοκληρό.
 - 13) Το διεκδικεί και πάλιν ή Γαλλία. — Η ψυχή (ζεν.). — Νότα μουσικής άντετραμμένη. — Ουσίς διαφανής και άκαυστη.
 - 14) Προϊόν του νάλακτος. — Αριθμητικό (θηλ.). — Μορφή άσθενείας όχι σοδαρά. — Καύσιμος ύλη.
 - 15) Πολύτιμο μέταλλο (γαλιότι). — Ποοίτις έναποθηκευμένων έμπορευμάτων. — Πρωτεύουσα ευρωπαϊκού κράτους. — Έρωτηματική άντωνυμία.
 - 16) Θα τ' άβρητε στην άρχή του «Σουέζ». — Το στερέωμα (κλητ.). — Λάνα... βεντέττα του κινηματογράφου.
 - 17) Μ' αυτά σκατώνετε την ώρα σας. — Προσωπική άντωνυμία (πληθ.).
- ΑΝΤ. ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΣ
- Η λύσις του 117ου στη σελίδα 44

Έρρίκος Φόντ

Ο πολυεκατομμυριούχος πούσησε σάν άσκητης

Ο Έρρίκος Φόντ, ο άνοστος που στα 84 χρόνια του, κάτονος μιας περιουσίας 750 εκατομμυρίων δολλαρίων έσδυσε ήμερα σ' ένα ταπεινό σπιτάκι του Νηπύπου (Μίτσιγκαν), όπως ανήγγειλεν ο άσσυματός δεν ήξερε μόνον να θησαυρίζη, αλλά ήταν επίσης και ένας γεννημένος μηχανικός. Πραγματικά, άντιθέτα με πολλούς άλλους Άμερικανούς πολυεκατομμυριούχους δεν έκαταλλεύθηκε το μυαλό και τις ικανότητες κανέναν άλλου, αλλά τις δικές του έφευδούσε κι' άνωρίστηκε σκληρά, με μια άξιοθαύμαστη επιμονή και ύπομνη για να τις επιβάλει.

Άλλωστε, άφιέρωσε όλη τη ζωή του γι' αυτό. Μόλις στα σαράντα του χρόνια έλασε το πρώτο του άποφασιστικό έσκήνημα για την κατάκτηση του πλούτου κι' άογισε να γίνεται πραγματικά πλούσιος μετά τα 40 έτη.

Είπε γεννηθή το 1863 σ' ένα μικρό άνρόκτημα που είχαν οι γονείς του στο Νηπύπουν κι' η μαγία του από την εποχή που έγινε 4 έτη γόναυ ήταν ν' αμαστούρη από το ποιά ως το βράδυ Έπαιαν μόνος του καροτσάκια παιχνιδία και διάφορα άλλα μικροπράγματα. Λίγαν καιρό άνοστέρα τούδωκαν ένα παλιό νάλασμένο οολόνι για να παίζη Κι' ο μικρός Έρρίκος κατάφερε να το κάμει να δουλεύει.

Σε ηλικία 12 γόναων ήταν ο καλύτερος έπισκευστής ρολογιών της περιοχής. Όλοι του έμπιστευονταν τα ρολόγια τους για να τα έπισκευάση. Και κανείς δεν τον ξεπερνούσε σ' αυτή την τέχνη.

Το πρώτο όνειρο του Έρρίκου Φόντ ήταν, μάλιστα να νική όσολογοποιός. Είπεν επινοήσει ένα μοντέλο λαϊκού ρολογιού, που σύμφωνο με τους ύπολογισμούς του, θα στείλει μόνο 30 σέντ! Αλλά δεν άπόρεσε να κάμει τον πατέρα του να ενδιαφεσθή γι' αυτή την έπιχείρησι.

Στο μεταξύ φοιτούσε σε μια σχολή πρακτικών μηχανικών κι' όταν έγινε 18 γόναων, ο πατέρας του τ' έστειλε στο Νηπύροϊτ, όπου ανέλαβε ένογασία στα ένογαστάσια της Έταιρείας Έδισων. Τis Κυριακές και τις γιορτές γυρίζει στο Νηπύπουν κοντά στους γονείς του. Κι' αντί ν' έκουράζεται ένογάζοταν άδιάκοπο σ' ένα ποίνορο ένογαστήριο που είπεν έγκαταστήσει σε μια γωνιά του πατοικού σπιτιού.

Μόνο για ένα σύντομο διάστημα έλασε κάπως τις σχολίες του. Ο Έρρίκος Φόντ είπεν άγασπεί με ένα νέα, λίγο μικρότερο απ' αυτόν, την Κλάρα Μπούαντ που του είπεν τυφλή έμπιστοσύνη και τον έδλεπε σαν Θεό.

Άλλ' ο νεαρός μηχανικός δεν παρασύσθηκε απ' αυτό το είδυλλιο Πρίν απ' όλα ήταν ένας πρακτικός άνθρωπος. Οι ρωμαντισμοί δεν είπεν θεία μέσα στην ψυχή του. Ένα βράδυ, είπα στην άναπνύειν του:

— Άντι να χάνουμε τον καιρό μας φλυαρώντας κάτω από τ' άστρα, είπεν καλύτερα να παντρευτούμε.

Πραγματικά, έπειτα από μερικές βδομάδες έβιναν οι νάουι τους.

Ο Έρρίκος Φόντ άφιέρωνε τώρα περισσότερο καιρό μέσα στο ένογαστήριό του. Μία μέρα — το 1893 — βγήκε από κεί μέσα ένα... τέρας. Ο Έρρίκος Φόντ είπεν έγκαταστήσει πάνω σε τέσσερες ρόδες πολέλατο μια περίεργη μηχανή και ένα έδος καθίσματος.

Ήταν το πρώτο αυτοκίνητο.

Πάνω σ' αυτό ο έφευδής έλασε μια μέρα την εμφάνισή του στο Νηπύροϊτ. Η μηχανή αυτή έκανε έναν τρομακτικό θόρυβο και ο όδης της τρανταζόταν κάθε τόσο έτσι που ήταν ο μισός στο κήσιμα και ο άλλος μισός στο κένον.

Οι κάτοικοι του Νηπύροϊτ τον κύτταζαν με περιέργεια στην άογή, αλλά άέως έπειτα έσπασαν σε ζωηρές άποδοκιμασίες. Από τ' άλλο μέρος οι γοσοφύλακες νόμισαν πως ήταν γόρος τους ν' επέμβουν. Οι δαιμονισμένοι θόρυβοι της μηχανής του Φόντ δεν άφηναν κανένα να ήσυχάσει.

Ο έφευδής κατέφυγε τότε στις άογές της πόλεως και έπειτα από πολλές προσπάθειες κατώθωσε να πάση μια άδεια που του επέτρεπε να κυκλοφορή με το «αυτοκίνητο» του σε ώρισμένες ώρες της ημέρας.

Γι' αυτό ο Φόντ έκαυγάτο κατόπιν πως ήταν ο πρώτος άνθρωπος που ήπρε άδεια όδης! — Άπό τη στιγμή αυτή, οίχθηκε με όδες του τις δυνατόεις στην τελειοποίηση της έφευδής του. Και, μερικά γόναια άνοστέρα ίδρυσε την πρώτη έταιρεία κατασκευής αυτοκινήτων στο Νηπύροϊτ.

Κατά τα πρώτα πέντε γόναια, τ' ένογαστάσια Φόντ παρήγαγαν 500 νιλιάδες αυτοκίνητα. Το 1924 γιοστάθηκε έκει με μεγαλοπρέπεια η παράδοσις του δεκάκις εκατομμυρίστού αυτοκινήτου.

Ο Έρρίκος Φόντ είπεν γίνε ο άνθρωπος της ημέρας. Η περιουσία του ύπολογιζόταν τώρα σε εκατοντάδες εκατομμύρια δολλαρίων.

Όστόσο έζησε πάντα μια άσκητική ζωή. Ήταν ένοσος όλων των άπολαύσεων. Έτρωγε μέτρια, δεν έβαζε ποτέ ποτό στο στόμα του, δεν έκάπνιζε και άνοούσε τί σημαίνει διασκέδασις.

Την ίδια σύστηρή, ωή άπαιτούσε κι' από τους ένογάτες του. Ένα είδικό σώμα άστυνομικών που είπεν στη διάθεσή του παρακολουθούσε την ιδιωτική του ζωή. Εκείνοι που έπαίζαν ή έσυνάαζαν στα καπναρέ άπελούσαν άέωςας. Σ' εκείνους πάλι που σύνηπταν τουφεκές σγέσεις με μια γυναίκα, ο διευθυντής των ένογαστίων έθετε το δίλημμα:

— Έχεις καιρό ένα λεπτό για ν' άποφασίσεις: ή θα πάσης αυτή τη γυναίκα ή θα σούνη! Έγω δώσι έντολή στο λογιστήριο... Όποια και αν είπεν η άπάντησι σου, πέρασε να κανονισή τους λογαριασμούς σου!

Για τους ένογάτες ή τις ένογάτες του που παντρευόνταν, ο Φόντ δένόταν πάντα αρκετά γενναίοδώς. Τους βοηθούσε ν' αγοράσουν ένα σπιτάκι και γενικά ν' άντιμετωπώσουν τα πρώτα έξοδα του νοικοκυριού των. Άλλοίμως όμως σ' εκείνους που ζούσαν άπαχτη ζωή, δέν έύοισκαν ούτε τίνας δίκτους στην ψυχή του.

Ο Φόντ ήταν επίσης φανατικός ένοσος της φιλανθρωπίας σ' όλες τις μορφές. Η προσπάθεια για την ευμείρια, συνήθει να λή, είπεν πρωτίστως από τη φιλανθρωπία. Όταν όλοι ευμείρουνη ή φιλανθρωπία είπεν πεοιτήη.

Από πείσση, είπεν άποτασθην από τις έπιχειρήσεις του κι' είπεν έγκαταστή στο παλιό πατοικό σπιτί που είπεν στο Νηπύπουν. Κατά τις τελευταίες βδομάδες, ή λειτούργια του ηλεκτρικού ένογαστήριου της περιοχής είπεν σταματήση έπειτα από μια μεγάλη πλημμύρα του ποταμού Ρογκκ. Έτσι, ο Φόντ βρέθηκε στην άνάγκη να νοσημοποιή μια μικρή λάμπα πετρελαίου. Και πέρασε κάτω από το άδύνατο φως της, μέσα στο δωμάτιο όπου ή παιδική φαντασία του είπεν πλάσει τα πρώτα όνειρά του για το μέλλον...

«ΟΣΑ ΔΕΝ ΟΤΑΝΕΙ Η ΑΛΕΠΟΥ...»
— Δεν μπορώ να καταλάβω τι βρίσκουνε... στους άντρες!...
(Σκίτσος Ν. Νουικού)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Φεύριες
Το χορό του Ησάι οι Έγγλεζοι μάνι, μάνι, τον χορεύουν και με φούρια βάζουν κατ' αυτός στε (φάνι)
Δέν άπόμεινε κορίτσι χήρα είτε ζωντοχήρα, γάμοι δέκα την ήμερα, μέσ' της Άνοιξης τα μύρα. Τής πρωτεύουσας ο κλήρος να παντρεύη δέν προ (φτάνει)
τους γαούς τα ζευγαράκια πρώι βράδυ παίρνουν (υπάλα)
βιάζονται τα Έγγλεζάκια μήπως οι Άμερικάνοι τους άρπάξουν τις νυφάδες κι' άπουείνουνε μπου (κάλα!)

Ταλέντα χιλιά... τάλαντα
Η Ντοζιά, ή καλλιτέχνης, φοιδος πολύ μενάλη, που ο Ρωμιοί την καμειράνουν και την χαιρόνται (οι Γάλλοι)
ήρθε πάλι στην Ελλάδα και μετά από πόσα έτη έτραγουδούσε εδώ πέρα ως Ζυγομαλά τόδεππ.

Μας έμάνεψε περίπου, με το κάθε της «κομμάτι» κι' όταν πήγε στο Χασάνι, για να φωνή τελικά την συνέλαβαν να έχη τη βαλίτσα της γεμάτη με... δολάρια στεράλινες και με φράγκα γαλλικά!

Την έδικόσαν, έν τέλει, για συνάλλαγμα λοθραίων άνκι έκείνη θα μπορούσε να προβάλλη άφορμας ότι έφευγε από χώρον άναμνήσεων άραιών με άριότας έντυπώσεις και με όδες τας... τιμάραι

Πρεκλήσεις
Μπήκαν μέσα στην Άθνα, άλλα μόνον μερικοί, εύσταλεις κι' ώραιόι νούτες από την Άμερική. Κι' έτσι δόθηκε ευκαιρία σε κοπέλλες μερικές για να κάνουν στους Έγγλεζούς επιδείξεις... (ναυτικές!)

Εξωστειλή... ένίσχυσις
Κι' άλλη σπείρα λοθρεμπόρων συνελήφθη έν Έλ (λάδι)
που λοθραίως, σ' άλλες χώρες διώχεται το λάδι. Και στο νέο αυτό το κρούσμα και στην υπάση της (γενναία)
ήταν άνακατεμένα και τα «Αίμπερτς» τα νέα.

Τα καινούργια Λημπερτς μας δρούν τούτέστιν ά (ουστόλως)
και με λύπη του μεγάλου έρωτά ο κόσμος όλος: «Όταν κάνουμε με θράσος τέτοια σκάνδαλα μεγάλα τι φωνάζουμε και λέμε: θεία Τρούμαν... στείλε (κι' άλλα):
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η Γερμανία ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ γιά τη «ρεβάνς»!

Η τρεμεκρατική οργάνωση
«N. N.»

Μετά τους «λυσανθρώπους» απέκαλύφθη η ύπαρξη μιας άλλης μυστικής τρομοκρατικής οργάνωσης στην ήττημένη Γερμανία: των «N. N.». Αυτή καυχείται ότι γεννήθηκε απ' το ταραγμένο μυαλό του Χίτλερ, την παραμονή της καταστροφής.

Πράγματι, ενώ το Βερολίνο είχε μεταβληθεί πια σε σωστή κόλαση, σε μια ύπνευα αίσθηση της Καγκελαρίας, μέσα σε νεκρική σιωπή, ο υπάιτιος της καταστροφής πρόφερε με υίους:

— «Αν η Γερμανία ήττηθεί και καταρρεύσει, περνάει να παρασώσει μαζί της στην πτώση της όλη την Ευρώπη κι' ολόκληρη την ανθρωπότητα προς το σκοτάδι της αβύσσου, γιά ν' αντιληφθεί ο κόσμος τη δύναμή της και να λυπηθεί γιά την αλώθειά της...»

Η εκδικητική αυτή φράση του μεγαλυτέρου εγκληματίου πολέμου είχε τώρα κεντημένη στις σημαίες των «N. N.» και τυπωμένη στην πρώτη σελίδα της «Βίβλου» των. Και τα μέλη της οργάνωσης ετοιμάζονται να την πραγματοποιήσουν.

Οι Βάσεις της δράσέως των έτέθησαν στις 10 Απριλίου 1944, σε μια μυστική συγκέντρωση των αντιπροσώπων όλων των πολεμικών έργασταίων του Ρήνου. Οι έμπουροι αυτόι του θανάτου αποφάσισαν να εξακολουθήσει η πάλη, ό,τι δήποτε κι' αν συνέβαινε. Αναγνώρισαν ότι η γεωμική νίκη είχε γίνει πια άπύβλητη και καθήκισαν ένα έπιμελημένο σχέδιο, γιά να εξασφαλίσουν τα κεφάλαιά τους στο έξωτερικό, να υποκρίθουν ότι έσθυσαν και να συλληφθούν τις όργανώσεις της αντίστασέως, που θα βοηθούσαν στην ανάρτασί τους.

Τέσσερες μύνες άργότερα, έγινε δεύτερη συγκέντρωση και κανονίσθηκαν όλοι οι λεπτομέρειες. Ίδρύθηκε τότε η όργάνωση «N. N.» (που άνομισήθηκε έτσι απ' τα αρχικά ψηφία των λέξεων «Naxx vtero Nintertanzke», δηλαδή «Μετά την ήττα»). Ο κύριος σκοπός της θα ήταν το σαιμποτάρισμα κάθε παραγωγής κι' η ύπνωση της κανονικής ζωής της χώρας, σε τέτοιο σημείο ώστε οι μικταί να δαρεθούν πιά τους άκαρπους κόπους και τα έξοδα, να παραιτηθούν απ' τη στρατιωτική κατοχή και τις έπανορθώσεις και ν' άφισουν το γεωμικό λάο να τα βγάλη πέρα μόνος του. Στην περίπτωση αυτή, δεν θ' άργούσε — όπως έλπι-

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ

—Ο πρώτος συγγραφέας του ανθρώπινου γένους.
(Βωδενάργκ)

—Το ισχυρότερο πάθος. Προβάλλει ταυτοχρόνως το κεφάλι, την καρδιά και το σώμα.
(Βολταίρος)

—Η άσכולία του άνεργου ή άναψυχή του πολεμιστού, ο σκόπελος του ήνεμόνος.
(Ναπολέων Α')

—Μία άρρωστία που θεραπεύεται με τρία μόνο δραστικά φάρμακα: την πείνα, το πόνο και το κούρασμα του κούρασμα και την αυτοκτονία.
(Ντωντέ)

—Μία συνεχής έμπόλεμος κατάρτασις, γι' αυτό και οι συνήθειες έκφράσεις: «Έρως νικητής, έρως άδάμαστος, έρως νικημένος, έρως τροπαιοχόος».
(Κα Νεκέρ)

Ζαν κι' έλπίζουν — να ξαναπάρουν την άρχή ο ναζισμός.

Από τότε, παρ' όλες τις προσπάθειες των Συμμάχων, η όργάνωση «N. N.» άπλώθηκε σ' όλη τη Γερμανία. Οι άρχηγοί της αυτοτιτλοφορούνται «έκτελεσταί της διαθήκης του Φύρερ». Έπί κεφαλής όλης της όργάνωσης του σαιμποτάζ είναι ο στρατηγός Χαϊσμάνιερ, αυτός που κατάγγειλε στη Γκεστάπο τους άνωτέρους άξιωματικούς που είχαν άνακατευθεί στην άπώτεια κατά του Χίτλερ. Ο Χαϊσμάνιερ έχει ιδιαίτερα συμπάθεια σε ώρισμένα δηλητήρια, ιδίως δε από ύδροκυάνιον, με το όποιο εξοντώνει τους αντίπαλούς του.

Ο έγκέφαλος όλης της κινήσεως είναι ο άσύλληπτος πάντοτε και σατανικός Μάστιν Μπόρμαν.

Τόιτος άρχηγός είναι ο Βίλχελμ Σέπμαν, ο ίδιος που διωγόνασε σαιμποτάζ και τρομοκρατικές άποπειρες το 1923 όταν το Ρούρ κατελήφθη απ' τους Γάλλους.

Πρέπει ν' άναθεώρουμε τέλος και το Βέρνερ φον Άλδενλόντεν, όργανωτή της γεωμικής «αντίστασέως» έπειτα απ' τον πρώτο πόλεμο.

Όλοι αυτοί οι άρχηγοί κούβονται κάτω από ψευδώνυμα κι' έχουν γίνει άγνωστοί με έγγειήσεις πλαστικής χειρουργικής.

Όσο γιά το πρόγραμμα της όργάνωσης «N. N.», συνοψίζεται στις έξις «δέκα έντολές» που δημοσιεύθηκαν προσφάτως γιά πρώτη φορά σ' ένα γαλλικό περιοδικό:

1) Θά ένεργήσει κατά το ένδοξο πνεύμα του Φύρερ και του Γκαίμπελς που πέθαναν γιά μια εύτυχημένη Γερμανία και πιά η άάνανυσή τους πρέπει να ζή μέσα στον καθένα μας.

2) Όσοι είναι προδότες του έθνους, όσοι συνεργάζονται φανερά ή κρυφά με τον έχθρό, χωρίς έξουσιοδότηση (παράνα που δείχνει ότι ύπάρχουν και έμπιστα πρόσωπα, έξουσιοδοτημένα να «συνεργάζονται» έπίτηδες με τους Συμμάχους) πρέπει να εκτελεσθούν άλύπητα, αλλά και άθόρυβα και δίχως ίχνος.

3) Οι «έπιχειρήσεις» πρέπει να γίνονται από άτομα ή μικρές ομάδες, πάντοτε δε με πολιτική ένδυμασία. Οι στολές και τα έμβλήματα του παλαιού καθεστώτος πρέπει να ταφούν ή να κρυφτούν.

4) Η φανερή και μαζική αντίστασις πρέπει ν' άποφεύγεται, έφ' όσον δεν εύισται οι ισχυρότεροι. Έπιτίπεται μόνον η τακτική του κλεφτοπολέμου, το σαιμποτάζ, η κρυφή δράσις.

5) Τα άσφαλέστερα μέλη μας θα εισχωρήσουν, στα «δημοκρατικά» κόμματα και όργανισμούς, σε μεγάλα κλίμακα, γιά να έπιβλέπουν, να κατασκοπεύουν και να δημιουργούν τυφίνες.

6) Θά εγκατασταθούν σε όλα τα μέρη της χώρας μυστικοί ραδιοφωνικοί τομποί! Ικανοί να έπικοινωνούν μεταξύ τους γιά ν' ανταλλάσσουν διαταγές και πληροφορίες.

7) Όπλα, πυρομαχικά και έκρηκτικές ύλες θα κατασκευάζονται ή θα συγκεντρώνονται από είδικούς και θ' άποθηκεύονται γιά την ήμέρα της όμαδικής δράσεως.

8) Η ένοπλος αυτή δράσις θα έκδηλωθή μόνον όταν το διατάξει οπτός το Κέντρον.

9) Έν τώ μεταξύ, όλα τα μέλη μας θα κάνουν ό,τι μπορούν, γιά να δηλητηριάζουν τις στέγες, να δημιουργούν δυσκολίες παρεξηγήσεις κι' άνταγωνισμούς μεταξύ των δύναμεων κατοχής γιά να γεννηθούν την άμοιβαία δυσπιστία τους και να τις κάνουν έχθρες.

10) Προετοιμάζοντας έτσι τη σύγκρουσι των αντιπάλων της και το δικό της έξοπλισμό, η Γερμανία θα μπορέσει μιά μέρα να πάρη τη «ρεβάνς» της, να ξαναπαίξει το ρόλο της και να βγή νικήτρια απ' την τελική αυτή πάλη. Ζήτω η άναστημένη έθνικοσοσιαλιστική Γερμανία!

Οι «σκιές» τ'ς Χιροσίμα

Περίεργα άποτυπώματα ανθρώπων και πραγμάτων

Μεταξύ των καταπληκτικών άποτελεσμάτων της έκρηξέως της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα το φαινόμενο των «σκιών» είναι έκνένο που άποσχολεί σήμερα περισσότερο τους έπιστήμονες γιάτί άποκαλύπτει μιά πτυχή των επιδράσεων της ατομικής ένεργείας που κανείς δεν θα τη φανταζόταν.

Άλλά τί είναι αυτές οι «σκιές»; Άποτυπώματα προσώπων και πραγμάτων, σε διάφορα σημεία της πληγείσης περιοχής που θα μπορούσε να τ' άποκαλέσει κανείς άληθινά φαντάσματα.

Η εμφάνισις των άρχισε να γίνεται κατά τους πρώτους μήνες του 1946, δηλαδή έξ περίπου μύνες μετά την όλη Αύγουστου του 1945 όποτε έγινε η έκρηξις της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα.

Μιά απ' αυτές τις σκιές έχει άποτυπω ή πάνω στις παρείες ενός μεγάλου μεταλλίνου δοχείου. Παριστά έναν έλαιοκομωτιστή μ' ένα παράξενο καπέλλο στο κεφάλι, που είναι άνεβεσμένος σε μιά σκάλα και ζωγραφίζει μ' ένα πινέλλο.

Η πιο καταπληκτική απ' αυτές τις «σκιές» είναι μιάς γεφύρας στο κέντρον της Χιροσίμα. Η γεφύρα αυτή δεν ύπάρχει σήμερα και μάταια θ' αναζητούσε κανείς και το ελάχιστο ίχνος της. Και όμως όταν άποικρυνθή κανείς λίγο, την βλέπει άνέπωση στη θέσι της σαν τίποτε να μην έχη συμβεί.

Μιά άλλη «σκιά» παριστά έναν γεωργό που όργώνει το χωράφι του με το άρότρο. Η εικόνα του είναι τόσο καθάρη που διακρίνονται ακόμη και τα παπούτσια που φορούσε στα πόδια του καθώς και η μικρή έξόγκωσις που σχημάτιζαν προς το μέρος του μεγάλοι δακτύλοι.

Παρούσιες «σκιές» εμφανίζονται κάθε τόσε σε διάφορα σημεία της Χιροσίμα. Γιά την καθυστέρησι αυτή της εμφανίσέως των, οι όλες τις περιπτώσεις που άνεφέρουμε είναι άρκετους μύνες μετά την καταστροφή, οι έπιστήμονες δεν καθάρωσαν να δώσουν καμιά ικανοποιητική εξήγησι.

Άλλά δεν συμφωνούν έπίσης ούτε στις εξηγήσεις που δίνουν γιά την προέλευσι αυτών των «σκιών». Η πιθανώτερη εξήγησι φαίνεται ότι είναι εκείνη που έδωκε ο καθηγητής Ρούντολφ Πέιερλς του πανεπιστημίου του Μπίρμινγκχαμ μέλος της ομάδας των Άγγλων έπιστημόνων που έχουν είδικευθεί στα ζητήματα της ατομικής ένεργείας.

Κατά τον καθηγητή Πέιερλς, πρόκειται περί ενός φαινομένου «ήλιασέως». Με την διαφορά ότι, στη θέσι του ήλιου πρέπει να φαντασθούμε και «ήνερήλιο» όπως θα ήταν εκείνος που θα σχηματίσθηκε στην Χιροσίμα κατά την έκρηξι της ατομικής βόμβας. Είναι πιθανόν τότε ότι η θερμοκρασία θα άνέυηκε σε πολλά έκατομμύρια β. μ. μ. Άς φαντασθούμε τώρα το χωράφι όπου έργαζόταν ο γεωργός. Η έκτυφλωτική λάμψις της έκρηξέως έκομει, όπως είναι φυσικό, τη σκία του να προβληθή πάνω στο έδαφος. Το μέρος όπου είχαν άπλωθή η σκία ήταν λιγώτερο έκτεθειμένο στις επιδράσεις της ατομικής έκρηξέως. Έτσι ενώ όλα καταστράφησαν ολόγυρα άνθρωποι και πράγματα, η σκία αυτή παρέμεινε άποτυπωμένη στο έδαφος. Το ίδιο περίπου θα συμβή όταν έκθεςουμε το χέρι μας στον καλοκαιρινό ήλιο. Ενώ θα μαυρίση ολόκληρο, το μέρος όπου φορούμε το δακτυλίδι μας θα διατηρήσει το χρώμα του. Θα μπορούσαμε τότε να πούμε ότι η «σκία» του δακτυλιδίου άπετυπώθη στο χέρι μας.

Ο καθηγητής Μάρκος Λώρενς Όλιφαντ έδωλεως σκετικά με τα φαινόμενα της Χιροσίμα ότι τα έωρεί δυνατά, αλλά ότι δεν μπορεί να δώση καμιά εξήγησι σ' αυτά.

Ένας άλλος έπιστήμων, ο Γερμανός καθηγητής Πάλ Χάρτεκ που έργάζεται τώρα γιά λογορισμό των Άγγλων, εξήγησε τα φαινόμενα της Χιροσίμα ως όφειλόμενα σε μιά μηχανική πιέσι του φωτός πάνω στα στερεά σώματα. Κατά τη γνώμη του η θερμοκρασία των 10 έκατομμυρίων βαθμών που παρήχθη πιθανώτατα κατά την έκρηξι της ατομικής βόμβας, έπροκάλεσε την έκπομπή μεγάλης ποσότητας ακτινοβολιών εύρισκομένων πέραν του όρου του φάσματος. Οι ακτινοβολίες αυτές άσκησαν μιά μηχανική πιέσι πάνω σε ανθρώπους και πράγματα κι' έκαμιν τις «σκιές» των ν' άποτυπωθούν ολόγυρα.

Γιάτί τώρα η εμφάνισις αυτών των σκιών δεν έγινε άμέσως μετά την έκρηξι, αλλά πολλούς μύνες άργότερα, κανείς δεν θα μπορούσε να το πει. Οι έπιστήμονες δεν είναι σε θέση να δώσουν καμιά εξήγησι σ' αυτό το φαινόμενο, όπως, άλλωστε, δεν μπόρεσαν να εξηγήσουν και πολλά άλλα από εκείνα που παρετηρήθησαν κατά το πέρας του Μπικίνι. Δύο απ' αυτά ιδίως άποτελούν ένα άληθινό σάινιγμα. Το ένα είναι ότι ενώ η έκρηξις κατέστρεψε ολότελα τη χαλύδωνη θωράκιση της «Νεβάντο», άφησε άνέπωση μερικά λεπτότερα όργανα, που βρισκόνταν σ' ένα θάλαμο. Τα όργανα αυτά εξακολουθούν να λειτουργούν, σαν τίποτε να μην είχε συμβή. Το άλλο ήταν η διάσχις μιάς νίδας μέσα στο κλουβί της. Τα πάντα γύρω της είχαν μεταβληθή σε έρεπια. Και η άτιμωφία ήταν πλημμυρισμένη από έπικινδυνες ακτινοβολίες. Όσοσο η νίδα αυτή εξακολουθούσε να τρώη το χοιτάρι της χωρίς να φέινεται ότι είναι σισθωμένη καμιά ενόχλησι.

ΖΡΡΖ ΓΚΑΛΛΕ

ΤΑ ΣΠΟΡ που διαταίριαζουν

Συμφωνία με την ιδιαίτερη σωματική σας διάπλαση

ΕΝΑ από τα αγαθά του πολιτισμού μας είναι η μεγάλη εξαπλώσις του άθλητισμού. Άλλ' αν η γυμναστική και ο άθλητισμός ώφελούν γενικά, ύπάρχει γιά τον καθένα και την καθεμιά ένα ή περισσότερα σπόρ που ταιριάζουν περισσότερο στη φυσική του διάπλασι, είτε γιά να την διατηρήσουν στη μορφή που έχει, είτε γιά ν' άναπληρώσουν ώρισμένες έλλείψεις της ή να διορθώσουν ατέλειές της.

Γιά τη γυναίκα, η έκλογή του καταλλήλου σπόρ έχει κεφαλαίωδη σημασία. Στο ζήτημα αυτό δεν ύπάρχει κανένας κανών. Γιάτί όλες οι γυναίκες δεν είναι ίδιες κι' ούτε θα πρέπει ίσως να είναι. Ένα σπόρ που ώφελει τη μιά, είναι γιά την άλλη άνωφελο και ίσως βλαβερό.

Γιά να κάμετε, όμως, την έκλογή των σπόρ που σας ταιριάζουν, είναι άνάγκη να γίνετε ή ίδια ένας άσπληνός κριτής του έαυτού σας. Μην λέτε: «Έχω ώραίο σώμα».

Άλλά, προσπαθήστε να ίδιθε σε τί συνίσταται η ώραιότης του. Άν είσαστε ελικορινής, θ' άνακαλύψετε, ίσως τότε πώς, αν το σύνολό σας είναι άρμονικό, δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με τις λεπτομέρειες της σωματικής σας διατάσεως. Γιάτί είναι αδύνατον να μην βοήτε μερικές ατέλειες. Στο γέρι σας είναι τότε να προσπαθήσετε να τις διορθώσετε.

Να τώρα οι άπαραίτητες ένδείξεις που θα σας χρησιμεύσουν σ' αυτή την προσπάθειά σας: Άν έχετε χοντροκαμωμένα μπράτσα (όσκι κοντά, ύπερβολική σάρκωσι), ή άπλη γυμναστική με συνδυασμό άσκήσεων με αλτήρες, θα σας είναι πολύ ώφέλιμη, γιάτί θα εξαφανίσουν τις πλεονάζουσες σάρκες, θα τυνώση τους μύς σας, θα κάμη πιο έλαστικές τις αρθρώσεις σας και θα κάμη τα γέρια σας τυνώτητα και διορθω. (Άριθμ. 1).

Άν συμβαίνει το αντίθετο, αν, δηλαδή τα γέρια σας είναι πολύ μακριά, θα προτιμήσετε το κούμπι και τα παιχνίδια της σφαίρας γενικά (Βόλλεϋ-μπώλ, χέντ-μπώλ, υπάσκει-μπώλ). Τα σπόρ αυτά θα τυνώσουν τους μύς σας και θα δώσουν, στα γέρια σας, τον άρμονικό σηνατισμό που τους λείπει. (Άριθμ. 2).

Άν ο κορπός σας είναι αδύνατος, θα προτιμήσετε το βόλλεϋ-μπώλ και τα σπόρ των ρίψεων. (Άριθμ. 3).

Γιά την άνάπτυξι των μυών του λαιμού, το βόλλεϋ-μπώλ, το χέντ-μπώλ και το υπάσκει-μπώλ άποτελούν εξαίρετα άγωνίσματα. (Άριθμ. 4).

Τα ίδια σπόρ είναι κατάλληλα έπίσης γιά την

διορθωσι της έλαττωματικής διατάσεως των ώμων και της ράχως. Πολύ ώφέλιμα σ' αυτή την περίπτωσι είναι και το άκόντιο, ο δίσκος κτλ. (5).

Άριστά άποτελέσματα στην άνάπτυξι των μυών του στήθους έχει το κούμπι και η κωπηλασία. Έπίσης το υπάσκει-μπώλ, το χέντ-μπώλ και το βόλλεϋ-μπώλ. (Άριθμ. 6).

Θά δυναμώσετε την καρδιά και τους πνεύμονές σας, πράγμα που θα έχει άμεση και ευεργετική επίδρασι στη διαμόρφωσι του θώρακος με τα σπόρ του δρόμου. Μην άπελπίζεσθε, αν νοιώσετε μεγάλη κούρασι με την πρώτη δοκιμή. Προχωρήτε προοδευτικά, άρχίζοντας π. χ. από ένα δρόμο 10 μέτρων. Σιγά-σιγά θα μεγαλώνετε τις άποστάσεις και θα καλλιερεύετε το γρόνο της έπίδασέως σας. Γιά τον ίδιο σκοπό ώφελούν έπίσης το κούμπι, το χέντ-μπώλ και το υπάσκει. (Άριθμ. 7).

Όλα τα άγωνίσματα της σφαίρας (μπάσκει-μπώλ, χέντ-μπώλ, βόλλεϋ-μπώλ κτλ.) συντελούν στην άρμονικώτερη διάπλασι του σώματος και στην άνάπτυξι του άναστήματος. (Άριθ. 8).

Άν έχετε μεγάλη κοιλιά θα διορθώσετε αυτήν την άσχημία με τη γυμναστική, την κούμυθσι και τις ρίψεις. (Άριθμ. 9).

Γιά τους μπρούς και τους γλουτούς είναι ώφέλιμα ο δρόμος και τα άλματα. (Άριθμ. 10).

Άν οι κνήμες σας είναι μακριές, θα καταφύγετε στα άλματα εις ύψος και στους δρόμους μετ' έμποδιών. (Άριθμ. 11).

Άν, τέλος, οι κνήμες σας είναι χοντροκαμωμένες, θα προτιμήσετε τους δρόμους ταχύτητας. (Άριθμ. 12).

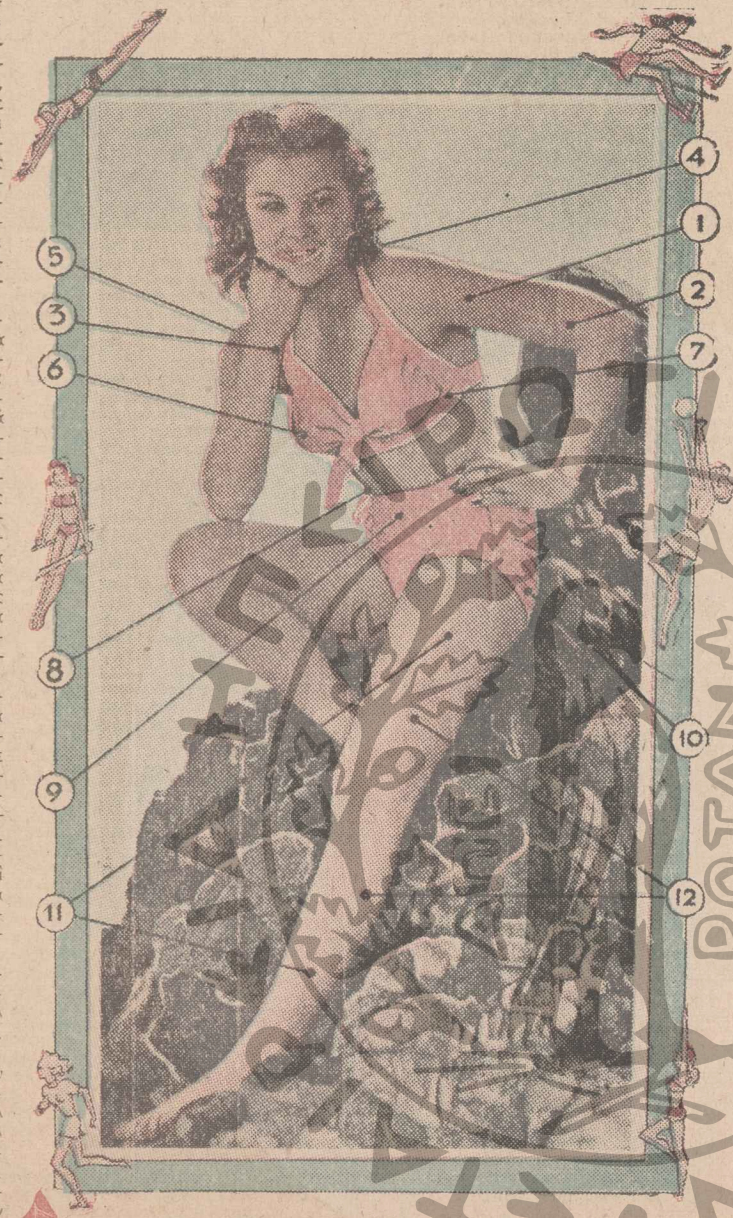
Η διατήρησις της έπιδερμίδος

Προσπαθήστε να διατηρήσετε την έλαστικότητα των μυών σας γιάτί απ' αυτήν έξαρτάται η άνδρότης της έπιδερμίδος. Όταν άρχίσουν να χαλαρώνουν οι μύς, τότε το πρόσωπό άρχίζει να γεναί πρόωρα και εμφανίζονται οι πρώτες ρυτίδες.

Γιά ν' άποφύγετε λοιπόν όλα αυτά μην παραλείπετε να δώσετε στην έπιδερμίδα σας την τυνώσι που της είναι άπαραίτητη. Τα κυριώτερα μέσοι του προσώπου που έχουν άνάγκη από τυνώσι είναι η βάση της μύτης, το μέρος που είναι κάτω από τα βλέφαρα, η βάση των δύο αυτιών, οι γωνίες των σιαγόνων.

Τα μικρά χτυπήματα και τα τσιμπηματάκια ώφελούν πολύ και συντελούν στην τυνώσι των μυών. Να πώς γίνονται αυτά τα τσιμπηματάκια: Πιάστε την έπιδερμίδα σας μεταξύ του μεσαίου και του δείκτου πιέσετε δυνατά και ύστερα άφήστε την άπότομα και πηγαίστε πάρα κάτω, πάρα πάνω, ώσπου να περάσετε έτσι όλο το πρόσωπό και το λαιμό σας. Αυτό το είδος του μασάζ ώφελει πολύ ιδίως τις έπιδερμίδες που είναι λιπαρές και έχουν τάσι στα μιμικία και ά σπινάκια της νεότητος.

Στα ζήτήματα αυτά της γυναίκας καλλοήνε χρειάζεται έπίμονη προσπάθεια.

ΜΗΧΑΝΕΣ μέ καρβουνόσκονη

Πλέον εύχρηστες και πλέον οικονομικές

Στά τελευταία 50 χρόνια, διάφοροι εφευρέτες σ' όλο τον κόσμο προσπαθούσαν να φτιάσουν μια υπαγνή εσωτερικής καύσεως που θα κατανάλισε φτηνή και άφθονη καρβουνόσκονη, αντί για βενζίνη ή πετρέλαιο. Συναντούσαν όμως διάφορα τεχνικά εμπόδια όπως π. χ. τη μεγάλη φθορά μιας τέτοιας μηχανής απ' τους σκληρούς κόκκους της στάγτης. Ωστόσο θήταν αληθινή επανάσταση για τη θιουμανία η παραγωγή δύναμης απ' εύθεις απ' το κάθουνο δίως καζάνι ατμομηχανής.

Γιατί οι ατμομηχανές παρουσιάζουν σημαντικά μειονεκτήματα από τεχνικής και οικονομικής απόψεως. Μεταβάλλουν σε γρήσιμη δύναμη μόλις το 8% της θερμοότητας του καρβουνου που καίνε. Χάνουν ώρα για να εφοδιασθούν με νερό κάθε τόσο. Παράγουν καπνούς και στάγτες, κλπ. Για όλους αυτούς τους λόγους έχουν αντικατασταθεί σε πολλές περιπτώσεις από πετρελαιομηχανές Ντήσελ. Τα καύσιμα αυτά όμως πετρελαίου όλου του κόσμου πλησιάζουν να εξαντληθούν, ενώ το κάθουνο είνε άκοστο για 3.000 χρόνια ακόμη. Μπορεί βέβαια να παρασκευασθεί τεχνητό πετρέλαιο απ' το κάθουνο με πολύπλοκες χημικές μεθόδους, είνε όμως απλούστερο και φθηνότερο να καίνεται το ίδιο το κάθουνο.

Οι έσουςες αυτές ενδιέφεραν ιδιαίτερας τις εταιρείες άνδρακωνιών αλλά και τις σιδηροδρομικές γιατί ένα μεγάλο μέρος των εσόδων των σιδηροδρόμων προέρχεται απ' τη μεταφορά του καρβουνου κι' επιμένως είνε συμφέρον να αυξηθεί η κατανάλωσής του.

Οι ενδιφερόμενοι διέθεσαν 1 εκατομμύριο δολάρια για τα πειράματα, τα όποια ανέθεσαν στο υπαγνικό Τζων Γιέλλοτ, διευθυντή του Ινστιτούτου Τεχνολογίας Αερίων του Σικάγου. Σε λίγους μήνες, ο είδικος αυτός έβυσε το πρόβλημα, με τρόπο έξυπνο και πρακτικό.

Η καύσιμη ύλη της καινούργιας μηχανής είνε φτηνό κάθουνο οποιασδήποτε ποιότητας. Άκόμη κι' ο λιγνίτης που αθώνει σε διάφορα μέρη της γης, μπορεί να νοποιηποιηθεί άοιστα γι' αυτό το σκοπό. "Ε.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

- ★ Δάκρυα κληρονόμων, γέλιο με προσώπια
- ★ Υπάρχουν ευεργεσίες που μοιάζουν με ενέδρες.
- ★ Πρέπει κανείς να ξέρη να εκλέγη τους φίλους του και πρό πάντων τους έχθρους του.
- ★ Πάντοτε πρέπει ν' αφήνη κανείς να περνά μια νύχτα πρηνή ζητηση να ξεπλύνη την προσβολή που του έγινε την προηγούμενη ημέρα.
- ★ Οι φυλακές αν και κλειστές μέρα και νύχτα είνε, εν τούτοις νεώτερες ανθρώπων. Οι εκκλησίες αν και είνε πάντα ανοιχτές είνε πάντοτε άδειες.
- ★ Η τύχη δεν είναι αγαπή παρά τους τολμηρούς.
- ★ Μη φροντίζης για το τιμόνι του πλοίου του οποίου δεν είσαι ο κυβερνήτης.
- ★ Μη λές μιλώντας για τον εαυτό σου ούτε καλό, γιατί δεν θα σε πιστέψουν ούτε κακό, γιατί θα πιστέψουν περισσότερο απ' όσα θα πς.
- ★ Οι άνθρωποι είνε τόσο άδύνατοι κι' άποικοί ώστε εκείνος που θέλει ν' απατήση βρίσκει εύκολα θύματα.

να μηχανήματα μεταβάλλει πρώτα το κάθουνο σε νοντό σκόνη. "Επειτα η σκόνη αυτή διοχετεύεται μέσα σ' ένα δοχείο, όπου έχει ελαττωθεί η πίεσις του αέρος. Τότε ο αέρας, που είνε κλεισμένος στους πόρους του καρβουνου προσπαθεί να ελευθερωθεί και προκαλεί έτσι άπειρες μικρές εκρήξεις που κάνουν την καρβουνόσκονη λεπτή σαν πούδρα, σαν καπνιά απ' το τζάκι. Για όλην αυτή την προετοιμασία καταναλώνονται το 2% της δύναμης της μηχανής. Η λεπτή σκόνη του καρβουνου καίεται άμέσως σαν το πετρέλαιο, όταν βρεθεί στο θάλαμο καύσεως της μηχανής. Τα αέρια που παδόνται διοχετεύονται σε μια τουομηπία και της δίνουν περιστοοική κίνησι.

Προηγούμενος όμως πρέπει ν' απαλλανούν απ' τα μόρια της στάγτης που παρασούουν μαζί τους, αλλιώς θα εφθείρετο σιγά-σιγά η υπαγνή. Αυτό λοιπόν επιτυγχάνεται με μια συσκευή που χρησιμοποιήθηκε κατά τον πόλεμο σε τάνκς, άεροπλάνα κι' αυτοκίνητα για να καθαρίζη απ' την άμμο τον αέρα που απορροφούσε το υιότο. Ποδείται για ένα σύστημα που περιστοδεύεται με μεγάλη ταχύτητα, ούτως ώστε η φυγόκεντρος δύναμις απομακρύνει κάθε στερεό υιότο απ' τα αέρια που υπάρχουν μέσα καλύτερα απ' το λεπτότερο φίλτρο.

Είνε πολλά και σπουδαία τα πλεονεκτήματα της καινούργιας αυτής μηχανής. Έχει απόδοσις τοιςπλάσις απ' την κοινή ατμομηχανή (24%). Δεν χρησιμοποιεί νερό — πιάδων σπουδαίο ιδίως για ταξίδια σε άνυδρες περιοχές. Δεν έχει καζάνια που να χοιρίζονται κάθε τόσο επιθεώρησι, και καθαρίσμα, είνε λιγότερα τα κινούμενα μέρη της, έπιμενως σταινίζει φθηνότερα η συντήρησις της. Έχει τέλος το υιότο υήκος από μια υπαγνή Ντήσελ της ίδιας δύναμης.

Είνε η αλήθεια ότι η απόδοσις των υπαγνών Ντήσελ θήναι το 36%, αλλά η καρβουνόσκονη κοστίζει τρεις φορές λιγότερο απ' το πετρέλαιο (ανάλογα με τις θεομίδες που παδώνει) κι' έτσι η νέα υπαγνή γίνεται άσυγκρίτως οικονομικότερη.

Τέτοιες μηχανές με καρβουνόσκονη είνε ιδιαίτερας καταλληλές για έργοστάσια ηλεκτροπαραγωγής σε μέρη όπου υπάρχουν άφθονο κάθουνο και σχετικά έλλειψις νερού. Αλλά και τα πλοία μικρά και μεγάλα, μπορούν να εφοδιασθούν με τέτοιες υπαγνές δύναμεις 500 έως 10.000 ίππων.

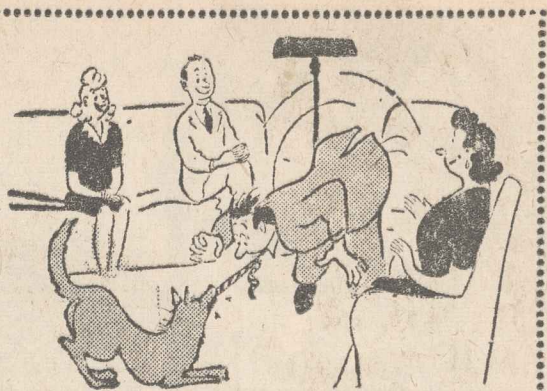
Το γειώνα είτε στα ψυχρά μέρη, χοιρίζεται περισσότερη δύναμις για την κίνησι ενός τσαινίου, γιατί πηλίζει το γρασσο στους άξονες κι' η παγωνιά κάνει συχνά τους τροχούς των σιυσιατημένων τσαινίων να κολλούν στις γραμμές. Στην περίπτωση αυτή είνε καταλληλότερη η νέα υπαγνή, γιατί έχει την ιδιότητα ν' αποδίδη 50% περισσότερη δύναμη όταν λειτουργή με ψυχρό αέρα (ο οποίος είνε πυκνότερος και συνεπώς απορροφάται απ' το συμπιεστή με κατανάλωσι λιγότερης δύναμης).

Προβλέπεται, τέλος, ότι η καινούργια αυτή μέθοδος καύσεως της καρβουνόσκονης μπορεί να εφορμισθί για τη θεώρησι των σπιτιών.

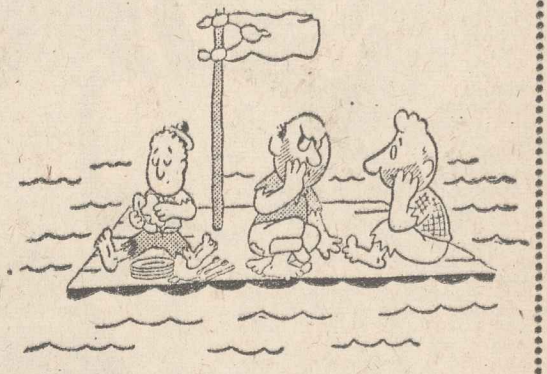
ΔΗΛΩΣΙΣ

Ός έγγραψαμεν ήδη σι πνευματιστική συγκειτρώσις του κ. Μόρου στα γραφεία του «Θησαυρού» έληξαν οριστικώς την θην. Απριλίον, όποτε συμπληρώθη το διμήνιον που είχαμε όρισει προς εξυπρέτησιν των αναγιστών μας.

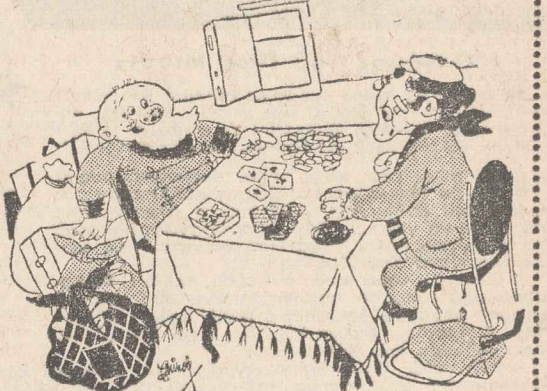
Ο κ. Μόρου μές παρεκάλεσε να δηλώσωμεν ότι όσοι επιθυμούν να τον συναντήσουν, δύνανται να τον έπισκεφθούν καθ' έκαστην 9.30-12.30 π. μ. και 4-7 μ. μ. στην έτι της όδου Σολωμού 62 α οικίαν του. Τηλ. 53-156.

Η οικοδόεσποινα: "Αχ! Τι ώρασις! Κυττάτε τι χαριτωμένα που παίζει μαζί σας ο 'Αζώρ!..."

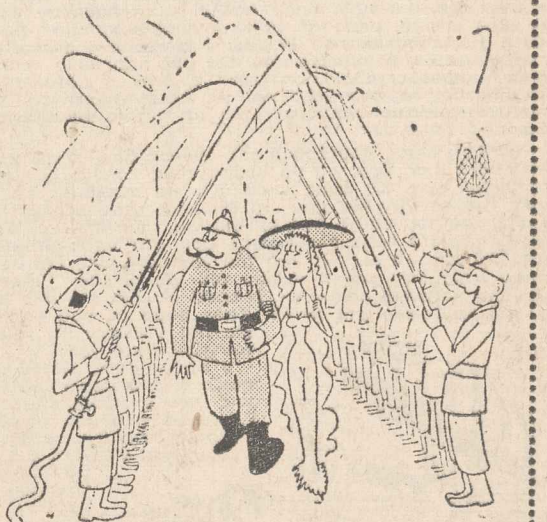

— Δεν τρώμε το μούτσο;
— Και ποιος θα πλένη τα πιάτα;

ΠΗΓΕ ΓΙΑ ΜΑΛΛΙ...

Ο σπιτινοϊκοκύριος: Λοιπόν, μου χρωστάς ακόμη δέκα πέντε χιλιάδες!...

Ο γάμος του πυροσβέστη...

Παιχνίδια ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Το έγκλημα μιας βαρώνης

Η κοντεσσίνα Λιέφ Πολιέσκι, που μόλις είχε βγη από ένα μοναστήρι, δεν ήξερε ακόμη τίποτε από τον κόσμο. Και θα τον γνώριζε για πρώτη φορά εκείνο το βράδυ στο μεγάλο χορό, της δουκίσσης της Κουρλανδίας όπου θα την οδηγούσε η μητέρα της.

Οι δρόμοι ήταν σκεπασμένοι από πυκνό στρώμα χιονιού κι' η έπαισις της δουκίσσης ήταν χαμένη μέσα σ' ένα πυκνό δάσος, που άπειξε αρκετά από τη Βαρσοβία. Η διαδρομή ως εκεί φάνηκε σαν έννιας σίλωνας στη μικρή Λιέφ. Μία άνε, ζήνητη άγνια έσφινγε την ψυχή της. Άλλ' όταν βρέθηκε ανάμεσα στις κατάφωτες αίθουσες του μεγάρου, όπου ήταν συγκεντρωμένη όλη η πολωνική άριστοκρατία, η συγκίνησις της εξαφανίσθηκε έμφορς στην έκπληξι και το έρωσασμό της για το λαμπρό θέαμα που αντίκρυζε.

Είχε την εντύπωσι πως ζούσε ένα όνειρο, ένα από τα τόσα όνειρα που έπλεκε πίσω από τους ψηλούς τοίχους του μοναστηριού όπου είχε ζήσει τόσα χρόνια. Και τα μάτια της κύτταν απλάστα το υπέροχο θέαμα, που άπλωνόταν μπροστά της.

Από τη ρέμβη της αυτή την ζύγνησε η εμφάνισι ενός υπέρπου με λιθρέα, που μπήκε λαχανιασμένος μέσα στην αίθουσα.

Ο πρίγκιπας Στανιόλας Λεκζίνσκι φώναζε.

Κανείς δεν τον περίμενε. Μα όλοι τον άναψούσαν και τον οέβουν, τον γιατί ήξεραν πως σε λίγο θ' άνέβαινε στον πολωνικό θρόνο.

Είχαν έρθει μαζί με τρεις φίλους του μέσα σ' ένα έλκνυθρο, που το οδηγούσε μόνος του.

Ο γιγαντισμοος πρίγκιπας μπήκε πρόχαρος και γελαστός στην αίθουσα.

Η όρχήστρα, που έπαιζε ένα βάλα, είχε σταματήσει να παίζει. Μα ο πρίγκιπας έκαμε ένα νεύμα στους μουσικούς να συνεχίσουν το παίξιμό τους και τα μάτια του άναζήτησαν εκείνη που θα οδηγούσε στο χορό.

Το βλέμμα του σταμάτησε ξαφνικά πάνω στη μικρή Λιέφ, που κατέβασε άμέσως τα μάτια της και κοκκίνισε από συστολή και δειλία.

Άλλ' ο πρίγκιπας, χωρίς να της δώση τον καιρό να συνέλθη από την ταραχή της την παέουρε κιόλας ανάμεσα στο πλήθος των άλλων χορευτών, φαινόταν σαν μαγεμένος από την ομορφιά της.

— Αν ήξερα πως είσαστε έζωτης ψιθύρισε σε μία στιγμή, ακούοντας προς το μέρος της, θαρχόμουν από πολύ πρωιότερα.

— Άλλά ύψηλότερα, τόλμησε ν' άπαντήση η μικρή Λιέφ, νομίζω ότι είνε η πρώτη φορά που με βλέπετε.

— Αυτό είνε αλήθεια, συμφώνησε ο Στανιόλας. Άλλ' η καρδιά μου μου έλεγε πως θα σας εύρισκα εδώ. Και, λένοντας αυτά, την τράβηξε πιο πολύ κοντά του.

Η Λιέφ δεν έτρεμε τώρα όπως πριν. Ένοιώθε μία εύχρηστη συγκίνησι που ποτέ άλλοτε δεν την είχε δοκιμάσει καθώς ο Στανιόλας την έσφιγγε ανάμεσα στα στήθερα μπράτσου του και την παέουρε σαν πουπουλό, έσα στη δίνη του χορού.

Η μικρή Λιέφ φευγόντας εκείνο το βράδυ από την έπαισι της δου.

κίσε της Κουρλανδίας, αίσθανόταν μεγάλη συγκίνησι. Είχε γνωρίσει με μιάς τον κόσμο και τον έρωτα. Η νεανική καρδιά της ήταν πλημμυρισμένη από ευτυχία.

Και ο Στανιόλας την λάτρευε έπίσης. Ήταν άποφασισμένος, μάλιστα, να την κόμη γυναικα του. Οι άρραβώνες τους έγιναν λίγο καιρό αργότερα κι' η Λιέφ έγκαταστάθηκε από τότε μαζί με τη μητέρα της στο άνακτορο του πρίγκιπα.

Ο Στανιόλας συνδεόταν ως τότε με τη βαρώνη Τσερκτσην, μία πολύ όμορφη χήρα που το νέο αίθμα του αγαπημένου της γέμισε την καρδιά της από ζήλια.

Ένα τρομερό σχέδιο άρχισε να σχηματίζεται τότε μέσα στο μυαλό της προδουμένης χήρας. Και καταπνίγοντας τον πόνο μέσα στην ψυχή της, προσποίηκε πως είχε παρηγορηθεί. Κατάρθηκε μάλιστα χωρίς μεγάλη δυσκολία να γίνη η έπιστήθια φίλη της μικρής Λιέφ.

Ένα άνοιξιτικό βράδυ την προσκάλεσε, λοιπόν, να κάμουν έναν περίπατο μαζί μέσα στο πάρκο.

Σε μία στιγμή η βαρώνη Τσερκτσην σταμάτησε.

— Λιέφ, της είπε, άναψώ το Στανιόλας. Και μ' αγαπούσε κι' εκείνος ως τη στιγμή που μου έκλεισε την καρδιά του.

— Ο κυρία, ψιθύρισε η νέα, πως μπορείτε να λέτε αυτά τα λόγια; — Πως μπορώ; Δεν ξέρεις λοιπόν, ότι η άγάπη του Στανιόλας για σενα μου έσπάζει την καρδιά;

— Άς ξαναγυρίσω, είπε η Λιέφ, ενώ μία ανατριχίλα περνούσε στο σώμα της. Είνε άρνη...

— Άλλ' η βρώση, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε μπροστά της.

— Υποσχέσου μου, φώναζε, πως θα μου ξαναδώσης τον αγαπημένο μου!

— Τον αγαπώ κυρία, είπε η Λιέφ, θα θυσιάσα πρόθυμα τη ζωή μου, αλλά την άγάπη μου ποτέ!

— Α! Έτσι; φώναζε εξαλλη η βαρώνη.

Και βγάζοντας ένα πιστόλι σημάδεψε τη νέα και πίεσε τη σκανδάλη. Η μικρή Λιέφ κυλίσθηκε στο χώμα. Η σφαίρα την είχε χτυπήσει στο λαιμό.

Και τότε συνέβη κάτι το άπίστευτο.

Η άψα έκφρασις της νέας, που μία άκτιδα της σεληνης φωτίζει το άγγελικό πρόσωπό της, το σμα που έτρεχε από το λαιμό της πάνω στο κάταπρο φόρεμά της, άνασταύσαν την ψυχή και σάλεσαν το μυαλό της βαρώνης Τσερκτσην. Ήταν δυνατόν, να είχε κάμει με τα χείρια της αυτό το έγκλημα; Κι' η μικρή Λιέφ θα ξεψυκούσε τώρα εκεί μπροστά της, πλημμυρισμένη στο αίμα που έτρεχε από την πληγή της;

Η βαρώνη έπρεσε τότε πάνω στη νέα και άρχισε να κλαίη με λυγμούς...

Μερικοί από τους φρουρούς του πάρκου, που έτρεξαν άκούγοντας τον πυροβολισμό, την βρήκαν σε λίγο να βγάη τούφες, τούφες τα μαλλιά της και να ξεφυνίξη σπαρτακτικά.

Η βαρώνη Τσερκτσην είχε τρελαθεί!

Η μικρή Λιέφ πάλεψε πολλές βδομάδες ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο. Στο τέλος έγινε καλά. Άλλ' είχε χάσει εντελώς τη μιλία της, συνεπεία του τραύματος και ποτέ πια από τότε δεν μπόρεσε να βγάλη λέξη από το στόμα της. Του κάκου ο Στανιόλας προσπαθούσε να την κρατήσει κοντά του. Η νέα έσυνε σε λίγο από τα άνακτορα και πήγε να ξανακλεισθί στο μικρό μοναστήρι, όπου είχε περάσει τα παιδικά της χρόνια...

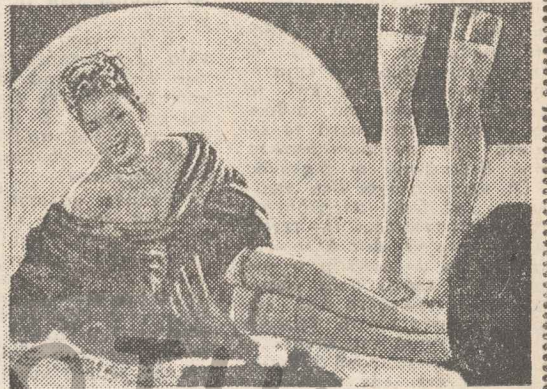
ΚΙΝΕΖΟΙ ΝΕΚΡΟΘΑΪΤΕΣ

Οι Κινέζοι λατρεύουν με φανατισμό τους προγόνους τους και φροντίζουν με κάθε θυσία για τη μετακομιδή των όσων τους στον τόπο της γεννησεως τους. Υπάρχουν λοιπόν σωματεια νεκροθαψτών, που πληρώνονται με ένα μικρό χρηματικό ποσόν. Έξ' όρου ζωής κι' εξασφαλίζουν έτσι αυτή τη μετακομιδή, αφού προηγουμένως καθαρίσουν, πλύνουν και στεγνώσουν στον ήλιο τα όστα, που τα τοποθετούν μέσα σ' ένα ειδικό πανέρι. Το περίεργο είνε ότι καταγράφουν με προσοχή όλα τα όστα του σκελετού και τα παραδίδουν μαζί με τον κατάλογο!

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ ΣΤΟ «ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΣΚΙ»

Η χαριτωμένη «στάρ» Φντρεύ Γιούγκ άνεκρηύχθη έσχάτως πρωταθλήτρια της Αμερικής στο «θαλάσσιο σκι» κατά τους άγώνες που έγιναν στο Λόνγκ Μπήτς της Καλιφορνίας. Η νέα «στάρ» παίζει μαζί με τον Φρέντ Άσπαιρ και τον Μπίνγκ Κρόσμπυ στους «Γαλάζιους ούρανοους».

Η ΤΥΧΗ ΜΙΑΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ

Η Ντολορές Γκρέυ, μία άγνωστη μέχρι χθές χορεύτρια της Νέας Υόρκης, είχε την έμπνευσι ν' άσφαλισή τα όμορφα πόδια της για 50.000 δολάρια. Αυτό έγινε άφορη, να δημοσιεύσουν οι έφημερίδες τη φωτογραφία της και να κάνουν έτσι γνωστό τ' όνομά της. Η Ντολορές Γκρέυ βρίσκεται σήμερα στο Χόλυγουντ, όπου «γυρίζει» την πρώτη ταινία της. Η Αμερική, καθώς βλέπετε, άνήκει στις άνωστες!...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

ΤΑ «ΤΕΧΝΗΤΑ» ΠΑΙΔΙΑ

Οι «δότκι» και οι «παρθένες... μητέρες»!

Στην άρχαία εποχή, ο σύζυγος υπορούσε να διώξη τη γυναίκα του αν ήταν στειρά. Και σήμερα ακόμη διατηρείται η συνήθεια αυτή σε διάφορες βαρβαρές φυλές. Στον πολιτισμένο όμως κόσμο είναι γνωστό από πολλών καιρό ότι δεν φταίει πάντοτε η γυναίκα, όταν δεν κατορθώνει να γίνει μητέρα. Συχνά ο στείρος είναι ο σύζυγος. Σε τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις, έχει αόριστη ήδη να εφαρμοστεί τα σύγχρονα τεχνικά νομιμοποιήσεις.

Οι Άγγλοι ιδίως κι' οι Αμερικανοί ενδιαφέρονται ζωηρότατα για την καινούρια αυτή μέθοδο προβλέποντας τον τεράστιο όλο που μπορεί να παίξει στην αύξηση του πληθυσμού.

Η τεχνική νομιμοποιήσεως αποτελεί αληθινή επανάσταση στη δημιουργία της ζωής. Ο ψυχρός μηχανισμός της επιστήμης αντικαθιστά ένα απ' τα βασικά ένστικτα του ανθρώπου — το δεύτερο μετά το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως όπως βεβαιώνουν οι βιολόγοι.

Οι κοινωνιολόγοι είναι χωρισμένοι σε δύο στρατόπεδα. Άλλοι υποστηρίζουν την τεχνική νομιμοποίηση ενώ άλλοι ναρκωρίζουν ως ανήθικη τη γυναίκα που φέρνει στον κόσμο ένα παιδί γεννημένο από κάποιον άγνωστο «δότκι» θεωρούν δε το αμόριμ της μεγαλύτερο κι' απ' τη συζυγική απιστία γιατί δεν έχει καν το δικαιολογητικό του έρωτικού πάθους...

Με τη δεύτερη γνώμη συμφωνεί κι' η θρησκεία. Ίδιως η καθολική Εκκλησία έχει καταδικάσει κατηγορηματικά την τεχνική νομιμοποίηση, την έχει χαρακτηρίσει ως «αιρετική», και διακηρύττει ότι όσοι λαμβάνουν μέρος σ' αυτήν — ακόμη κι' ο «δότκι» — αμαρτάνουν θανάσιμα.

Οι Άγγλοι γιατροί έξε άλλου, που υποστηρίζουν την επαναστατική αυτή μέθοδο τολμούν ότι δεν θα την εφαρμόσουν ποτέ σε γυναίκες ανύπαντρες, είτε σε παντρεμένες με σύζυγους όχι στειρούς. Οι Αμερικανοί όμως είναι ακόμη πιο ζορπάστικότεροι. Ποό υπνώ, μιά απόφοιτος... αμερικανική θεολογική σχολή υπέδειξε τη δημιουργία ενός «νοσοκομείου παρθένων» όπου θα νομιμοποιούνται κορίτσια ανύπαντρες! Κατά το σχέδιό της οι μέλλουσες αυτές μητέρες πρέπει απαραίτητα να έχουν ύψος 1,60 μ., να είναι καλές αθλήτριες, να έχουν καλή αντίληψη, να είναι επιτυχημένες σε διάλεξη τους καλύτερους πατέρες. Κι' ο τρόπος της τεχνικής νομιμοποιήσεως θ' αποκλείει κάθε «άνηθικη» κίνηση. Η τολμηρή αυτή πρόταση σκανδαλίζει τους συντηρητικότερους Αμερικανούς και τους εκκλησιαστικούς κύκλους βόρειας όμως κι' αμερικανικής υποστηρίχτες.

Κατά τους ειδικούς, ο «δότκι» πρέπει να συνεντρώνη τις έξες ιδιότητες:

1) Νάχη τουλάχιστον δύο νόμιμα παιδιά. 2) Νάχει ηλικίας 30—45 ετών. 3) Νάχει υγιέστατος. 4) Νά δειχθεί να μην ιδιέται καμιά άλλη γυναίκα την ταυτότητα των παιδιών που γεννήθηκαν απ' αυτόν. Κι' η γυναίκα επίσης δεν πρέπει να ιδιέται καμιά άλλη γυναίκα την ταυτότητα των παιδιών που γεννήθηκαν απ' αυτόν. Είτε δύσκολο σήμερα να βρεθούν «δότκι» γιατί δεν υπάρχουν προθυμια μετάξι εκείνων που συγκεντρώνουν τα απαιτούμενα προσόντα. Ο αριθμός τους είναι μικρός ακόμη στην Αγγλία. Υπολογίστηκε όμως ότι υπό κανονικές συνθήκες και δίχως κόπο, ένας γόνιμος «δότκι» μπορεί να δώσει ζωή σε 400 παιδιά την εβδομάδα, δηλαδή περί τις 20.000 το χρόνο!

Έχουν γίνει ήδη στην Αγγλία εκατοντάδες πειράσματα, που έπτεχαν πάντοτε δασκίς νομιμοποιήθηκαν άντως δυνατόι και νεοί. Σ' όλες τις περιπτώσεις τα παιδιά άναγνώστηκαν ως νόμιμα απ' τους «πατέρες» των.

Υπάρχει μάλιστα στη νότιο Αγγλία και μιά κλινική ειδικευμένη στην τεχνική νομιμοποίηση. Συγκεντρώνει το νομιμοποιό ύνο και το φυλάει σ' αποστειρωμένα υποκάλια ταξινωμένα και τοποθετημένα μέσα σ' ένα θάλαμο με σταθερό θερμοκρασία. Παιν νομιμοποιήθηκε σε μιά γυναίκα ο γιατρός βεβαιώνει ότι η υποψηφία υπέρτα βιάσκειται στις κατάλληλες ήμερες (γιατί δεν γίνεται σύλληψη σ' όλες τις ήμερες του μηνός). Η έπιγνία φτάνει τα 70%. Σε μερικές περιπτώσεις επαναλαμβάνεται η νομιμοποίηση 5—6 φορές.

Πρέπει να γίνει κανείς απέναντη φαντασία για να προβλέψη τους απόρροπους διοίκοντες που θ' ανοίξουν πιθανότατα η τεχνική νομιμοποίησης.

Ίσως θα κατορθώσουν οι γιατροί να διαπάρουν νομιμοποιό ύνο των μεγάλων άνδρων κάθε γενεάς πολιτικών, στρατιωτικών, επιστημονών, αθλητών, συγγραφέων, αστεριών του κινηματογράφου... και να το νομιμοποιούν όταν πια οι «δότκι» του θάγουν λείψει ποό πολλού απ' τον κόσμο! Φαντασθήτε λοιπόν μιά υνέρονη γυναίκα που θάνε στη διάθεση της το Σαίξπηρ ή το Ναπολέονα για πατέρας του παιδιού της και δεν θάμνε πλέον πασό να διαλέξη τον πιο κατάλληλο!

Θα τελειώσουμε μ' ένα καταπληκτικό σχέδιο που πρότειναν στον Ποδόδρο Τρούμπιν οι ένθουσιώδεις όπαδοί της τεχνικής νομιμοποιήσεως Γράψαμε κι' άλλοτε λίγες λέξεις για αυτό Πρόκειται για τη δημιουργία τελείων παιδιών από γονείς κάθε φυλής αλλά διαλεγμένους μ' επιμέλεια από ειδικούς βιολόγους του Ο. Η. Ε. Αφού μεγάλωσουν κι' αντραφούν ιδεώδως, τα παιδιά αυτά θ' αποτελέσουν τον πυρήνα έ-

νός «ύπερ-λαού». Όταν ένηλικιωθούν θ' αναλάβουν τη φύλαξη του μυστικού της ατομικής βόμβας και θα όρκισθούν έπισημα να διαφυλάττουν την είσοδο του κόσμου.

Ένα μόνο δεν μας λένε αυτοί που κατέστρωσαν το φουτουριστικό σχέδιο: σε ποιά χώρα θα βρισκούνται τα ατομικά μυστικά ως πού να μεγαλώσουν οι «ύπεράνθρωποι»...

Το κοριτσάκι χωρίς στομάχι

Η μικρή Πέττυ Έλκερσον, ηλικίας 8 ετών διαφέρει απ' όλες τις συνομήλικές της γιατί... δεν έχει στομάχι! Ο οίσοφός της συνδέεται απ' ευθείας με τα έντερα. Κι' όμως αυτή η ανωμαλία δεν την ένο, χλεί καθόλου. Μόνον πού, από ηλικία 1 έτους τρέφεται μόνον με υγρό και με άραπικα φυτικά!

Καρέκλα που δεν σκονίζεται

Ένας καθηγητής της χημείας στο Πανεπιστήμιο της Αϊόβα υπόσχεται στις νοικοκυρές μιά καρέκλα που δεν θα σκονίζεται. Θάνοι φτιαγμένη από μιά πλαστική ύοια κι' ελαφρότατα φορτισμένη με αρνητικό ηλεκτρισμό, ο οποίος θα διώχνει τα μόρια της σκόνης.

Κατά του κοκκίνου

Κατά τη γνώμη δύο διακεκριμένων Γάλλων γιατρών, το εκχύλισμα φύλλων καστανιάς μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως καταπραυντικό στον κοκκίνω των μικρών παιδιών. Έχει γεύση και μυρωδιά σαν το μέλι. Ένε τελείως άβλαβος όφειλε δέ την ενέργειά του σε μιά ειδική ταννίνη που περιέχει.

Οι κονοέρβες κι' οι βιταμίνες

Οι καλοφτιαγμένες κονοέρβες διαπάρουν τις βιταμίνες Α, Β, D και Ε των νωπών τροφίμων. Η βιταμίνη C, πιο ευαίσθητη, καταστρέφεται σε ποσοστόν 5—40%. Στις κονοέρβες και τις κονιοποιήσεις που φτιάχνονται στο σπίτι η έλάττωσις της φτάνει τα 50—80%. Μόνον οι ολόκληρες ντομάτες δεν χάνουν καμμία βιταμίνη τους, ακόμη κι' αν βράσουν επί πολλή ώρα.

Η Γη ξεμαγνητίζεται

Απ' το 1923 οι επιστήμονες έδειχν άρχισι να υποπτεύονται ότι η Γη χάνει λίγο-λίγο

το μαγνητισμό της. Αυτό λοιπόν απέδειξε τελευταίως με τρόπο άνωμωσθήτο. Υπολογίσθηκε δε ότι με τον ίδιο ρυθμό έλάττωσε, έπειτα από 120.000 χρόνια η Γη δεν θα έπρεπε πια καθόλου τη μαγνητική βελόνη της πυξίδος.

Ο νάρκισσος χωρίς ποίηση...

Τελωσπάντων οι χημικοί δεν σέβονται καμιά ρωμαντική ήλλουζιόν! Τώρα απέδειξαν ότι το άρωμα του νάρκισσου, που έχει ύμνηθ από τόσους ποιητές έχει ως κύριο συστατικό του... το ναρφυλάδα που βάζουν οι όδοντογιάτροι μέσα στα κοφύδια δοντιών! Δεν έχουν υπορέσει ωστόσο να βρουν ακόμη τις άλλες προμίες, που δίνουν σ' αυτό το άρωμα τον ιδιαιτερό χαρακτήρα του.

Σκουλήκια κατά του πυρετού!

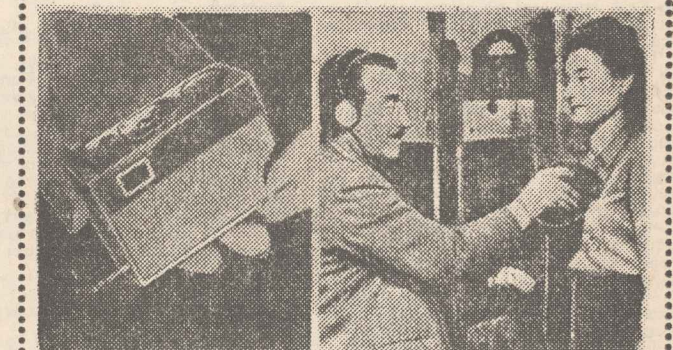
Αντί για διάφορα πολυσύνθετα φάρμακα κατά του πυρετού, τρεις ξένοι επιστήμονες συνιστούν ένα προϊόν βλαμμένο από... σκουλήκια της γης! Τα σκουλήκια αυτά ζεραίνονται κι' υποβάλλονται σε ζύμωση μ' ένα φάρμακο που υπάρχει μέσα στο σώμα τους.

Υφασμα από άλουμνιο

Έπειτα από 8 ετών έρευνας, κατασκευάθηκε τέλος ένα ύφασμα από άλουμνιο! Το μέταλλο μεταβάλλεται σε λεπτό φύλλο που κλείνεται ανάμεσα σε δύο στρώματα πλαστικής ύοιας. Το «ύφασμα» αυτό είναι ελαφρότατο, λέγεται δε «υπομυκηκόν». Δεν υπάρχει ακόμη σε μεγάλες ποσότητες. Προβλέπεται όμως ότι ως το καλοκαίρι θα εμφανισθούν αρκετά μαγιό του μπάνιου από τέτοιο ύλικό — γιατί το «υπομυκηκόν» δεν παθαίνει τίποτε μέσα στο νερό. Η ύλη αυτή μπορεί επίσης ν' ανακατευθεί με μαλλί, μετάξι ή ρεγιόν.

Αντί βελζίνης

Μιά διάλυσις 22% άστυλινης σε 78% άμυωνία αποτελεί μιά πρώτης τάξεως καύσιμη ύλη για μωτέρ, ικανή να συγκριθεί με τη βενζίνη, αλλά πολύ άσφαλες. Χρειάζεται λιγώτερο άερα για την κίνηση, πενταπλάσιο δηλαδή απ' τον όγκο της ένώ η βενζίνη καταναλώνει 55πλάσιο. Δεν βλάπτει καθόλου το μωτέρ. Είναι ιδιαίτερος κατάλληλη για αυτοκίνητα με μικρό φορτίο, καθώς και σ' όσα έχουν μεγάλη άκτινα δράσεως.

Άριστερά: Στην Αμερική έκαναν την εμφάνισι τους μικροσκοπικές φωτογραφικές μηχανές της τσέπης, σαν κι αυτήν που βλέπετε παρα πάνω που είναι πιο μικρές από ένα πακέτο αμερικανικών σιγαρέττων. Το πάχος της φωτογραφικής αυτής μηχανής είναι 16 χιλιοστά και το βάρος της δεν υπερβαίνει τα 200 γραμμάρια. Όσο δε για τις φωτογραφίες που βγάζει, είναι εξαιρετικά καθαρές. Δεξιά: Το «ηλεκτρονικό σπηροσκόπιο», που όφειλεται σ' έναν Γάλλο έφευρέτη, είναι μιά νέα αξιοθώβυςτος συσκευή που καταγράφει τους παλμούς της καρδιάς σ' έναν άσκα γραμμοφώνου. Μ' αυτό τον τρόπο προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στη διάγνωση των καρδιακών νοσημάτων.

Ο έμβολιασμός κι' η ιστορία του

Δύο Έλληνες σωτήρες της ανθρωπότητας

Οι έπιδημίες εύλογιάς που έμφανίζονται στην εποχή μας έδω κι' εκεί, καταστράλλονται γρήγορα. Υπήρχε ωστόσο μιά έποχή, που πέθαιναν στην Ευρώπη περισσότεροι από 800 χιλιάδες άνθρωποι το χρόνο απ' την τσομερή αυτή άρρώστεια. Ακόμη κι' η Έγκυκλοπαίδεια του Ντιντερό — ντ' Αλαμπέρ, που έξεδόθη στα τέλη του περασμένου αιώνα παρωμοιάζε την εύλογιά με την πανώλη ως προς τον άριθμό των θυμάτων της.

Όυτε κι' οι βασιλείς κι' οι πρίγκιπες του παλιού καιρού δεν έγλύτωναν απ' αυτή την άρρώστεια. Ο Όυγος Καπέτος, ο γιοι κι' ο έγγονοι του Λουδοβίκου 14ου, ο Λουδοβίκος 15ος, πέθαναν από εύλογιά.

Ο μεγάλος Κοντέ η δούκισσα ντ' Μπερρύ, η κ. ντ' Επιναι, ο Μιραμπώ, ο Δαντών ήσαν μερικά μόνον απ' τα τόσα μεγάλα πρόσωπα, που έπαθαν εύλογιά και πέθαναν ή παραμορφώθηκαν.

Από ένα παλιό χρονικό μαθαίνουμε ότι η βασίλισσα της Βουργουνδίας Αουστρινίλδη είχε πάθει εύλογιά κι' ότι, πωιν πέθανε, διάταξε να κόψουν το λαιμό των δύο γιατρών της, γιατί δεν είχαν υπορέσει να τη σώσουν! Παρόμοιος τρόπος ιατρικής άσροής!

Οι Έλληνες κι' οι Ρωμαίοι άγνωστον την εύλογιά. Φαίνεται ότι την έφεραν άσροτέρα απ' την Κίνα οι Άραβες ταξιδιώτες. Πράγματι δέ η διάδοσις της στη δυτική Ευρώπη συμπίπτει με τις μουσουλμανικές έπιδρομές. Έγινε δε γρήγορα έπίδοθη όσο κι' η λέπρα. Απομόνωναν άμέσως άλυπητα όποιον την πάθαινε, και τον άφιναν να πέθανε.

Σιγά-σιγά όμως, άρχισε να χρησιμοποιείται ένα προληπτικό μέσον εναντίον της: ένα είδος πρωτόγονου έμβολιασμού. Ο φιλόσοφος Βολταίρος αποδίδει την επινόησή του στους Τούρκους, που έβαν να προφυλάσουν τα πρόσωπα των ώραιων γυναικών των γαρεμίων τους απ' την παραμόρφωσι! Όστόσο οι Κινέζοι έφρασαν πολύ προηγουμένως τη μέθοδο αυτή, μ' ένα περίεργο τρόπο: Έπαιναν ένα ύφασμα που είχε σκεπαστεί έναν άρωστο, το έμπότιζαν με άσθονο πύον των σπειριών του και το μετέβαλλαν σε μικρά «βουλάματα», που τάχων μέσα στα ρουθούνια των έμβολιαζόμενων (στο δεξί προκειμένου γι' άγόρι, στο άσιστερό για κορίτσι). Τα λίγα αυτά μικρόδια αναζωογονούσαν την αντίστασι του οργανισμού και τον άπλιναν κατά της πραγματικής εύλογιάς.

Στις άρχες του 18ου αιώνα, η τεχνική της μεθόδου αυτής είχε προχωρήσει αρκετά. Η λαίδη Μοντεγκίου, σύζυγος του Άγγλου πρεσβέως στην Κωνσταντινούπολη, διηγείται ότι ο έμβολιασμός γινόταν σε φθινόπωρο από νοσοκόμους επαγγελματίες. Συνηθως μαζεύονταν όλα τα μέλη μιάς οικογένειας. Η νοσοκόμος έστανε σε λίγο, φέροντας μαζί της μισό φλυόδι καρδιάς γεμάτο με πύον. Βουτούσε μέσα μιά βελόνα κι' έπειτα τούτουμε μ' αυ-

τήν μιά φλέβα του καθενός. Οι Έλληνες ζήτουναν να τους τρυπήσει τέσσερες φορές, στο μέτωπο, στο στήθος και στον κάθε ώμο, όπως θάκανον το σταυό τους, για να βοηθήσει ο Θεός στην έπιτυχία.

Όταν γύρισε στο Λονδίνο, η λαίδη άρχισε μιά προπαγάνδα, για να δεχθούν κι' οι συμπατριώτες της την προληπτική εκείνη μέθοδο. Έδωσε πρώτη το παράδειγμα, μαζί με τις τρεις κόρες της. Δεν κατάφερε όμως μεγάλα πράγματα.

Το 1722, μερικοί Άγγλοι γιατροί ζήτησαν να πειραματισθούν πάνω σε 7 κατσίκιους εις θάνατον, με την κινεζική μέθοδο του «βουλάματος» μέσα στη νύχτη. Οι κατσίκιι άρρώστησαν σοβαρά, αλλά γλύτωσαν και πήσαν κατόπιν.

Στη Γαλλία, η προληπτική μέθοδος βρήκε ένα πιστικώτατο ύπερασπιστή: το Βολταίρο που είχε παραμορφωθεί ο ίδιος από εύλογιά κι' είχε όρκισθεί να άναγισθεί σ' όλη του τη ζωή κατά της επικίνδυνης άρρώστειας.

Στα 1754, ο έμβολιασμός άρχισε να σημειώνει σημαντικές προόδους στη Γαλλία. Είχε φτάσει τότε απ' την Ολλανδία ένας ειδικός, ο Τρούσιν, που είχε ήδη έμβολιάσει άμετροπους Ολλανδούς. Η όψη του έπεισε πολλούς Παρισινούς να διακινδυνεύσουν με τα μυστηριώδη τσιμπήματά του.

Πρέπει να έξηγήσουμε ότι, την εποχή εκείνη ο έμβολιασμός γινόταν με χίλιες δύο προφυλάξεις, που άντισυχούσαν τους άμρόφωτους. Ο Τρούσιν δεν δέχόταν να τσιμπήσει, παρά μόνον άτομα τελείως γερά. Τους έπέβαλλε προηγουμένως ειδική διαίτα, με γαλακτερά άσπρα, κρέατα, φρούτα, καθώς και άεροθεραπεία. Απαιτούσε επίσης ναχουν έν τάξει το ήθικό τους.

Όταν ο βασιλεύς της Γαλλίας δήλωσε πως ήταν όπαδος της νέας μεθόδου, ο έμβολιασμός έγινε... μόδα των σόνυμ! Φορέθηκαν ακόμη και γυναικεία καπέλλα «του έμβολιασμού», που τα είχε λανσάρι μιά περίφημη μούστρα και τα πουλούσε πανάκριβα: 10 χρυσά εικοσάφραγκα το ένα!

Η άνακάλιξις της δαυαλίδος απ' το Γιένερο έδωσε τέλος στις έπιδημίες της εύλογιάς και σφραγίσαν στον όχι τελείως άδικαιολογητό φόβο που προκαλούσε ο έμπερικός άόμην έμβολιασμός. Όστόσο ο Γιένερο δεν εύσκε τίποτε καινούριο. Απλώς και μόνον, τελειοποίησε την παλιά μέθοδο του έμβολιασμού.

Είχε προσέξει ότι οι μεγάλες πάθαιναν συχνά μιάν άρρώστεια παρόμοια με την εύλογιά κι' ότι οι βρακοί που την κολλούσαν, δεν είχαν πια φόβο να πάθουν εύλογιά. Συμπεραίνει λοιπόν ότι η εισαγωγή μικροβίων της άρρώστειας αυτής μέσα στο σώμα το έσσωσε κατά της εύλογιάς. Κι' έφρασε τον «δαυαλισμό», όπως τον έζωουμε ως σήμερα.

Και τώρα μιά μεγάλη όψη θεία κι' άς την άντικρούνη μερικοί ξένοι — Άγγλοι ιδίως — έπιστήμονες: Οι πρώτες πού θεράπευαν την εύλογιά με τους παραπάνω τρόπους ήσαν διάφορες πρακτικές γιάτρισες της Θεσσαλίας. Κατόπιν, ποό των Άγγλων γιατρών, έφρασαν το υπόλοιπο δυό Έπτανήσιοι γιατροί ο Τσιόνης κι' ο Πυλαρινός.

—Κουράγιο τώρα, αντρούλη μου! Μιά και κάτω!...

Τό άηδόνι και το τριαντάφυλλο

Αίσθηματικό διήγημα

- Γιατί κλαίει; ρώτησε ένα μικρό πρά-
σινο σκουαμύδι που περνούσε απ' εκεί με
την ουρά του στον αέρα.

- Γιατί κλαίει, αλήθεια; άπόρησε μια
πεταλούδα που φτερουγίζε μέσα σε μιάν
ακτίνα του ήλιου.

- Κλαίει για ένα κόκκινο τριαντάφυλλο.
Είπε το άηδόνι.

- Για ένα κόκκινο τριαντάφυλλο!...
φώναζαν όλα μαζί. Τι άνοησιν!...

Και το μικρό σκουαμύδι, που είχε πολύ
κυνικό ξεκαρδιόστηκε στα γέλια. Άλλα το
άηδόνι, έννοιασε βαθιά τη λύπη του φοι-
τητή έμεινε σιωπηλό στη βελανιδιά του
και σκεφτόταν το μυστήριο της αγάπης.
Έξωφρα, άπλωσε τα σταχτιά φτερά του,
κι' έσχισε τον αέρα. Στη μέση του κήπου
ότε μια ώραία τριανταφυλλιά. Το
άηδόνι κάθισε σ' ένα της κλωνι και της
φώναξε:

- Δώσε μου ένα κόκκινο τριαντάφυλλο
και θα σου τραγουδήσω το γλυκύτερό μου
τραγούδι!

- Ή τριανταφυλλιά άναστέναζε με πόνο
και η ύ άπάντησε:

- Τα τριαντάφυλλα μου είναι κόκκινα,
κόκκινα σαν τα πόδια του περιστέριου
πιο κόκκινα κι από τους κοράλλινους σω-
ρους που κυματίζουν αιώνια στα σπλάχνα
του άκεσανού. Άλλα το κύριο πίνωσε τις
φλέβες μου ή πονώντας μάριζε τα μου-
πούκια μου κι καταιγίδες έσπασαν τα
κλωνιά μου και δεν θα βγάλω ούτε ένα
τριαντάφυλλο όλη τη χρονιά!...

- Ένα μόνον κόκκινο τριαντάφυλλο θέ-
λω φώναζε το άηδόνι. Δεν υπάρχει κανέ-
νας τρόπος να μου δώσεις ένα;

- Ή υπάρχει ένας τρόπος, άπάντησε η
τριανταφυλλιά, άλλα είναι τόσο φοβερός
που δεν τολμά να σου τον πω.

- Πες μου τον παρακάλεσε το άηδόνι.

- Αν θέλεις ένα φλογερό κόκκινο τρι-
αντάφυλλο του είπε η τριανταφυλλιά,
πρέπει να το πλύνεις με μουσική, στο φως
της πανσελήνου και να το βάψεις με το
αίμα της ζωής σου της καρδιάς! Πρέπει

να μου τραγουδήσεις με το στήθος σου
άκουμπισμένο πάνω σ' ένα άγκάθι μου.

- Όλη τη νύχτα πρέπει να μου τραγουδάς.
Το άγκάθι πρέπει να τρυπήσει την καρδιά
σου και το αίμα της ζωής σου να τρέχει
στις φλέβες μου και να γίνει δικό μου.

- Είναι πολύ ακριβά, να πληρώσει κανείς
ένα κόκκινο τριαντάφυλλο με το θάνατό
του φώναζε το άηδόνι. Όλος ο κόσμος
άγαπά τη ζωή. Ώστόσο ο Έρωτας είναι
καλλίτερος από τη ζωή. Τι αξίζει λοιπόν
η καρδιά ενός πουλιού εμπρός στην έρω-
τική καρδιά του ανθρώπου;

- Κι' ήπλωσε το άηδόνι τα σταχτιά φτερά
του κι έτοξεσε κοντά στο νεαρό φοιτητή
που ήταν ακόμα ξαπλωμένος στη χλόη.
Τα δάκρυα δεν είχαν ακόμη στεγνώσει
από το αίμα του μίσους.

- Θα σε κάμω ευτυχισμένο του φώναζε
το άηδόνι. Θα έχω το κόκκινο σου τριαν-
τάφυλλο.

- Ο φοιτητής σήκωσε το κεφάλι του κι
έκρινε, άλλα δεν μπορούσε να καταλάβει
τί του έλεγε το άηδόνι γιατί έννοιζε μό-
νο τα πράγματα που είναι νοσημένα στο
βλάν.

- Μα η βελανιδιά κατάλαβε και μελαν
άπλωσε γιατί άναπούσε πολύ το άηδόνι
του είκε χτίσει τη φωλιά του μέσα στο
λαδιά της.

- Τραγουδούσε μου το τελευταίο σου
τραγούδι του ψιθύρισε. Θα είμαι τόσο έ-
ρημη όταν σε χάσω!

- Και το άηδόνι τραγουδούσε στη βελανι-
διά και η φωλή του έμοιαζε με τον ήχο
του νερού όταν χύνεται από λαγνίνη άση.

ΤΗΝ ΆΛΛΗ μέρα ήταν Πρωτομαγιά. Το
όψιμο χιόνι που είχε πέσει τη χρο-
νιά αυτή είχε κάψει τα πολλά
λουλούδια στους κήπους.

Μέσα στην φωτεινή κáμαρά του ένας
νεαρός φοιτητής μονολογούσε θλιμμένος:

- Μου είπε ότι θα χορεύει μαζί μου αν
της χαρίσω ένα κόκκινο τριαντάφυλλο...
Άλλα σ' όλο το περιβάλλον μου δεν υπάρ-
χει ούτε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο. Τι θα
κάνω, Θεέ μου;...

- Από τη φωλιά του μέσα στη βελανι-
διά, το άηδόνι τον άκούσε και τον λυ-
πήθηκε.

- Όποτε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο για
την άναμμένη μου μέσα σ' όλο το πε-
ριβάλλον μου! άναστέναζε και πάλι ο νέος,
και τα ώραιο του μάτια νέμισαν δάκρυα.

- Να έπί τέλους, κάποιος που άναστή
αληθινά είπε το άηδόνι. Κάθε βράδυ του
τραγουδού, κάθε βράδυ διηνούμαι την ί-
στορία του στα άστρα. Τα μαλλιά του είναι
σκούρα σαν το άνθη του υάκινθου και τα
χειλή του κόκκινα, σαν το τριαντάφυλλο
που ζητεί. Άλλα ο Έρωτας έκαμε το πρό-
σωπό του χλωμό σαν το έλεφαντάδοντο
και η λύπη έχει βάψει την σφραγίδα της
πάνω στο μέτωπό του!

- Ο πρίγκιπας δίνει ένα χορό αύριο το
βράδυ, ψιθύρισε ο νεαρός φοιτητής. Η
άναμμένη μου θα είναι εκεί. Κι' αν της
δώσω ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, θα χο-
ρεύει μαζί μου ως την αύγή. Άν της δώ-
σω ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, θα τίν
κοιτάξω στην άγκαλιά μου θ' άκούμπισ-
το κεφάλι της στον ώμο μου και θα της
σπίνω τρυφερά το χέρι. Άλλα δεν υπάρ-
χει ούτε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο στο
περιβάλλον μου. Κι' έτσι θα μείνω εδώ με-
μονάχος κι' έρημος ενώ αυτή θα χορεύει
με άλλους!... Είμαι πολύ δυστυχισμέ-
νος!

- Άυτός τέλος πάντων, άγαπά αληθι-
νά είπε πάλι το άηδόνι. Ότι ενώ τρα-
γουδού αυτός το υποφέρει, τι είναι για
μένα χαρά, είναι λύπη γι' αυτόν. Ώριμέ-
νως ο Έρωτας είναι αξιοθαύμαστο πράγμα.

Είπε πολυμιώτερος κι' από τα σμοράνδια
κι' από τα πιο σπάνια όπάλια. Μορναρι-
ταρία και ζαφείρια δεν υπορούν να τον
έξυμώσουν. Δεν τον βρίσκει κανείς στο
παζάρι. Δεν υπορεί κανείς να τον άνο-
ρήσει από τους εμπόρους, ούτε να τον ζυ-
γίσει με τη ζυγαριά που ζυγίζουν το χου-
ράφι.

- Οι μουσικοί, έλεγαν ο νεαρός φοιτη-
τής, θα παίξουν τραγούδες σκοπούς κι' η
άγάπη μου θα χορεύει, θα χορεύει τόσο
έλαφρά που τα πόδια της δεν θ' άκού-
σουν στο πάτωμα κι' οι αούλκοι με το
πολυτελή φορέματά θα μαζεύονται να
τευμένει γύρω της. Άλλα με μένα δεν
θα χορεύει, γιατί δεν έχω ένα
κόκκινο τριαντάφυλλο να της
χαρίσω...

- Ο έρωτευμένος σπουδαστής
κατέβηκε κοτόπιν στον κήπο έ-
πεσε στη χλόη, έκρυψε το πρό-
σωπό του κι' άρχισε να κλαίει.

μένο. Όταν τέλειωσε το τραγούδι του
το άηδόνι ο φοιτητής πήγε στο δωμάτιο
του πλάνιασε κι' άρχισε να σκεπτάται
την άγαπημένη του. Κι' όταν η σελήνη έ-
λυνε, το άηδόνι πέταξε στην τριαντα-
φυλλιά κι' άκούμπισε το στήθος του πά-
νω σ' ένα άγκάθι. Όλη τη νύχτα τρα-
γουδούσε το άηδόνι και το άγκάθι βυθι-
ζόταν βαθύτερα στο στήθος του και το
αίμα της ζωής του αργά-αργά χινόταν.
Και στο ψηλότερο κλωνι της τριανταφυλ-
λιάς άνθισε άσφρα ένα θαυμάσιο τριαν-
τάφυλλο.

Στην άρχή ήταν χλωμό χλωμό
σαν το πούλι...

- Άλλα η τριανταφυλλιά φώναζε στο άη-
δόνι να κόψει το άγκάθι πιο βαθιά μέσα
στο στήθος του.

- Πιο βαθιά άηδονάκι μου, του είπε.
Άλλοιώς η μέρα θα έρθει και το τριαντά-
φυλλο δεν θα έχη τελειώσει.

- Και το άηδόνι άκούμπισε με πιέζον-
τα πάνω σ' ένα άγκάθι και τραγουδούσε τον
Έρωτα που άνθίζει μέσα στην ψυχή του
ανθρώπου.

- Κι' ένα απαλό τριανταφυλλένιο χρώμα
χύθηκε στα φύλλα του ρόδου. Με το ά-
γκάθι δεν είχε φτάσει ακόμα στην καρδιά
του άηδονιού κι' η καρδιά του ρόδου έ-
μεινε λευκή. Κι' η τριανταφυλλιά άνα-
στέναζε πάλι:

- Πιο βαθιά άηδονάκι μου, άλλοιώς
η μέρα θα έλθει και δεν θα έχη τελειώσει
το τριαντάφυλλο.

- Και το άηδόνι άκούμπισε με πιέζον-
τα στο άγκάθι τόσο που άνθισε την καρ-
διά του κι' ένας τρομερός πόνος το συ-
κλόνισε. Κι' ο πόνος άλο δυνάμει και
το τραγούδι γινόταν έντονότερο κι' έλε-
γε για την άγάπη που δεν πεθαίνει ούτε
στον τάφο. Και το τριαντάφυλλο έγινε
πορφύρεο με πορφύρα πέταλα και καρδιά
σαν ρουμπίνι. Μα η φωνή του άηδονιού
άλοένα άδυνάτιζε τα μάτια του θάλασαν.

Το κόκκινο τριαντάφυλλο άναστήριξε κι'
άνοιξε τα πέταλά του στον πρώην αέρα.
Την ίδια στιγμή το άηδόνι έπεσε νεκρό
πάνω στη χλόη.

- Το μεσημέρι ο φοιτητής άνοίγοντας το
παράθυρό του κύτταξε έξω.

- Μπα! Τι ύψη! φώναζε. Να ένα κό-
κινο τριαντάφυλλο! Τι ώραιο που είναι...

- Το έκοψε κι' έτρεξε άμέσως στο σπίτι
της νέας που άγαπούσε.

- Είπατε ότι θα χορεύετε μαζί μου, αν
σας φέρω ένα κόκκινο τριαντάφυλλο της
φώνησε. Σας έφερα το πιο πορφύρεο τρι-
αντάφυλλο του κόσμου. Θα το κορμώσετε
το βράδυ κοντά στην καρδιά σας, θα χο-
ρεύουμε μαζί και θα σας λέω πόσο σας
άγαπάω.

- Μου φαίνεται πως δεν πηγαίνει με το
φόρεμά μου άπάντησε η νέα. Άλλωστε,
ο άνηψιός του πρωθυπουργού μου έστειλε
διαμαντικά και αυτά αξίζουν περισσότερο
από τα λουλούδια.

- Ά, μα την αλήθεια είσοστε πολύ ά-
καρίστη φώναζε ο φοιτητής θυμωμένα.
Και πέταξε το τριαντάφυλλο στο δρόμο
όπου έπεσε σ' ένα σούλακι κι' ένα κάρο
το πάτησε.

- Είσοστε πρόστυχος του είπε η νέα.
Ποιος είσοστε εσείς, τέλος πάντων; Έ-
νας φοιτητής που δεν έχει ούτε καν ά-
σημένιες πόρπες στα παπούτσια του σαν
τον άνηψιό του πρωθυπουργού!

- Και υπήκε στο σπίτι της.

- Τι άνοησιν που είναι ο Έρωας! ψιθύ-
ριζε ο φοιτητής ενώ έφευγε. Δεν είναι κα-
τάλογο πρακτικός κι' άφου στην έποχή μας
το πάν είναι να είσαι πρακτικός θα έ-
ναρχίσω τις μελέτες μου.

- Και γύρισε στο δωμάτιό του πήρε ένα
μεγάλο ακονισμένο βιβλίο κι' άρχισε να
διαβάζει...

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓΓΛΑ

«Ο Γαλάζιος Πρίγκιπας. Έτσι έλεγαν παλαιότερα απ' τους υπηκόους του ο νέος κι' ύψαιος βασιλιάς Λοθάριος, γιατί άγορευσε τό χρώμα του ουρανού. Γαλάζια ήταν όλα τα λουλούδια του κήπου του. Στο βασιλείο του θριάμβευαν οι ποιητές κι' οι καλλιτέχνες. Μα οι στρατιώτες γκρίνιαζαν, γιατί τα όπλα τους σκούριαζαν άχρηστοι. πιντα.

«Ένα καλοκαίρι μω βράδυ, η βασιλική γαλέρα γλυστρουσε ανάλαφρα στη θάλασσα. Ο βασιλιάς καθιέμενος μόνος στην πρύμνη όνειροπολούσε. Κι' άκουσε τας το παιγνίδιο του φεγγαριού στο νερό. Ξαφνικά, είδε μία πηνέμορφη σειρήνα με ζεμπλεα μαλλιά. Καθώς έόκυθε για να την κυττάξει καλλίτερα, ένα άπτόμο τραντάγμα τον πέταξε στα κύματα κι' έχασε τις αισθήσεις του...

Όταν συνήλθε βρισκόταν σ' ένα φαντασμαγορικό τοπίο, με παράξενα δέντρα και λουλούδια. Μία φωνή, γλυκειά χείδεψε τ' αυτιά του.

«Σύγνα ώραίε μου πρίγκιπα! το μωμουρρίζε κι' σεϊρήνη με έρωτα. Σε περιμένω από τόσον καιρό! Σε δέχθηκα στην άγκαλιά μου και σ' έφερα εδώ στο παλάτι μου. Θάσαι ο μόνος άνθρωπος που θα γνωρίσκει την εύτυχία που δίνει ο έρως μιας άθανάτης!

«Δέν μωρὼ ν' άνταποκριθώ στην άγάπη σου, καλή σεϊρήνα γιατί άφισα την καρδιά μου στη νή. άπάν. τπσε θλιμμένα ο Λοθάριος. Πως να χαρώ την εύτυχία που μου υπόσχεσαι, όσο θα σκέπτομαι την άνησυχία που λαού μου και τα δάκρυα της άγαπημένης μου; Άκούστηκε ένα γέλιο κι' ένας λυγμός μαζί. Κι' η σεϊρήνη φώναζε:

«Τρελλέ άνθρωπε! Η περιφρόνησί σου θάπρεπε να ναι ή θανατική σου καταδίκη. Μα θα έκδικηθώ αλλοίως... Ξαναστρόντας σε εκεί πάνω, στον κόσμο που νοσταλγείς! Πάρε αυτό το κοράλλιο δακτυλίδι. Έχει τη μεγάλη δύναμη να σου φανερώη την ψυχή έκείνων που θ' άγγιξουν. Και τώρα φύγε, είσαι έλεύθερος! Άφισε τη χώρα το όνειρου και ξαναγύρισε στην πικρή πραγματικότητα!

«Ένα τεράστιο δελφίνι, μετέφερε το ν Γαλάζιο Πρίγκιπα σε μία άκρογιαλιά κοντά στην πρωτεύουσα του. Ξεκίνησε άμέσως προς την πόλη. Καθώς περνούσε έξω από ένα στρατώνας, άκουσε τους στρατιώτες να πίνουν στην υγεία του άδελφου του, του καινούργιου βασιλιά Ρίκο, που άναπαύει τον πόλεμο και θα τους οδηγούσε σε ληλασίες. Ήταν η πρώτη άπογοήτευσι του Λοθάριου. Παρηγορήθηκε όμως μόλις αντίκρουσε τον άδελφό του, στη μεγάλη αϊθουσα του θρόνου.

«Είμ' εγώ, Ρίκο! του φώναξε χροιάμενα. Γιατί χλωμιάσεσ' έτσι; Με περνάς για φάντασμα; Έλα να μ' άγκαλιάσεις!

Ο Ρίκο προχώρησε τρέχοντας, άναμεσα στους

ασατισμένους και βουβούς κύλικους κι' έπεσε στην άγκαλιά που του άνοιγε ο άδελφός του. Άμέσως όμως ο Γαλάζιος Πρίγκιπας άποτραθήχτηκε, τον έσπρωξε μακριά και φώναζε με φρίκη:

«Άδελφοκτόνε! Είχες πληρώσει ένα ναύτη για να με πετάξει στη θάλασσα και να μου πάρει το θρόνο! Κι' έκρυψε το πρόσωπό του, συντετριμμένος απ' την άποκάλυψή έκείνη, που άφείλετο στο μαγικό δακτυλίδι.

«Φύγε! πρόσθεσε σε λίγες. Σου χαρίζω τη ζωή, αλλά δέν έδωλ να σε ξαναδώ στα μάτια μου!

Οι αώλικόι γονάτισαν ένας ένας μπροστά του και του φίλησαν το χέρι. Κάθε φορά όμως ο δυστυχισμένος Γαλάζιος Πρίγκιπας, πίαζε για να κρύψη τη θλίψη και την άπδια του γιατί το δακτυλίδι του φανέρωνε κάποια προδοσία, κάποια άτιμωρητή άτιμία έκείνων που είχε τόσο εύσεργετήσει και που τους νόμιζε άφωτισμένους σ' αυτόν. Για να ξαναδάρθ θάρρος και δύναμη, πήγε να ιδή την πολυαγαπημένη του Κλεοδία. Αυτή μόνο θα μπορούσε να παρηγορήσει την πονεμένη καρδιά του.

Τη βόηκε καθισμένη έμπρός στον καθρέφτη της να στολίζεται με κοσμήματα. Όταν τον είδε έκείνη έθαλε μία φωνή διαπεραστική και σπώθηκε τρέμοντας. Ο Λοθάριος έτρεξε να την άγκαλιάσει. Μόλις όμως την είδε άγγιξε, την άφισε κι' έφυγε τρέχοντας, σαν τρελλός. Του είσε φανερώση ή ψυχρή κι' ένδοξική ψυχή της. Δέν είχε άναπήσει ποτέ αυτόν αλλά το θρόνο, και τώρα στολίζόταν με την έλπίδα να νοτπέη τον καινούσιο βασιλιά Ρίκο!

«Απ' τη νύχτα αυτή καλείς πια δέν είδε τον Γαλάζιο Πρίγκιπα να χαμωγέλαση. Οι αώλικοί του, που είρνευόντουσαν, άλλοτε την άφέλεια και την ευπιστία του, έτρεμαν τώρα μπροστά του. Δέν έμπιστεύονταν σε κανένα πριν τον δοκιμάσει με το δακτυλίδι. Μα οι αώλικοί κι' ο λαός, μη ξέροντας τους λόγους, που τον οδηγούσαν να δώσουν από κοντά τον άνώπουν διάσημος και ν' άνεβάξουν στην έξουσία άλλους άγνωστους πιστέψαν πως είχε τρελλαθί κι' άρχισαν να τον φοβούνται. Κι' οι όπαδοί του Ρίκο επωφελήθηκαν απ' αυτή την αντίπαθεί για να διοργανώσουν μίαν επανάσταση.

Μόνος στην κάμαρά του, ο βασιλιάς περίμενε ήσυχα τους έξαγριμένους έκθρους του όταν έξαφνα υπήκε μία κοπέλλα και γονάτισε μπροστά του. Ήταν ή Μεριζ ή ένγννη ένας υπάρχονου επιτάχτη του παλατιού. Κι' είσε στο βασιλιά τρέμοντας από βουκινοί:

«Καλέ μου άρχοντα, ο παππούς μου με στέλνει για να σας δείξω μία κομψή άπόγεια στοά που οδηγεί στο δάσος. Θα σας οδηγίσω στο έξοχικό σπίτι του άδελφού μου κι' εκεί θα περιμένετε καλλίτερες ή μέρες... Έλάτε, Μεγαλειότατε!

τατε! Είσε καιρός ακόμη.

Ο βασιλιάς φίλησε το χεράκι της νέας που τούφερνε μία τόσο μεγάλη χαρά τη στιγμή που άκουγε κι' άλλος τα φτερουγίσματα του θανάτου. Το δακτυλίδι του είσε φανερώσει την πηνέμνη και κατάλευκη ψυχή της κόρης. Την άκολούθησε λοιπόν μ' έμπιστοσύνη. Τέλος, φτάσανε στο μύλο του άδελφού της Μεριζ. Στο φτωχικό εκείνο σπίτι, κι' ο βασιλιάς ένινε άλλος άνθρωπος κοντά στη γαλήνη της ύσεως. Άρχισε να βοηθί στις δουείες τους τους καλούς χωρικούς που τον φιλοξενούσαν, κι' άντοιμείδονταν για τον κόπο του μ' έναν ήσυχο ύπνο.

Δίχως όνειρα. Ποτέ άλλοτε δέν είσε βρή τις ήμέρες τόσο γεμάτες και τη ζωή τόσο καλή... Δέν χρειαζόταν πια το μαγικό δακτυλίδι για να διαβάση στα φωτεινά μάτια της Μεριζ το μυστικό μιας άννης άγάπης. Και, μία μέρα, το πέταξε στη θάλασσα και το άντικέπτε. Στπσε μ' ένα άσπυμένο δακτυλίδι της κοπέλλας...

Την έκανε γυναίκα του και πέρασε άλλα τρία χρόνια κοντά της, τρισευτυχισμένος.

Επειτα, σε μία καινούργια επανάστασι, ο Ρίκο έχασε το θρόνο του και τη ζωή του, κι' ο λαός που είσε τόσο ύποφύρος απ' τους πολέμους νοστάλγησε τον καλό Γαλάζιο Πρίγκιπα. Ο Λοθάριος βρέθηκε τότε έμπρός σε δίλημμα. Θα ήταν τόσο εύτυχισμένος στο παλάτι:

Μα είσε μόθει πια το μυστικό της εύτυχίας; Ήταν ή άγάπη κι' ή έρνοσία. Μπορούσε να ναι παντού εύτυχισμένος αν δέν άφινε ποτέ ν' άδρανήσουν το κεφάλι του, ή καρδιά του και τα χέρια του. Βλέποντας λοιπόν πόσο τον έπιθυμούσαν, ξαναγύρισε στο θρόνο του με τη Μεριζ στο πλευρό του.

Στο μεγάλο συμποσίο που δόθηκε σεβρίσαν ένα τεράστιο ψάρι. Και, μέσα σ' αυτό, ο βασιλιάς βόηκε το κοραλένιο δακτυλίδι του.

Το μαγικό αυτό δακτυλίδι, είσε στους αώλικούς του φανερώη την πιο κρυμμένη αλήθεια. Όπως όμως με βεβαίωσε ή πείρα, ή γυνή αλήθεια είσε φρικτή! Μόνον κάτω από ένα πέπλο γίνεται νοτπευτική. Μην έπιχειρήσετε να τον άνοσπώστε, νική ή περιέργεια κατέστρεψε πάντοτε τον άνθρωπο. Για να σώσετε εύτυχισμένοι, πιστεύε ε σ' ε στην ειλκήρεια των φίλων σας στην άφοσίωσι των γυναικών δίχως να φάκνετε στο βάθος της ψυχής τους! Γίνετε λίγο τυφλοί, λίγο κουφοί, όταν χρειαζέται...

Κι' άμέσως έπειτα κοιμήτισε με το τακούνη του το δακτυλίδι.

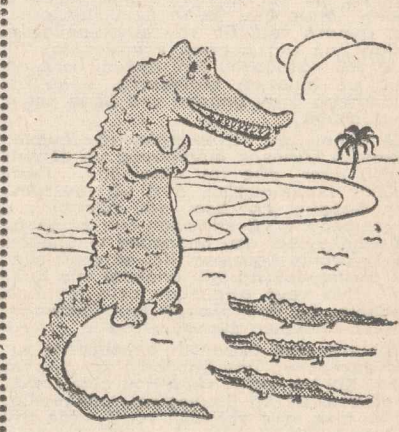
ΜΑΤΘΑΙΔΗ ΑΛΑΝΙΚ

Δωρεάν ήλεκτρισμός

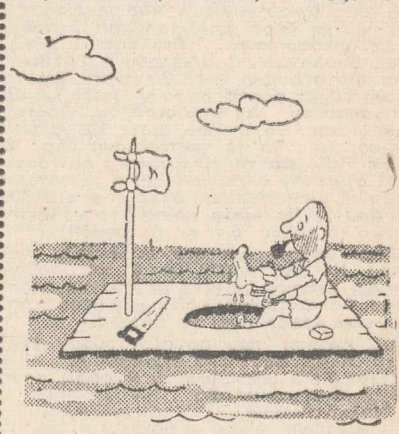
Οι Αμερικανοί χρησιμοποιοούν πολύ για τον ήλεκτροφωτισμό των άποικιών. Μένουν άνοκρημάτων ένα ίδος άνεμοκύλου που παράγει ρεύμα 500 - 1.000 βάτ. Με το ίδιο αυτό ρεύμα μπορεί να λειτουργήση το ραδιόφωνο το ήλεκτροκιό σίδερο, το ψυγείο, κλπ. Τα φτερά του άνεμοκύλου είσε φτιαγμένα ώστε ν' αλάζουν αυτόματως κλείσινά νολόγως της δύναμεις του άνεμου. Έτσι, ακόμη και με τον πιο άδύνατο άνεμο, γυρίζουν κανονικά και παράγουν δωρεάν ήλεκτρίκι.

Σ' έπιασα! Ψηλά τα χέρια!...

Ο κροκόδειλος: Να κάθεται φρόνιμα παιδιά μου, γιατί αλλιώς, θα σας κάνουνε γυναικείες τσάντες!...

Τώρα μάλιστα! Μπορώ να πλύνω τα πόδια μου!...

Ποιός οδηγούσε όταν τρακάρατε βρέ υπεκορδέ; Κανείς... Καθώμαστε κι' οι δυο στην πίσω θέσι!...

Η ΤΡΥΦΕΡΗ ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΚΛΑΥΝΤ

Μία νεαρή γυναίκα κοιμόταν ήσυχα - pouxa έκείνο το βράδυ στο δωμάτιό της, στο τέταρτο πάτωμα ενός ουρανοξύστου της 153ης λεωφόρου της Νέας Υόρκης. Την έλε, γαν Λουίζα Ρόλφ κι' ήταν χορεύτρια σ' ένα κέντρο του Μπροντγουάιν.

Ο θόρυβος μερικών πυροβολισμών που έπεσαν σε μικρή απόσταση την ζύπνησε ξαφνικά.

Το ρολόγι έδειχνε τρείς μετά τα μεσάνυχτα. Οι πυροβολισμοί σταμάτησαν σε λίγο.

Αλλά μερικά λεπτά άργότερα, άκουσε το κούδουνι της να χτυπά. Η Λουίζα έρριξε ένα νεγιούαρ στους ώμους της και μισάνοιξε την πόρτα. Ένας άνθρωπος κριπώντας ένα περίστροφο στο χέρι, σκεκόταν μπροστά της. Την άνάγκασε να κάμει μερικά βήματα προς τα πίσω, μπήκε κι' αυτός κατόπιν κι' έκλεισε την πόρτα.

Η Λουίζα είχεν ύπακούσει μνησικά στον άγνωστο. Αλλά τώρα ένοιωσε ένα μεγάλο τρόμο.

Τι θέλετε; ρώτησε. Χρήματα; Τα κοσμήματά μου;... Πάρτε τα... Είσε έκει στο μικρό τραπεζάκι... Άλλα κατέβαστε αυτό το όπλο;... Ή σκοτώστε με άμέσως χωρίς να με βασανίζετε...

Ο άγνωστος χαμογέλασε κι' έβαλε άμέσως το όπλο στην τσέπη του. Δέν ήρθα ούτε για τα χρήματα, ούτε για τα κοσμήματά σας είσε. Τι θέλετε λοιπόν, από μένα; Τίποτε... Ή όχι... θάθελα να μείνω εδώ ως το πρωί... Με κυνώνε...

Η άστυνομία; Ναι. Σείς είσατε ιού σας πυροβολούσαν πρωτίτερα; Ναι.

Ρ, θεέ μου, είσατε λοιπόν γκάνγκστερ; Ο άγνωστος έκαμε μία άόριστη κίνησι.

Φύγετε! φώναζε ή Λουίζα. Φύγετε! Κι' αν ήθελα να μείνω; Θα τηλεφωνήσω άμέσως στην άστυνομία.

Θα σας άρεσε λοιπόν, να στείλετε έναν άνθρωπο στη φυλακή; Η Λουίζα τον κύτταξε.

Είσε πρόσωπο πολύ συμπαθητικό και τα μάτια του νυάλιζαν παράξενα.

Δέν ξέρω τι πρέπει να κάμω, είσε ή Λουίζα σταυρώνοντας τα χέρια της.

Τίποτα, άπάντησε ο άγνωστος. Το καλύτερο που έχετε να κάμετε είσε να πέσετε στο κρεβάτι σας και να συνεχίσετε το ύπνο σας.

Και σείς; Έγώ θα καθήσω σε μία καρέκλα και θα περιμένω ως πού να ξυπνήσω.

Και μου δίνετε την υπόσχεσι σας πως δέν θα μου κάμετε κανένα κακό;

Ο γκάνγκστερ την κύτταξε με τρυφερότητα.

Μέ λένε Τζών Κλάυντ είσε. Άν ποτέ έχετε άνάγκη από τίποτε, θυμηθείτε αυτό το όνομα. Ή εύγνω.

μοσύνει είσε το μόνο σίσημα που δέν έδωσε ακόμη από την ψυχή του.

Ο Κλάυντ συνελήφθη και δυό μινύτες άργότερα γινόταν ή δική του στη Νέα Υόρκη. Κατηγορείτο για τη διάρρηξι ενός άδωμαντοπωλείου. Ή κισποδίκη του φαινόταν βέβαιη. Γιατί οι άστυνομικοί τον είχαν ιδί να βγούν από το κατάστημα και τον είχαν καταδιώξει.

Αλλά, την τελευταία στιγμή, ένας άπρόσκλητος μάρτυς εμφάνισθηκε στο δικαστήριο.

Ήταν ή Λουίζα Ρόλφ. Δέν έκείνη τη νύχτα, τη νύχτα της διάρρηξεως στο πλευρό μου... πάνω στο ίδιο κρεβάτι...

Η μαρτυρία αυτή έδωσε τον Κλάυντ.

Γιατί το κάμει αυτό; την ρώτησε ο γκάνγκστερ, όταν την συνάντησε σε λίγο στην έξοδο του δικαστηρίου.

Δέν ξέρω, άπάντησε ή Λουίζα. Μα ή ιδέα πως έα μπορούσατε να καταδικασθήτε με είσε άναστατώσει.

Δέν καταλαβαίνω τι ένδοξέρον μπορούσε να βριασέται σ' έναν άνθρωπο σαν και μένη είσε ο Κλάυντ, μ' ένα θλιβερό χαμόγελο. Αυτή τη φορά με γλυτώσατε. Αλλά δέν θα μπορούσα να ξεφύγω από τη μοίρα μου. Κι' ή μοίρα μου είσε να σκοτωθώ ή να πεθάνω στην ηλεκτρική καρέκλα.

Είχεν καθήσει ο ένας πλάι στον άλλον μέσα στο αυτοκίνητο του Κλάυντ. Ο γκάνγκστερ άρχισε να τρέχη στους δρόμους της Νέας Υόρκης.

Σε λίγο, είχεν βγί έξω από την πόλη.

Πού με πηνάινετε; ρώτησεν ή Λουίζα.

Δέν ξέρω, άπάντησε ο Κλάυντ. Είσε ή πρώτη φορά που δέν ξέρω πού πάω. Μα αισθανόμην την άνάγκη να φύγω μακριά από τον κόσμο... Νομίζω πως έχω γίνει κιόλας άλλος άνθρωπος... Κι' αυτό το χρωστάω σε σας...

Υποσχεθήτε μου πως έα είσατε πάντα έτσι!

Θα το ήθελα είσε ο Κλάυντ. Δέν ξέρω όμως αν θα το κατορθώσω...

Κι' αν σας έλεγαν ότι σας άγαπή; ψιθύρισε δειλά ή Λουίζα.

Ο Κλάυντ σταμάτησε το αυτοκίνητο.

Λουίζα, είσε άποφασιστικά, μου έωσες τη ζωή. Ή ζωή αυτή σου άνηκε τώρα. Βοηθήσε με...

Λίγο καιρό άργότερα, είχεν έγκαταστήσει σε μία μικρή έπισκήπρος το μέρος του Λονγκ Άιλαντ. Ή άγάπη είσε μεταμορφώση τον Κλάυντ. Κι' ή Λουίζα ήταν εύτυχισμένη μαζί του.

Αλλά ένας γκάνγκστερ δέν ξεφύγει εύκολα από τη μοίρα του.

Ο Κλάυντ πήρε μία μέρα την ένοχλή από τον άρχοντο της άμυνας στην όποιαν άνηκε πάντοτε να λάβη μέρος, σε μία δύσκολη έπικειρσι εναντίον μιας Τραπεζής.

Ο Κλάυντ ύποσχεθηκε ότι θα πηνάινε. Αλλά μετάνοιωσε έπειτα και προτίμησε να μείνη πιστός στον όρκό που είσε κάμει στη Λουίζα.

Η έπικειρσις εναντίον της Τραπεζής απέτυχε κι' ή εύθυνη αποδόθηκε στον Κλάυντ που δέν βρισκόταν την ώρα εκείνη στην έθεί του.

Τρείς γκάνγκστερς από τη ομάδα του Ρούντ Κλεντ σκοτώθηκαν και μερικοί άλλοι έπεσαν στα χέρια της άστυνομίας.

Ο Κλάυντ καταλάσε τότε τι τον περίμενε. Και έβλεπε την αλήθεια, πως να φύγη μαζί με τη Λουίζα από τη Νέα Υόρκη.

Αλλά τη στιγμή που πηνάινει να έπιδοθώσουν σ' ένα άτμολαίο, στην προκυμία του Μπρούκλιν, ένας άνθρωπος πέρασε βιστικά πλάτους κι' ένας πυροβολισμός άντκήρησε την ίδια στιγμή.

Ο Τζών Κλάυντ σωριάστηκε άμέσως νεκρός.

Η Λουίζα δέν κατώρθηκε να παρηγορηθί ποτέ για το χιού του. Και λίγο καιρό άργότερα, αυτοκτόνησε μέσα στο δωμάτιό της, φυτεύοντας μία σφαίρα στην καρδιά της!

Μιά άγνωστη άπόπειρα ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Τ'ό δέμα με τις... μπουκάλες τευ κονιάκ

Η μόνη γνωστή ως σήμερα άπόπειρα εναντίον του Χίτλερ είσε έκείνη που ένινε από στρατηγείο του στις 20 Ιουλίου 1944. Αλλά, έκτος απ' αυτή και πολλές άλλες είχαν οργανωθί εναντίον του Γερμανού δικτάτορος. Άνώτατοι αξιωματικοί και άνθρώποι από το άμεσον περιβάλλον του, ποσά, μεμυμένοι σ' ετέες, ενώ συγκρόνως ο ναύαρχος Κανάρης, άρχηγός της γεωγραφικής κατασκοπείας, ο στρατηγός Όστερ άρχηγός της ύπηρεσίας αντίκατασκοπείας και ο στρατηγός Όλμπριχτ προετοίμαζαν τα πάντα στο Βερολίνο για τη διαδοχή του χιτλερικού καθεστώτος.

Η πιο δραματική απ' αυτές τις άπόπειρες ήταν έκείνη που ένινε στις 13 Μαρτίου 1943, κατά την διάρκεια μιας έπισκέψεως του Χίτλερ στο Σμόλενσκ. Τίς λεπτομέρειες της άφηγήθηκε τελευταία ένας από τους πρωταγωνιστές της, ο Γερμανός νομομαθής θάβιανος φόν Σχλάμπεντορφ.

Η άπόπειρα αυτή είσε σχεδιασθί με μεγάλη προσοχή. Και είχεν άποφασισθί να χρησιμοποισθί γι' αυτό το σκοπό μία έκρηκτική βόμβα αγγλικής προελεύσεως, με διπλή γόνυση, έτσι πού ν' άποκλεισθί κάθε ένδεχόμενο κακής λειτουργίας της. Η βόμβα αυτή ήταν κλεισμένη μέσα σ' ένα πακέτο που έδινε την έντύπωσι πως περιείχε δυό μπουκάλες με κονιάκ.

Ο μηχανισμός της έκρηξεως της είσε μελετηθεί από τον ίδιο το στρατηγό Τρεσκωβ, άρχηγό του έπιτελείου των στρατιών του κέντρου, στο άνατολικό μέτωπο. Ήταν άρκετή γι' αυτό το σκοπό μία έλαφρή πίεσι στο στόμιο των δυό υποθετικών φιάλων. Γινόταν τότε το έξης: Μία μικροσκοπική φιάλη πού υπήρχε στο έσωτερικό άφινε να ξεχυθί ένα διαδρωτικό όζυ πού περιείχε. Το όζυ αυτό έπειτα από μερικά λεπτά κατέστρεψε ένα σώμα πού συγκρατούσε τον έπικρουστήρα. Όταν ο έπικρουστήρ θα έλευθερωνόταν θάπρεπε πάνω στο καφούλι και θα έπληρξε άμέσως ή έκρηξις.

Ο Χίτλερ έφτασε στο Σμόλενσκ το πρωί της 13 Μαρτίου. Έπείβαινε ένας είδικος θωρακισμένος άεροπλάνου μαζί με το γιατρό του, κιστηντή Μόρελ, τη μάγειρά του και τον συνταγματάρχη Μπράντ. Μ' ένα άλλο άεροπλάνο είχαν φτάσει διάφοροι αξιωματικοί της άκολουθίας του.

Το μεσημέρι, ο Χίτλερ γευμάτισε στο Σμόλενσκ. Ο φόν Σχλάμπεντορφ άναφέρει χαρακτηριστικά ότι το φαγητό του πειρασκευάστηκε με άπόλυτη μυστικότητα από το μάγειρό του. Κατά το σεβρίσμο, ο καθηγητής Μόρελ δοκίμαζε μπροστά στα μάτια του ύψερ κάθε πιάτο. Το ίδιο γινόταν για το τσάι, τον καφέ και τα ποτά άκόμη.

Η άναχώρησι θα γινόταν το άπόγευμα. Ο στρατηγός Τρεσκωβ συνοδεύόμενος από τον φόν Σχλάμπεντορφ πού βρισκόταν στην ύπηρεσία του με την ιδιότητα του νομικού συμβούλου, πηναν στο άεροδρόμιο για ν' αν άποκαιρησθούν.

Ο Σχλάμπεντορφ κρατούσε το δέμα κάτω από τη μασχάλη του.

Μερικά λεπτά πριν από την άναχώρησι, ο στρατηγός Τρεσκωβ πηνάινσε το συνταγματάρχη Μπράντ, πού θ' άνεβάνε στο ίδιο άεροπλάνο με τον Χίτλερ και τον ρώτησε αν είσε την καλωσύνη να δώρη ένα μικρό πακέτο με δυό μπουκάλες κονιάκ στον φίλο του στρατηγό Στιφ, που άνωτατο στρατηγείο του γεωγραφικού στρατού.

Ο Μπράντ δέχθηκε με προθυμία. Ο Τρεσκωβ έκαμε τότε ένα νεύμα στον Σχλάμπεντορφ να παρηδώρη το δέμα.

Τη στιγμή που το παρέδίσε, ο Σχλάμπεντορφ πίεσε με το χέρι του το μέρος όπου υπετίθετο πως βρισκόταν τα στοιχεία των φιαλών.

Ο μηχανισμός της έκρηξεως είσε μπη σε έներγεια...

Μερικές στιγμές άργότερα, τα άεροπλάνα του Χίτλερ και της άκολουθίας του έφευγαν για ν' αν νανυρίσουν, στη Γερμανία.

Οι συνωμότες περίμεναν μ' άγώνια το όποτελέςμα. Και σάτισαν όταν έμαθαν ότι ο Χίτλερ γυρίσε σόος. Τότε ο Σχλάμπεντορφ έτρεξε στο Μπράντ και τον ρώτησε αν είσε παρέδώσει το δέμα στο Στιφ. Έκείνος άπάντησε άρνητικά και του το επέστρεψε.

Να πως άφηγείται ο φόν Σχλάμπεντορφ τη δραματική συνάντησι του με τον Μπράντ:

«Θυμάμαι ακόμη και σήμερα την άγωνία που δοκίμασα όταν ο Μπράντ, χωρίς να υποπτεύεται κακό, βόλβη τι περιείχε έκείνο που κρατούσε στα χέρια του, μου έδωκε χαμογελώντας το δέμα και το τράνταξε με τόση όρη, πού φώδηθηκα ότι ή βόμβα θα έξερηγνύετο άμέσως και θα μάς μετέβληε και τους δυο σε συντρίμια. Όστόσο, προσπάθησα ν' αν φωνή ψυχραίνω για να μην προδοθώ...

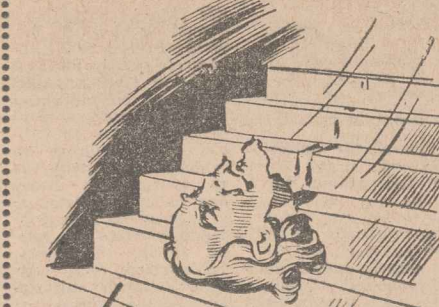
» Έτρεξα άμέσως στο Κόρνεν, όπου υπήκα στο τραίνο πού θάφευγε σε λίγο για το Βερολίνο. Κλεισθήκα τότε σ' ένα διαμέριμα και έλυσα με χίλιες προφυλάξεις το δέμα. Όλα είχαν γίνει όπως να είχαμε προβλέψει. Ο έπικρουστήρ είσε πέσει πάνω στο καφούλι. Αλλά το καφούλι δέν είχεν έκρηγί... Ο Χίτλερ είσε σωθί κι' αυτή τη φορά».

Ξαπλωμένος όπως ήταν στο κρεβάτι τον πήρε σιγά - σιγά ο ύπνος. Αποκοιμήθηκε, ελπίζοντας ότι ή άλλη μέρα θα του έφανε τα πράγματα ειρηνικότερα.

.....

‘Ο Πλακιδιέρ ακούγοντας τὴν τελευταία

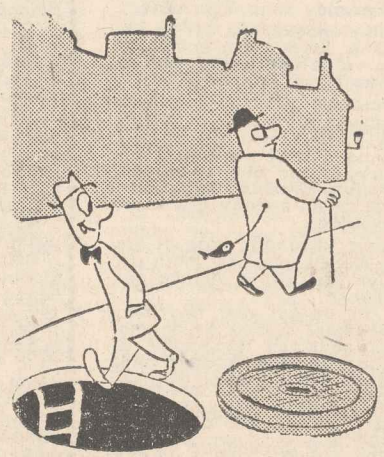
καθηγητοῦ τῆς Ραδιοφωνίας εἰς τὴν Σχολὴν Μηχανικῶν Θεσσαλονίκης κ. Θ. Νάλ...

Mia tradizioe
ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ

• ἐπικινδύνους. Τοὺς ἄλλους θὰ τοὺς ἔρο
• χονεν στίς φυλακές.

ἢ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐλπίζει δὲ ὅτι μὲ τὸ
νέο αὐτὸ φάρμακο θὰ μπορέσῃ ἐπιτέλους

ΜΗΔΕΝΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ...
— Τοῦ τὴν ἔσκασα!...

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Η αλάνια ιστορία του έρωτος επαναλαμβάνεται: Τον γνωρίζετε σε μια συγκέντρωση κι' αγαπήθηκε, μα τη στιγμή που ο νέος, σαν ένας έντιμος άνθρωπος, σας εξήγησε από τους γονείς σας, βρέθηκε μπροστά σε μια κατηγορηματική άρνηση. Κατόπιν αυτού προσεβλήθη κι' έφυγε άπελπισμένος, μα άλλοι λογαριάζετε μαζί του κρυφά.

Έτσι κυλούσε η ζωή όταν εσφυρικά κάποιος κολοβελήτης σας πληροφορήσει ότι ο αγαπημένος σας αρραβωνιάστηκε, και με αυτόν αν πρέπει να το πιστέψετε έφ' όσον αυτός σας γράφει τακτικά και σας λέει πως δεν θα πάψει ποτέ να σας αγαπάει και μάλιστα σας προτείνει άπαυση.

Τι να σας συμβουλευώ αγαπητή μου; Βεβαίως έχετε κάθε δικαίωμα να ζητήσετε εύθυμη γνώμη τον άνθρωπο που, καθώς μου λέτε, έχει όλα τα προσόντα που σας αγαπά. Άλλα πως να λυπηστείτε τους γονείς σας; Δεν θα ήταν προτιμότερο να εξηγήσετε μαζί τους και αφού καταλάβετε τις απόψεις τους να προσπαθήσετε να τους μεταπειάσετε; Κατά τη γνώμη μου είναι η μόνη λύση που ταιριάζει σε μια νέα που σέβεται τον εαυτό της.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα στα καπέλλα

Το γυναικείο καπέλλο είναι το μόνο ίσως εξάρτημα της γυναικείας τουαλέτας που παρουσιάζει το μικρότερο πεδίο δράσεως για τους ρυθμιστές της Μόδας, γιατί ό,τι κι' αν εφεύρουν, δεν μπορούν να μεταβάλουν ριζικά το καπέλλο. Θα το παρουσιάσουν ως κανονικό, θα το παρουσιάσουν ως μορφή καλότητας σκιστικής ή κατεδάστης, ως μπερέ, ως μπρετόν, θα το δώσουν τέλος με φόρμα, μαντίλα, στρουγγυλή, ψηλή, χαμηλή, πάντως όμως αναγκάζονται να επαναλαμβάνουν διαρκώς τα ίδια. Νά π. χ. που οι φετινές καλότητες θυμίζουν πολύ τις καλότητες που είχαμε 18 ή 20 έτη πριν, και θα τις ξαναδούμε ασφαλώς ύστερα από 2-3 χρόνια. Έτσι και οι καπελλοδίδες δίνουν πλέον όλη τους την προσοχή στο γαρνιρίσμα των καπέλλων. Το τοποθετούν με τέτοιο τρόπο που να θυμίζει όσο το δυνατόν λιγότερο περασμένες εποχές. Και κάτι άλλο ακόμα κάνουν: αλλάζουν διαρκώς τα γαρνιρίσματα των καπέλλων, συνιστούν δε και στις πελάτισσές τους να κάνουν το ίδιο. Έτσι μη σας φαίνεται παράξενο αν συναντήσετε μια κυρία χωρίς το απόγευμα με τα λουλούδια του καπέλλου της τοποθετημένα μπροστά και σε δύο μέρες φορεί το ίδιο καπέλλο διαφορετικά γαρνιρισμένο. Το επιβάλλει η μόδα. Η μόδα όμως επιβάλλει και κάτι άλλο: Νά τις φοράτε όλες τις ώρες της ημέρας καπέλλο, γιατί το καπέλλο ζητάει κι' αυτό την ελευθερία τους και δεν πρέπει να τους την αρνούνται.

Και τώρα ως ιδιοίτη ποιά είναι τα γαρνιρίσματα που λανσάρουν τα διάφορα Παρίζιανκα Σπίτια. Το κυριώτερο, εκείνο που κατέχει εφέτος τα σκήπτρα, είναι το λουλούδι, λουλούδια μεγάλα, μικρά τοποθετημένα σε μικροσκοπικά ή μόνα τους, κάποτε σε τόση αφθονία που σκεπάζουν όλη την καλότητα. Όταν προκύπτει εν τούτοις να γαρνιρίσουν μεγάλες κα-

λότητες τότε τοποθετούνται αραίτερα και ποικίλλονται ένιοτε και με κορδέλλα σ' ένα χρώμα που να συνδυάζεται με την καλότητα. Η Ρος Βαλουά που θεωρείται από τα άριστοκρατικότερα Σπίτια του Παρισιού λανσάρει καλότητες στρουγγυλές, γαρνιρισμένες με κορδέλλα και λουλούδια. Έχουν δε ως απαραίτητο συμπλήρωμα ένα βελάκι που σκεπάζει το μισό πρόσωπο. Το βελάκι αυτό έχει το χρώμα της καλότητας αν όμως είναι μαύρη ή καλότητα τότε το βελό μπορεί να είναι μπλε, ροζ ή μοβ. Η αντίθεσις αυτή είναι απαραίτητη.

Μαζί με τις στρουγγυλές καλότητες λανσάρει επίσης μερικές απλές γαρνιρισμένες με μουσλίνα και τριαντάφυλλα, ή μαργαρίτες ή μπλε. Ο Ζαν Πατού λανσάρει μικρά καπελλάκια, πολύ χρωστά, με πολλά λουλούδια μικρά που τοποθετεί στην κορυφή. Λανσάρει επίσης τόκες και πολλές Πάινιγ' Ισλ. πολύ «σούπλες» που φοριούνται σιωπηλές μπροστά μ' ένα μπουκατάκι στο στήθος.

Η Μπρουγιέρ επιμένει στα μαλακά φέτρ που διατείνονται πως είναι ελαφρότερα από φάδες και τα εμφανίζει γαρνιρισμένα με λουλούδια από οργαντίνια.

Ιδιόρρυθμα κουμπώματα

Και στα τσίγγι και στα επάνω-φόρια και στα φορέματα βλέπουμε πολύ Ιδιόρρυθμα κουμπώματα. Πότε σταυρώνουν στο πλάι, πότε αρχίζουν το κουμπώμα στη μέση, στο λαιμό για να καταλήξουν στους γόφους, στο άριστερό πλάι, πότε απομεινούν από το κουμπώμα των ανδρικών γιλέκων, πότε θυμίζουν τους στρατιωτικούς μανδύες, με τις δύο σειρές κουμπών. Το κουμπώμα γενικώς είναι φτιαγμένο με τέτοιο τρόπο ώστε η προσοχή μας αγκιστρώνεται στην ασυμμετρία της γραμμής, στον άφορο των φορεμάτων, τα τσίγγι και τα παλτά. Όλη η κομψότης τους εξαρτάται από το κουμπώμα που διατείνεται, από το σιλουέττα μας. Προσοχή λοιπόν να μη φανή καθυστερημένες.

Υφάσματα

Ακόμα καλά-καλά δεν ξέρουμε ποιά ύφασμα θα επικρατήσει το θέρος, αλλά καθώς βλέπουμε στα Γαλλικά φινιρίσματα και στις βιτρίνες τα έμπριμε, μολοντί έχουν φορεθεί, έχουν παλι την εύνοια της μόδας Είναι έμπριμε πολύχρωμα που δεν θυμίζουν τα παλιά έμπριμε, γιατί η βιομηχανία των ύφασμάτων παρουσιάζει κάθε εποχή έντελλες καινούργιες εκπλήξεις. Τα μοτίφ αλλάζουν, τα χρώματα κι' η τοποθέτησις των σχεδίων πάνω στο ύφασμα. Δεν ξέρουμε πάντως τι ακριβώς είν' αυτό που συντελεί να παρουσιάζονται κάθε εποχή ύφασματα που δεν μοιάζουν καθόλου με τα των άλλων εποχών.

Επειδή όμως η μόδα είναι γεμάτη πάντοτε αντιθέσεις, μαζί με τα έμπριμε παρουσιάζεται και μεγάλη ουλλογή από ύφασματα μονόχρωμα σε χρώματα ανοιχτά, φυσικά.

Το ασυμμετρικό κουμπώμα που χαρακτηρίζει τη νέα γραμμή.

Ασπυρροχία

Ξαναγυρίζουμε στις δαντέλλες και στους «άφρυντες». Δεν υπάρχει κομψότητα, δεν υπάρχει νυχτικό, δεν υπάρχει πουκάμισο που να μην είναι γαρνιρισμένα με δαντέλλες.

Οι περισσότερες κομψότητες έχουν το σχήμα που μοιράζει το στήθος, απομεινόμενον το σουτιέν και ένιοτε όλο το επάνω μέρος είναι καμωμένο από δαντέλλα πλατεία σε χρώμα «κρέμ» ή «κέρυ». Τα νυχτικά έχουν μακρινά «κίμονα» και γαρνιρίονται κι' αυτά με δαντέλλα. Το δε ντεκολτέ είναι πότε μωτό, πότε τετραγώνιο, με γιακάδακι ή χωρίς γιακάδακι και φυσικά πολύ μικρά μακρινά. Το μακρως τους είναι ως το εδάφος και έχουν στη μέση μια ζώνη από το ίδιο ύφασμα με ένα μεγάλο φιόγκο. Για ύφασμα διαλέγετε κρέπ ντε σιν ή ένα λινομέταξο που είναι ακόμη πιο δροσερό και μεγαλύτερας άντοχης.

Το ωαίο στόμα

Το ωαίο στόμα είναι βέβαια φυσικόν προσόν, αλλά κανένα στόμα δεν μπορεί να είναι πραγματικά σχήμα αν το περιποιούμεθα και το προσέχουμε.

Το στόμα στολίζεται ως γνωστόν από τα χείλη, τα χείλη λοιπόν πρέπει να είναι δροσερά, ροδίνα και ολίγον υγρά. Έπειτα έρχονται τα δόντια που πρέπει να είναι λευκά, γερά και καλοσχηματισμένα.

Το στόμα πρέπει να πλένεται τακτικά μετά το φαγητό. Καλόν είναι επίσης το νερό με το οποίο το πλένομε να ρίχνουμε λίγες σταγόνες οντόλ ή μέντα. Εκείνο δε που καθαρίζει και το στόμα και τα δόντια είναι η σόδα. Πέρνομε λίγη με τη βοήθεια και τρίβουμε τα δόντια μας που γίνονται έτσι κάστανα. Έγτερα ρίχνουμε λίγη σόδα σ' ένα ποτηράκι νερό και ξεπλένομε με αυτό το στόμα μας. Ένα φοβερό έλκωμα που έχουν μερικοί άνθρωποι και μπορεί να θεωρηθεί πραγματικό δυστύχημα, είναι η κακοσμία του στόματος, που αν μόν προέρχεται από τα δόντια θεραπεύεται μόλις επισκεφθούμε τον οδοντοίατρό μας, αν όμως είναι του στομάχου δεν έχει δυστυχώς καμμία θεραπεία.

Αν δεν έχετε κανένα τέτοιο έλκωμα μη νομίζετε ότι μπορείτε να είσθε ήσυχος πως το στόμα σας θα διατηρήσει τη δροσερότητα του χωρίς λίγη προσοχή εκ μέρους σας. Δηλαδή πρέπει να πλένετε το στόμα σας τουλάχιστον δυο φορές την ημέρα. Επίσης πε-στε στον οδοντοίατρό σας να σας γράψουν μια καλή συνταγή ενός απολυμαντικού που θα περιέχει λίγη μέντα, λίγο θυμόλ, εύκαλυπτο κλπ. Κάτι επίσης που θα σας βοηθήσει να έχετε υγιεινή άναπνοη είναι να πίνετε κάθε βράδυ άφψημα από δεντρολίβανο, ένα μικρό φλυτζάνι. Είναι συγχρόνως περίσσιο άφωσμο κατά της άπνισης. Με το ίδιο άφψημα κάνετε κάθε πρωί 2-3 γαργάρες.

Η καλή νυμπεριγή

Στο τραπέζι. — Θέλετε να κρίνετε αν ένας άνθρωπος έχει άναπνοη; Κυττάξτε τον την ώρα που τρώει. Αυτό είναι κάτι που προσβεί πάντα, γιατί ο καλοσχημένος άνθρωπος είναι συνηθισμένος να τρώει εύμορφα είτε μόνος του στο σπίτι του, είτε σε γεύμα σε ξένο σπίτι. Συνήθισε έτσι από μικρό παιδί, γιατί τέτοιος

άναπνοη του έδωσαν οι γονείς του.

Αυτό το ζήτημα δεν πρέπει να το παραμελούν ποτέ οι γονείς και η διδασκαλία πρέπει ν' αρχίσει από πολύ μικρή ηλικία. Έξ απαλών ονύχων πρέπει να μάθουν τα παιδιά να τρώνε καλά, να μη παίζουν με τα μαχαίριση-ρουνα, να μη μασούν κάνοντας κρότο με τα χείλη τους, να μην έχουν Ιδιοτροπίες, αλλά να τρώγουν, ό,τι τους δίνουν, χωρίς καμμία συζητήσι. Αυτό το τελευταίο θέλει ιδιαίτερη προσοχή, γιατί όποιος άποχτησι τέτοιες Ιδιο-τροπίες από μικρός θα είναι δυστυχής σε όλη του τη ζωή. Καμμία φορά οι ίδιοι οι γονείς δεν προσέχουν αυτό το ζήτημα από την πρώτη στιγμή και ύστερα άρχίζουν τις τιμωρίες και τα μαλάματα στα παιδιά τους που δίσκολα αποβάλλουν μια κακή συνήθεια που έτυχε να πάρουν. Οι κακές συνήθειες παίρνονται συνήθως από το άτιπο που κάνουν μερικές

μντρες — λίγες εύτυχως — άφηνουν τα παιδιά τους να τρώνε με την επίβλεψη της ύπνερίας. Και αυτό γιατί νομίζουν: Για να μη διακόψουν τη ζωή τους, για να μπορούν να πηγαίνουν στις έπισκέψεις τους, στα μαγαζιά, στον κινηματογράφο κλπ. Έτσι άφηνουν τα παιδιά τους στα πρώτα τους βήματα με μια ξένη που όχι μόνον δεν μπορεί να έχη το ίδιο ενδιαφέρον γι' αυτά, αλλά μπορεί και να τους διδά κακές συνήθειες.

Κάθον κάθε μντρας είναι να άσχοληται αυτή η ίδια με την άναπνοη των παιδιών της έγκαντα-λειποντας όλα τα άλλα. Δεν άρκει όμως να μνήν στο σπίτι της η ύπνερια και να έπα-γρυνή στην άναπνοη των παι-διών της. Πρέπει να το κάνει έ-ξυπνα, προσέχοντας να μη κάνει ποτέ η ίδια κάτι που έχει άναγ-ορμή στα παιδιά της να το κάνουν, γιατί το παιδί είναι φωτογραφική πλάκα που άποτυπώνει ό,τι βλέπει.

Σχετικώς με το τραπέζι, μια καλή μντρας θα συνηθίσι τα παιδιά της να τρώνε καλά από πολύ μικρά, να έχουν καλή στάσι, να μη μιλούν με γεμάτο στόμα, να μην ένοχλούν τον πλάσιό τους άπλώνοντας τα χείρια τους, να μη δίνουν διαταγές στην ύπνερία, αλλά να βέλουν να ζητήσουν, κάτι να το κάνουν με ευγένεια, να μη σκαλίζουν τα δόντια τους, να μη βάζουν το μαχαίρι στο στόμα, να μη πίνουν νερό με γεμάτο στόμα και άλλα παρόμοια. Όταν τους τα μάθει όλα αυτά μπορεί να είναι ήσυχη ότι όλα χρόνια και αν περ-σσουν δεν θα τα ξεχάσουν ποτέ, ούτε θα πάνουν να τα έφαρμόζουν όποι και αν βρεθούν.

Η άλλη λογιμαία μου

Ξαναβεία Κρητικα-πούλα. — Για τις φακίδες γρά-φο λεπτομερώς στο προηγούμενο φύλλο. Η συνταγή για το πρό-σωπό σας είναι αυτή: Αμυγδαλα-λαδο 250 γρ., ροδόρονο 250 γρ., λευκό φάλαγμα 30 γρ., άπόστα-γμα σμύρνας 1 γρ., άπόσταγμα ροδά 0,15 γρ.

Ντανίαν Ν... — Καλά είναι όσα γράφετε για το πρόσω-πο, μόνον που δεν συμβαίνει για το καθημερινό άσπυρροχία. Όσο κα-λό και αν είναι το άσπυρροχία δεν ώ-φελεί η καθημερινή χρήση του. Για να νύχια προτιμάτε τα Αμε-ρικανικά βερνίκια.

Τακτικόν άναγνώ-στριαν. — Δοκιμάστε αυτή την πελάδα: Sous nitrate de bismuth 2,0. Precipité blanc 1,0. Cold cream 20,0. Ύστερα από 15 ημέ-ρες διακόπτετε και αν δεν είσθε ώφέλιμα μόν ξαναγράφετε να σας δώσω κάτι πιο άποτελεσματικό που θα το χρησιμοποιήσετε μόνον έν έσχάτη άνάγκη.

Μικροεφευρέσεις ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Έξυπνες και πρακτικές ιδέες

Οι μικροεφευρέσεις για τις εύκολες της καθημε-ρικής ζωής και, προ πάντων, για την άνακούφισι των κυ-ριών που άσχολούνται με το νοικοκυριό τους άναγγέλλοι-ται ή μια κατόπιν της άλλης στα έυρωπαϊκά και στα άμε-ρικανικά φύλλα.

Να σήμερα μερικές από τις τελευταίες αυτές έφευρέσεις. Δεν είναι και τόσο σπουδαίες βέβαια, αλλά για μια οίκο-δέσποινα είναι ό πάν.

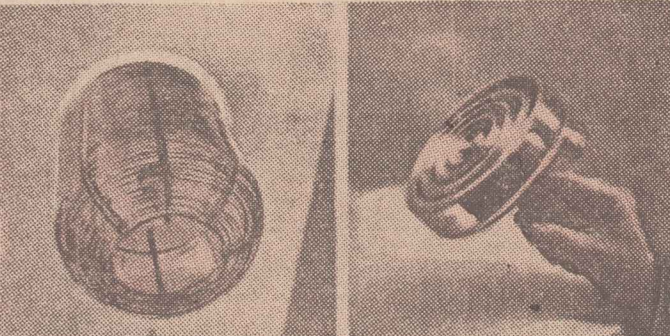
Για να έξολοθιστούν οι μυΐνες των σπιτιών, οι τόσο ένοχλητικές τώρα το θέρος, τυλίγουν τις λάμπες του ή-λεκτρικού με ένα συματό-πλεγμα, στο οποίο δινον-τεύεται ένα ήλεκτροϊκό ρεύμα πολύ μικρής έντάσεως. Το ρεύμα αυτό είναι ώστόσο άρκε-τό για να κάνει τις μυΐνες στα σύματα να πέσουν άνε-σως ήλεκτροπληκτες. Το ρεύ-μα αυτό το θανατηφόρο για τις μυΐνες είναι έντελλως άκί-νδυνο για τον άνθρωπο.

Κυττάξτε τώρα και τη δεύ-τερη εικόνα μας. Τι είναι α-πλιν αυτή η μικρή ήλεκτροικη συσκευή; Όα το πιστεύατε; Πρόκειται για μια «ψήστρα» —πως άλλωδες να την πούμε; —του μπιφτεκιού. Είναι έτσι φτιαγμένη που έπιτρέπει να ψήσουμε ένα μπιφτέκι μέσα στο πιάτο μας την ώρα που ποδεκται να το φάμε.

Το ψήσιμο γίνεται πολύ εύ-κολα και χωρίς κίνδυνο να κάψουμε τα νύχια μας.

Ηλεκτρικές σκούπες νο-σιμοποιούνται σήμερα σε πολλά σπία. Η νέα όμως ήλεκτροικη σκούπα άποτελείται από μια μετάλλιν λαβή που σφυματίζει στη βάση της ένα άνεστραμμένο Τ. άνοιχτό προς το κάτω μέρος. Η σκούπα αυτή δεν έχει σκα-κούλακι για τη σκόνη, αλλά την άπορροφή μέσα στη λα-βή. Μετά το σκούπισμα η λα-βή ξεβιδώνεται κατόπιν κι' ά-δειάζεται εύκολάτα από αυτήν η σκόνη στο δοχείο των σκουπίδιών.

Επίσης αντί για ένα άκαλαίσθητο σώμα καλοριφέρ, που πιάει συνήθως άκετό γύρω στο δωμάτιο νοσιμο-ποιούνται τελευταία μακροί μετάλλινοι πουνιόζοντες σω-λίνες, που συνδυάζουν το πρακτικό με το άριστό, άπο-τελούν δηλαδή έπίσης ένα δι-ακοσμητικό στοιχείο μέσα σ' ένα διαμέρισμα. Οι σωλίνες αυτοί τοποθετούνται στη βά-σι των παραθύρων και κάτω

Η ήλεκτρική μυγοπαγίδα

Η «ψήστρα» του μπιφτεκιού.

Η καινούργια σκούπα

Το μοντέρνο καλοριφέρ.

Το τρυπητό σκέπασμα

Για το γυμνάσιο της μαγιονέζας.

Τα πρακτικά τσιμπιδάκια

Ο τοίπος για το στέγνωμα.

άπ' τις κουσίνες, μοιάζουν δε μάλλον σαν σπιρίγματα.

Μια άλλη μικροεφευρέσις είναι πολύ απλή όπως το σύ-νο του Κολόμβου, άλλ' έπρε-πε να την σκεφθή κάποιος. Πρόκειται για ένα τρυπητό, σαν κοισάρα, το οποίο νοσι-μοποιείται ως σκέπασμα κατσαρόλας και το οποίο ά-φνην τον άγνό να φεύγη ά-νάμεσα από τις τούτες του. Έτσι δεν ύπανει κίνδυνος να πεταγθή το σκέπασμα, ό-πως συμβαίνει με τα άλλα σκεπάσματα όταν το φαγητό βράζει και υαεύονται πολλοί άτμοι στον τέτση.

Υπάρουν και μια έξυπνο-τάτη συσκευή για την παρο-σκή της μαγιονέζας, που μπορεί να την νοσιμοποιή-ση κανείς και με το ένα χέρι. Ένα κουπί στην κορυφή κανονίζει την ποσότητα του λαδιού που πρέπει να πέσι-μεσα στα αυγά. Η άνάμειξις και το γτύπωμα γίνονται κα-τόπιν μόνον τρεις φορές την παρωσική κύουασι.

Άλλα και τα τσιμπιδάκια για τα ρούχα της μπουνάδας τελειοποιήθηκαν, χωρίς σ' έ-ναν Αμερικανό. Ένα έργο-στάσιο φτιάγνει τώρα τσιμπι-δάκια από άλουμίνιο με δι-πλή έντοψη. Έτσι έτιναι κι' αυτά πιο πρακτικά και εύκο-λύνουν περισσότερο το νοικο-κυρά που άπλώνει στο σκονί τη μπουνάδα της.

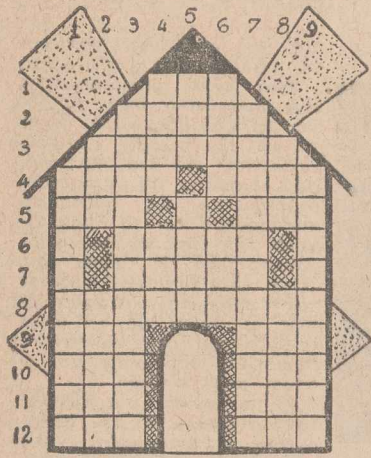
Επίσης για το στέγνωμα μέσα στο δωμάτιο μερικόν ρούχων, που συνηθίζουν να πλένουν οι γυναίκες το βρά-δυ, για να τα έχουν καθαρά το άλλο πρωί, όπως καλ-τός υαντήλια έσάρτες κ. ά., τα άμερικανικά κατσα-ρίματα πουλουν έναν πρακτικό τοίποδα που άνοίγει στο έ-πάνω μέρος σαν άυτοέλλα, παρουσιάζοντας έξη βράνιο-νες. Σ' αυτές λοιπόν όπως βλέπετε στη σχετική εικόνα μας, μπορεί μια νοικοκυρά ν' άπλώσει για στέγνωμα άκε-τά ρούχα.

Έξ άλλου, υπάρχουν σήμε-ρα στην Αμερική πάλλι εύλι-νες πόρτες που άνέγουν στη φωτιά. Είναι γνωστό από την πείρα ότι, σε περίπτωση πυκαϊάς, οι μετάλλινες πό-ρτες που νοσιμεύουν για να άπομονώνουν το ένα διαμέ-ριο από το άλλο, δεν άντα-ποκρίνονται στον πορορισμό τους, γιατί λυγίζουν και ύπο-χωρούν κάτω από την ένεό-γεια της φωτιάς. Τα πείρα-ματα που έγιναν τελευταία στο Μπρύνγκερστ του Κο-νεκτικούτς άπέδειξαν ότι τα καλύτερα άπομονωτικά υφώ-σματα είναι εκείνα που κατα-σκευάζονται από πολύ γον-τρό έλλο βαμμένο με υιά εί-δη ή βαφή για ν' άποφρα-γθούν όλοι οι πόροι του και γαλβανισμένο. Η θωράκισις αυτή το κάνει άτρωτο από τη φωτιά.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταχυρόλεξο - μύλος ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Πρασινάδα, γρασίδι.
- 2) Τα καλύτερα μάς έρχονται από την Αθήνα.
- 3) Φτωχικό, ανεπαρκές, άσημαντο (δημ.).
- 4) Χειρουργικός τύπος του πιο γνω-

στον γυναικείο όνομα. — Θα τα βρήκε στα χέρια ενός άμαξά και ενός υπέως.

- 5) Χρονικό έπίγραμμα της δημοτικής; μόλις. — Το πρώτο φως της ημέρας που προσηγγίζει την ανατολή του ήλιου.
- 6) Πασότες φάρμακο ή χρημάτα.
- 7) Θηλαστικό με τεράστια κέρατα.
- 8) Περστικοί, διαδεδικοί, προσω- ρινοί.
- 9) Τα τρόφιμα αυτά δεν μπήκαν ακόμη πάνω σ'η φωτιά. — Πρόθεσις.
- 10) Νομισματική μονάδα της Ρουμα- νίας. — Το ήμισυ του περιήμου «ΑΡΑ- ΡΑΤ».
- 11) «Κρατάει το...», τάσσεται με το μέρος του. — Στρατιωτική μονάδα.
- 12) Αποτελούν το ήμισυ της γης το «ΧΑΝΑΑΝ». — Αναφορική αντω- νμία (θελ. πληθ. ατ.).

ΚΑΘΕΣΤΩΣ

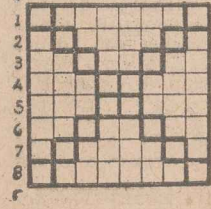
- 1) Έχουν το αποκλειστικό δικαίωμα πωλήσεως ώριμων έμπορευμάτων.
- 2) Το μικρό όνομα μιας γνωστής βενετίας που κινηματογράφου που περιορίζεται σήμερα στο να είναι σύζυγος του Σαρλ Μπουαγιέ. — Γίνονται χωρίς την μεσολάβηση άλλων προσώπων ή πραγμάτων (οδ.).
- 3) Κόσμημα.
- 4) Υπόφωρο. — Κραυγή που ακού- γεται συχνά στις θεατρικές επιθεωρή- σεις.
- 5) Το «ναί» σε ξένη γλώσσα. — Λι- μνη του Σουδάν.
- 6) Δημόσια εξουσία. — Ένα μέρος από την «ΦΙΓΕΝΕΙΑ».
- 7) Το περίφημο «βέτο» που διευορ- γησε τόσες σκοτούρες στον Ο.Η.Ε.
- 8) Αναφορική αντωνμία (δοτ.). — Πολύτιμος λίθος με μεγάλη ποικιλία χρωμάτων (δημοτ.).
- 9) Χωρατό, άστείο.

Α. Δ.

Διχώνιο σταχυρόλεξο

Α—Α—ΑΛ—ΑΡ—ΒΑ—ΒΑ—ΒΕ— ΔΙ—ΔΙ—ΘΑΛ—ΚΑ—ΚΑΝ—ΚΗΣ ΛΑΝ—ΛΗ—ΛΙ—ΜΟΣ—ΝΑ—ΟΦ ΟΣ—ΟΝ—ΠΙ—ΡΑ—ΡΙ—ΡΟ ΣΟ—ΤΑ—ΤΗ—ΤΗ—ΤΙΣ

Χρησιμοποιώντας τις συλλαβές αυτές γεμίστε το παραπάνω σχέδιο μας, το- ποθετώντας από ένα γράμμα στο κάθε τετραγώνιο, και σχηματίζοντας λέξεις με τις ακό- λουθες σημα- σίες:

ΟΡΙΖΟΝ- ΤΙΩΣ

- 1) Η κόρη του Πελλίου και σύζυγος του Αδμήτου.
- 2) Το δρ- Β γανό μιας των αίσθησών.

- 3) Όρος παρά την είσοδο του Κοριν- θιακού κόλπου. Ν. Α. του Μεσο- λογγίου.
- 4) Υπνωτικό φάρμακο χρησιμοποιού- μενο στη θεραπευτική.
- 5) Βεντάλια.
- 6) Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, γιός του Μεγάλου Θεοδοσίου.
- 7) Ένας από τους πιο σπουδαίους λι- μένας της Ισπανίας επί της Μεσο- γείου, πρωτεύουσα δωματίου νο- μού.
- 8) Μυθική ηρώς, αλλά και σεισμοπα- θής περιφέρεια της Φθιώτιδος-φωκί- δος.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Α—Β) Η θεά της όμορφιάς.
Γ—Δ) Βασιλιάς των Φαιάκων που φι- λοξένησε τον Οδυσσέα.

Τα ψώνια των κυριών

Έξη κυρίες, που θα τις ονομάσουμε με τα ψώνια Α, Β, Γ, Δ, Ε και Ζ, πή- γαν να ψωνίσουν σ' ένα μεγάλο κατα- στήμα με έξη πατώματα. Ήθελαν να αγοράσουν: ένα άρωμα, ένα καπέλλο, ένα φόρεμα, ένα χαλί, ένα σερίφαιο κι' ένα ηλεκτρικό καμινέτο. Μπήκαν ό- λες μαζί στο άσανσερ απ' το 1ο πά- τωμα και καθεμιά βγήκε στο πάτωμα όπου υπήρχε το είδος που ήθελε ν' αγο- ράσει. Οι κυρίες Δ και Ε δεν βγήκαν στο ίδιο πάτωμα. Τα καπέλλα και τα φορέματα υπάρχουν στο δεύτερο πάτω- μα. Η κυρία Γ αγόρασε το άρωμα. Η κυρία Δ δεν αγόρασε το χαλί. Το ά- σανσερ δεν σταμάτησε στο πέμπτο πά- τωμα. Έκείνη που αγόρασε το καμινέτο, βή- κε τελευταία απ' το άσανσερ. Τα άρω- ματα υπάρχουν στο τρίτο πάτωμα. Η κυρία Ζ βγήκε απ' το άσανσερ μαζί με την κυρία Δ κι' η κυρία Β μαζί με την κυρία Α. Τι ψώνισε η κάθε κυρία;

Οι 7 αριθμοί

Γράψτε μέσα στους 7 αυτούς κύ- κλους τους 7 αριθμούς απ' το 1 ως το 7, έτσι ώστε σ'ό- λες τις εθύνσεις γραμμής, ο- που υπάρχουν 3 κύκλοι, το άθροισμα των αριθμών να είναι πάντα 12 (έ- παρχουν 5 τέ- τρες γραμ-μές).

Οι λουρίδες

Σας δίνουν 3 φύλλα χαρτίου, μεγέ- θους 20 επί 40 πόντων, και σας λένε να τα κόψετε σε λουρίδες, πλάτους 2 πόντων και μήκους 20. Το κόψιμο κάθε λουρίδας απαιτεί 2 δευτερόλεπτα. Σε πόση ώρα το λιγότερο μπορείτε να κό- ψετε όλες τις λουρίδες (χωρίς να λο- γαριάζουμε το χρόνο που απαιτεί η με- τακίνηση του ψαλιδιού απ' τη μία στην άλλη λουρίδα);

Λίγη γεωγραφία

Υπάρχουν δύο σημεία στη Γη, που βρίσκονται το ένα προς Βορράν και το άλλο προς Νότον. Απέχουν ακριβώς 1.000 χιλιόμετρα μεταξύ τους. Αν πε- τάξε κανείς αεροπορικά από εκεί, εϋθείαν από το ένα στο άλλο, θα διατρέξει 500 χιλιόμετρα προς το Βορρά κι' άλλα 500 προς το Νότο. Πού βρίσκονται αϋ- τά τα δύο σημεία;

Οι άνακατεμένες φράσεις

Ο κύριος Βισαδικός έκαμε σήμερα το πρωί τα έξης πράγματα, αλλά με άλλη σειρά απ' αυτήν με την οποία τ' αναφέρουμε:
Πήρε ένα ντύς, την έκλεισε πίσω του, τελείωσε το ντύσιμό του, ακουπί- στηκε, άνοιξε την εξώπορτα, πήρε μια πετσέτα, φόρεσε τη φανέλλα του, ώρ- μισε έξω σαν τρελλός, έξυπνησε, έβαλε το παλτό του και πήδησε απ' το κρε-βάτι του.

Ποιά είναι τώρα η σωστή σειρά αυ- των των φράσεων;

Με 6 μονάδες

Πώς μπορείτε με 6 μονάδες να γρά- ψετε το 12;

Λεξιγριψος

Σε σύνδεσμο, αν μέρος του σώματος προσέθηκε, παλαιά βασίλισσα εϋθύς θ' αποτελέσει.

Οι λύσεις στη σελ. 44

Το παραμυθάκι μας

Η ξιπασμένη σακκοράφα

Ήταν μία φορά κι' έναν καιρό μία σακκοράφα, που φανταζόταν ότι ήταν πολύ ώρα κι' ήθελε κα- λά και σώνει, να περπάτη για βελόνα του κεντή-ματος.

— Προσέχετε κρατάτε με σφιχτά, έλεγε οτά δα- χτυλά που την κρατούσαν. Μη μ' άφισετε να πέσω κατά γης κι' έπειτα δεν θα μπορούσα να με βοηθή. Είμαι τόσο λεπτή!... Είμαι μία ώρα βελόνα του κεντήματος.

Αυτά έλεγε η σακκοράφα ενώ τα δάχτυλα έρο- σαν μ' αυτή την παντόφλα της μαγειρίσας που είχε ακάσει.

— Αυτή είναι πράσινη έρνοσια... μουρμούριζε η σακκοράφα. Δεν μπορώ να τρυπήσω αυτό το δέρμα. Θα σπάσω!... Θα σπάσω!...

Κι' αλήθεια έσπασε. Έσπασε η μύτη της!... Και τα δάχτυλα είπαν:

— Χωρίς μύτη βελόνα δεν αξίζει!... Είναι για πέ- τσμα.

Μα η μαγειρίσσα την πήρε έσταζε λίγο βουλο- κέρι στην άκρη της σακκοράφας για να μοιάζι καρφίτα με κεφάλι κι' έπειτα την κάθωσε στο μιντήλι της, μπρός στο στήθος της.

— Τώρα έβγαινε καρφίτα! είπε νελοστή η σακκο- ράφα κι' απ' το στήθος της μαγειρίσας κύτταζε άριστερα και δεξιά κορομυμένη και περήφανη.

Μία μέρα όμως τεταύθηκε τόσο από την περηφ- ανεία της που ξεκαρφώθηκε κι' έπεσε στο νεροχύτη, όπου η μαγειρίσσα έπλενε τα πιάτα.

— Και τώρα κάθεται!... καλό κατευόδιο! είπε με- σα της η φτωχή.

Και βούτηξε μέσ' οτά άκάθαρτα νερά. Σε λίγο απ' το νεροχύτη βρέθηκε στο αυλάκι του δρόμου.

— Ας βρικόμαι εδώ έλεγε σε είμαι πετομένη στο αυλάκι. Ενώ έρω τι αξίζω και τι είμαι!...

Και δεν έλασε ούτε στιγμή την άξιοπρέπεια της. Γύρω της έτρεχαν άχυρα, ξυλάκια και κομματάκια παλιών έφημερίδων.

— Πώς κυλούν! έλεγε η σακκοράφα. Κι' ούτε τους περνά απ' το νου ότι ενώ είμαι εδώ κάτω! Μα αν και κάθεται ήσυχη και ταπεινή ζέρω τι είμαι και πόσο πολύ αξίζω!...

Μία μέρα έπεσε κοντά της ένο κομματάκι γυαλι από επασμένο ποτήρι. Η σακκοράφα το είδε ν' ά- στράφτη, το έλαβε σε υπόληψη κι' έπιασε κουβέντα μαζί του.

— Εγώ είμαι καρφίτα του είπε. Και του λόνου σου θα είσαι χωρίς άλλο διαμάντι.

— Μάλιστα!... δηλαδή!... απ' την ίδια οικογένεια, απάντησε το γυαλί.

Η σακκοράφα άρχισε τότε να του διηγείται την ιστορία της, για τα πέντε δάχτυλά που την κρα- τούσαν και ήταν διαφορετικού αναστήματος το κα- θένα με περίεργα όνοματα. Όσο που μία μέρα τα συκάθηκε και τα πέντε για την άνοση τους γλυ- στρώσε απ' ανάμεσα τους και το έσκασε.

Διηγέθηκε ύστερα για τη μαγειρίσσα και μίλησε με πολύ ώραία λόγια για το άτομο της.

Μα έσφαγα πολύ νερό πλημμύρισε τ' αυλάκι, και το ρεύμα πήρε το γυαλί.

— Πάει κι' αυτό είπε η σακκοράφα. Μα ενώ δεν σαλεύω από δώ. Είμαι πολύ λεπτή κι' αυτό είναι το καύχημά μου.

Και καθόταν εκεί περήφανη και συλλογιζόταν τα μιντήλια της.

— Αν μου έλεγε κανείς, ότι γεννήθηκα από μιαν ακτίνα του ήλιου δεν θα μου φαινόταν παράξενο. Είμαι τόσο λεπτή τόσο ευγενική! σινοφιδυρίζε.

Μία μέρα δύο παιδιά του δρόμου ήρθαν και σκα- λίζουν το αυλάκι όπου εύρισκαν τότε καρφίτα τότε κανένα χαλκίνο νομίσμα.

— Ο! φώναξε άξαφνα το ένα παιδί. Να μία σπα- σμένη σακκοράφα!

— Με συμπάθειο, είπε η σακκοράφα. Είμαι καρφί- τσι!

Μα τα παιδιά δεν την άκουσαν. Της είχε πέσει το βουλοκέρι, το χρώμα της είχε γίνει κατάνυρο αλ- λα εξακολουθούσε να περφομενείται για τα προτε- ρήματά της.

— Να κι' ένα τσόφλι από αυνό! φώναξε το άλλο παιδί. Ας τη βάλουμε μέσα.

— Οι τοίχοι του μεγάρου μου κάτασπροι κι' ενώ μέσα μαυρή! Αυτό θα μου πηγαίνει εξορία! είπε η σακκοράφα. Θα φαντάζω καλά μέσα στ' αυνό σαν σε μαρμάρινο παλάτι.

Έσφαγα όμως το παιδί πάπνος το αυνό και κρά! το έσπασε.

— Αλλοίμονό μου! φώναξε η σακκοράφα θα κα- κοπάθω!... Χάθηκε!... Χάθηκε!...

Αλλά δεν έπαθε τίποτα. Έπεσε μόνο απ' τ' αυ- γό μέσα στη λάσπη κι' ακόμα ίσως βρίσκεται εκεί και λέει και φιδυρίζει περήφανα:

— Είμαι μία άριστοκρατική καρφίτα! Είμαι τόσο ώραία!... Αφωλώς θα στωίλω μία μέρα το στή-θος μιας πριγκίπισσας!...

ΧΑΝΣ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

Τα 23 μυστικά ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Στη φιλία, στις υποθέσεις, στη συζυγική ζωή

Ποιός δεν επιθυμεί να επι- τύχη στη ζωή; Η επιθυμία αυ- τή είναι η λογικότερη και η φυσικότερη που ένας άνθρ-ωπος μπορεί να έχει. Χωρίς αυ- τήν η ζωή δεν θα είχε μεγά- λη αξία. Κι όμως δεν συναν- τά κανείς γύρω του πια άν-θρώπους, άνδρες και γυναίκες, που όμολογούν άμεσα η έμμε- σα ότι έχουν άποψή. Για ποιά λόγο; Γιατί νομίζουν πως δεν κατέχουν το μυστικό της επιτυχίας. Αυτό όμως είναι το άπλοστο πράγμα του κόσμου βεβαιώνει ο Άμερικ- νός συγγραφέας Ντάλ Κάρενζ, που εκδόθηκε ονόμας ο 23 πα- ρανγνέματα το μυστικό η κα- λύτερα τα μυστικά της επιτυ- χίας. Το βιβλίο του έγινε ά- νάρπαστο στις Ήνωμένες Πο- λιτείες και μεταφράσθηκε στις πιο πολλές ευρωπαϊκές γλώ-σσες.

Ο Ντάλ Κάρενζι υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος πρέπει να επι- τύχη στη φιλία στις υποθέ-σεις και στη συζυγική ζωή. Να τα παραγγέλματα που δι- νει για την καθεμιά από τις τρεις αυτές περιπτώσεις.

Η επιτυχία στη φι- λία:

Ένας άνθρωπος για να ευ- δοκιμησθ στη ζωή χρειάζεται φιλους. Διαφορετικά, δεν μπο- ρεί να κάνει ούτε βήμα.

Τα έξη παραγγέλματα της φιλίας είναι τα ακόλουθα:

1. Να δείχνετε ειλικρινές και αληθινό ενδιαφέρον για τους άλλους.

Ενδιαφερόμενοι για τους άλλους, θ' αποκτίσετε μέσα σε δυο μήνες περισσότερους φίλους παρά μέσα σε δυο χρό-νια προσπαθώντας να κάμψτε τους άλλους να ενδιαφερθούν για σας.

2. Μάθετε να χσιμενολάτε. Μία κινεζική παροιμία λέει: «Ο άνθρωπος που δεν ζέρει να χσιμενολάει δεν πρέπει να άνοιξη ποτέ μαγαζί».

3. Μην ξεχνάτε ποτέ το ό- νομα των ανθρώπων με τους οποίους σχετίζεσθε. Η πιο ευ-

κάριστη λέξη για κάθε άνθρω-πο είναι το όνομά του.

4. Μάθετε ν' άκούτε και μην έμποδίζετε τους άλλους να σας μιλήν. Μ αυτό τον τρό-πο θα δώσετε στο συνομιλήτη σας την ευκαιρία να σας εκ- φράση τις σκέψεις του. Έτσι, θα μπορούσατε να τον κρίνετε καλύτερα.

5. Μιλάτε στο συνομιλήτη σας για τα πράγματα που του άρεσουν.

Ο θεόδωρος Ρουζβελτ, δ- ταν περιμενε κάποιον έπισκε- πτη περιώπης άγρουπνους το προηγούμενο βράδυ για να με- λητήση τα ζητήματα που τον ένδιέφεραν περισσότερο.

6) Κάνετε τους άλλους να νοιώθουν την αξία τους. Μ'αυ- τόν τον τρόπο και η δική σας αξία θα είναι μεγαλύτερη.

Η επιτυχία στις υπο- θέσεις:

1. Μην λογαμάητε ποτέ. Ο καλύτερος τρόπος για να βρι- σκεύεστε εις άραος ένος άν- τιπάλου σας είναι ν' άποφεί- νετε για φιλονεικία μαζί του.

2. Μην λένε ποτέ στο συνο- μιλήτη σας ότι έχει άδικο. Ύ- παρκουν χίλιοι τρόποι για να τον κάμψτε ν' αντιληφθ ότι δεν βρικόται στον καλό δρό-μο.

3. Άν έχετε άδικο άνα- γνωρίστε το άμέσως και χωρίς περιστροφές. Μ αυτό τον τρό-πο θα κερδίσετε περισσότερο παρά άν έπιμείνετε από έγωί- σμό και ματαιοδοξία.

4. Μιλάτε πάντοτε με ήρε- μιά. Μία παροιμία λέει: «Το μέλι πιάνει πιο πολλές μύγες από το ζύδι».

Άν έχετε καμ- μιά διαφορά με τόν ιδιοκτήτη σας, άρχιστε πρώτα πρώτα να του έπαινήτε το σπίτι του.

5. Μην έσφαιμάτε το συνο- μιλήτη σας γινόντας του ά- πότομα το θέμα που σας έν- διαφέρει. Η δικλκετική μέθο-δος του Σωκράτους δεν είναι κατάλληλη μόνο για τις φιλο- σοφικές συζητήσεις, αλλά κά- νει θαύματα και στο χειρισμό των υποθέσεων επίσης.

6. Άρνιγστε τους άλλους να σας εκθέτουν έλαφύρα την άποψή τους. Έτσι θα καταλά- βετε καλύτερα τί έπιδώκουν.

7. Κάμψτε τόν συνομιλήτη σας να νομίζη ότι οι ίδεες που του υποβάλλετε προέρχονται απ' αυτόν. Είναι ο καλύτερος τρόπος επιτυχίας στο χειρισμό μιας υποθέσεως.

8) Προσπαθήστε να μπήτε μέσα στο πνεύμα του συνομι- λητού σας. Μ' άπλοστοτερα λό-για προσπαθήστε να ίδεθε πως θα σκεπτόσαστε άν ήσασ- τε στη θέση του.

9. Δείξτε του άπειρίοστη τη συμπάθεια σας. Σ' όλους τους ανθρώπους άρέσει ν' άν- προκαλουν τη συμπάθεια. Κι' οι ικανώτεροι και πιο πρακτι- κoi άνάμεσα στους ανθρώπους των υποθέσεων δεν ξεφεύνουν απ' αυτόν τόν κανόνα.

10. Προσπαθήστε να βρήςτε ποιός είναι ο τρόπος που ται- ριάζει στον καθενα. Δεν υπό- χει ένας όμοιομορφος κανών για όλους τους ανθρώπους. Προσπαθήστε να αντιληφθτε τί είναι έκείνο που ταιριάζει σ' έναν έκαστο.

Η επιτυχία στη συ- ζυγική ζωή:

1. Άποφείνετε τις σκηνές.

2. Παραδεχθτε τόν ά ή τή σύζυγό σας όπως είναι και μην προσπαθήτε να τόν μεταβά- λψτε.

3. Άναγνωρίστε πρόθυμα την αξία και τις ικανότητές του.

4. Μή νομίζετε ποτέ πως οι περιποιήσεις για τόν σύντρο- φο ή τή σύντροφο της ζωής σας είναι άρκετες. Ύπαρχει πάντα κάτι που θα μπορούσα- τε ν' άκάμψτε άκόμη.

5. Να είσαστε πάντοτε ευ- γενείς, άκόμη και στις πιο ά- σήμαντες έκδηλώσεις της ζω-ής σας.

Ένας καλόβολος σύζυγος

Η Μαργαρίτα έλάτρευε τόν Έροίκο της. Αλλά έλα που εί-χε και τόν καθήκον ν' άγαπά και τόν άνδρα της, τόν Φραγ- κίσκο! Έπειδή όμως... υπό- φερε από άμνησία δεν θυμόταν όλα της τα καθήκοντα και τó άποτέλεσμα τού κακού ήταν οι άπιστίες της.

— Κι' έπειτα... — μονολο- γούσε μία μέρα — κι' έπειτα δεν μπορεί να υπάρχει σύγκρι- σεις μεταξύ τους. Τό Φραγκίσκο τόν έρω καμιά δεκαριά νό-νια και τόν Έροίκο καμιά δε- καριά μήνες. Ο Φραγκίσκος ένοι στη ράχι του πενήντα χει- μώνες κι' ο Έροίκος μου τρι- άντα άνοιξες!...

Και τώρα η Μαργαρίτα πε- ριμένει άνυπόμονα να φύγη ο Φραγκίσκος για ταξείδι.

Ο Έροίκος της είχε στείλει άν- θη και ένα φλογερό γράμμα. Ένώ ο Φραγκίσκος προκειμέ- νου να λείψη της άφισε λεπτά... νά τα ψώνια. Τί κρίκη!... τί πεζότης!...

Τέλος ο Φραγκίσκος έφυγε. «Σε περιμένω άπόψε» τηλε- φώνησε άμέσως η Μαργαρίτα στον Έροίκο της. Κατόπιν φώ- νησε την υπρέτρια της, τη Σου- σάνα.

— Έξαις πολλή δουλειά, Σουσάνα σήμερα τó βράδυ, τή ρώτησε.

— Έχω μεγάλη καθαριότη- τα στην κουζίνα κυρία γιατί!...

— Άφες τó γιατί. Μπορείς λοιπόν να μείνης, όσο θέλεις στην κουζίνα. Εγώ στο μετα- ξύ θα δεχθώ ένα... συγγενή μου.

— Μάλιστα, κυρία.

Κατά τίς όγνύ η Σουσάνα άνοιξε την πόρτα κι' ο Έροί-κος έμπήκε στο σπίτι, έτρεξε στο σαλόνι, έπεσε στην άγκα- λιά της Μαργαρίτας κι' άφισε να ξεγειλίσουν τα άσθήματα του.

Μα έσφακη ενώ απήλλασ- σαν τα πιά ταυφερά γλυκόλογα

«Η Μαργαρίτα άρνισε ν' ά- ναστην πιο έλεύθερα. Ο Έρ- οίκος εξακολουθούσε να σπα- τινά. Μα τó θυστήριμα ήταν ότι έκείνη τη στιγμή κατέβα- σε η Σουσάνα.

— Ιησού Χριστέ! Τί κακό είναι αυτό σεισμός είναι; ξεφώ- νισε μόλις είδε τα σπασμένα πιάτα.

Ο Φραγκίσκος δεν την άφη- σε ν' άσυνέχισε.

— Ντροπή σου! της φώνα- σαν τα πιά ταυφερά γλυκόλογα

«Ε, μπάσεις στην κουζίνα τό- τε».

Η άλεπού... »

φίλο σου και τον αφήνεις μόνον για να τ'απάρχεις!

—Μα... άρχίζει να μου μοιάζει η Σουσίνα.

Τάχει χαμένα. Δεν καταλαβαίνει τίποτε. Για ποιο φίλο της μιλούς; Αυτή μόλις τη στιγμή εκείνη έχοταν από το σαντεβού της που είχε με τον αγαπημένο της ένα μονάκι.

Τα λόγια τους έκαναν την Χαλκίδα. Χοιρός και Πανηγύρι!... Τρελλοί ήταν. Στα γέλια της υπάρχει ακόμα το... άσπασμα των φίλων του αγαπημένου της, των φίλων εκείνων που είχαν μια μοσχοβολία... άσπασμα!

Μόλις τον είχε αφήσει στο δρόμο τα λαρύνα της. Και τώρα της έδειχναν το νέο εκείνο, εκείνον τον ώραιο... κομψομανταλά και της λέγανε πως ήταν το βασανό της καρδιάς της!

«Ασφαλώς ήταν τρελλοί, τρελλοί για δέσπιο».

«Ετοιμάζεται να διαμαρτυρηθώ, να τους τα πη ένα γεράκι, να βγάλλω το άντι της. Κι' εν ανάγκη θατρέχε να τους φέρον και το πιστόνιο: το λαρύνα της μανάβης».

Το στρογγυλό πρόσωπό της έχει κοκκινίσει σαν τις ντουλάτες που πουλούσε ο άνδρας των ονείρων της.

Βάζει τα χέρια της στη μέση, με τις γροθιές σφιγμένες, κι' ετοιμάζεται για τη μάχη.

Μα δεν προλαβαίνει να πη ούτε λέξη.

Η Μαργαρίτα έκανε ότι ή-

ταν πειρά η κατάλληλη στιγμή για να τ'απάρχεις.

—Εγώ σε συγχωρώ που έχεις φίλο Σουσίνα, της λέει. Και σε συγχωρώ γιατί έβουλο ότι προκείται να τον παντρευτείς γρήγορα.

—Ναί, ναί... μάλιστα, κυρία, κάνει η Σουσίνα, υπαινιγνόντας αμέσως στο νόημα.

Ο Έρικός παίρνει βάρος. Νομίζει ότι είναι η σειρά του να μιλήσει.

—Είμαι πρόθυμος, λέει, να σ'απαιτώσω τη ζήλια.

«Αλλά ο Φραγκίσκος ήταν από καλή πάστα, πολύ καλόδοτος κατά βάθος. Γι' αυτό και γαυμελόντας τον κατασπαράζει».

—Καλά... καλά... αύριο τ'αλέμε... Πηγαίνετε τώρα... Εγώ δεν θέλω να είμαι τύσανος... Σας επιταίπω να πάτε να κοιμηθείτε μαζί... Καληνύχτα... και καλά στέφανα.

«Ενα επιφώνημα αντηχεί κι' από των τριών τα στόματα».

—Μα, ναί, ναί, ξεναλίζει ο καλόκαρδος Φραγκίσκος. «Εγώ είμαι έπεικτής με τους έρωτευμένους νέους... Αφού μάλιστα θα παντρευτείτε τώρα γρήγορα».

Και τους σπώνγει στην κάμαρα της Σουσίνας που είχε διπλα στην κουζίνα, ενώ η Μαργαρίτα γεμάτη φοίρη, ζήλεια κι' απελπισία, σίγνει πυρίνες ματιές στην υπνέτσια της και στον άντρα της και τρίζει τα μαργαριταρένια της δοντάκια.

ΜΠΑΡΕ ΛΥΝΤΟΝ

♦♦

Οι γενεές των έντόμων

Υπολογίζεται ότι ο άνθρωπος εμφανίσθηκε στη Γη πρό 400.000 χρόνια. Έφ' όσον δε αυτό διεδεχθήσαν η μία την άλλη 24.000 γενεές, υπολογίζοντας περίπου 16 χρόνια για κάθε γενεά (σήμερα βλέπουμε μάλλον 25 χρόνια). Έξ' άλλου, παριονόσες είναι μέσον όρο 8 γενεών το έτος για τα έντομα. Βοίσκουμε 3.200.000 έντομα στα ίδια 400.000 χρόνια. Έφ' όσον δε τα έντομα έζησαν στη Γη 100 φορές περισσότερα απ' τον άνθρωπο (40 εκατομμύρια χρόνια), πρέπει να πέρασαν από 300.000.000 γενεές.

Συζητούν δύο μητέρες πώς να αποκαταστήσουν καλλιτέρα τα κορίτσια τους.

(Και οι δύο συμφωνούν ότι η πιο κατάλληλη και χρήσιμη τέχνη, για κάθε γυναίκα είναι η Κοπτική και Ραπτική. Το μόνον που τις απασχολεί είναι πού να τ'αποκαταστήσουν).

—Εγώ, Κίττι μου, δεν αλάζω γνήσιον. Θα την εγγράψω στη Σχολή «ΟΡΕ» που λειτουργεί από το 1926 και παρκαλουθό χρόνια τώρα τα συνεκτικά της αποτελέσματα.

—Εγώ, Μαίρη μου, έλεγα να την εγγράψω σε καμιά απ' αυτές τις νέες σχολές.

—Κίττι δεν συμφωνεί μαζί σου, γιατί σχεδόν όλες οι νέες σχολές διευθύνονται από άποφοιτες του «ΟΡΕ» και φυσικά είναι πρωτιώτερα και τ'αδικά μας κορίτσια να μάθουν την τέχνη εκεί που έμαθα κι' αυτές.

«ΟΡΕ». Αθήνα: Περικλέους 44 και Φιλελλήνων 1. Πλατεία Συντάγματος. Πειραιεύς: Τωσμάδων 23α και 23β.

Η ΔΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Δ. ΔΕΜΕΡΤΖΗΝ. Χαλκίδα: Πολύ καλό το σταυρόλεξό σας, θα δημοσιευθώ. Τα κλην Παπαδοπούλου, Θεσσαλονίκη: Άρκετα καλό το σταυρόλεξό σας, θα δημοσιευθώ με τη σειρά του και με έλαφρές τροποποιήσεις. Δ. η. Δ. α. μ. α. ν. τ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Βέλον Κορινθίας: Το σταυρόλεξό σας θα ήταν πολύ καλό, αν το ήμουν σχεδόν των λέξεων δεν ήταν αίσθητική ή τη γενική. Θα δημοσιευθώ, αν κατορθώσω να περιορίσω λιγάκι το κακό. Έλεος ή έρπον Μανδουράκη κ. η. ν. Ένταυθα: Φαίνεται καθαρά πως το σταυρόλεξό σας είναι το πρώτο σας. Πρέπει να στείλετε κάτι πολύ καλύτερο, αν θέλετε να δημοσιευθώ. Άντ ω ν ί ο υ: Το σταυρόλεξό σας έχει πολλά μαύρα τετραγωνίδια και εκτός αυτού πολύ κοινές λέξεις. Περιμένω κάτι καλύτερο. Άντ ρ ε α ν. Θεσσαλονίκη: Την αξία του σταυρόλεξού σας μειώνουν πολύ οι πολυριθμής κλητικές και αιτιατικές, ως επίσης και οι λέξεις ΠΑΠΤΙΑΣΗ, ΟΡΟΣΗ, ΙΣΟΦΑΓΟΣ κ. α. ρ. ω. σ. ι. ο. ν. Δ. η. μ. ο. σ. θ. ε. ν. η. ν. Ένταυθα: Τα σταυρόλεξα σας περιέχουν πολλές ανθρωπογραφίες. Από τα παιχνίδια, θα δημοσιευθώ το μαγικό τετραγώνιο. Νίκ ο ν Κ. α. τ. ε. β. α. ν.: Κατατρέψατε το σχέδιο, μαυρίζοντας και διάφορα άλλα τετραγωνίδια, τα οποία δεν γνωρίζετε με τι να συμπληρώσετε. Εκτός αυτού όμως οι λέξεις που χρησιμοποιήσατε δεν παρουσιάζουν τίποτε το πρωτότυπο. Άντ ω ν ί ο υ. Ορφάνον, Πάτρας: Άρχίζετε το σταυρόλεξό μου, έναν παρατατικό και άκοιλου, τον οι λέξεις: ΒΟΗΣΙΣ, ΣΟΪΑ, ΥΣΜΑ, ΟΧ, ΣΙΚΑΛΙ, ΑΙΡΕΣΙ, κ. α. Θα δημοσιευθώ, αν κατορθώσω να αποφύγω τις λέξεις αυτές. Κ. η. ν. ο. σ. τ. α. ν. τ. ι. ο. ν. Πατοινάκι δ. η. ν. Θεσσαλονίκη: Πρέπει να μάς στείλετε κάτι πολύ περιποιημένο, αν θέλετε να δημοσιευθώ. Γ. ε. ρ. υ. ι. ο. ν. Μικελέ κ. η. ν. Ένταυθα: Δεν έχω παρα να σας ευχαριστήσω για την νέα έκλεκτή σας αποστολή. Πιτέμειτε πως τα γράμματά σας μάς είναι κάθε άλλο παρά... ένοχλητικά! «Ε ρ ο δ ί κ α». Ένταυθα: Γράφτε: Societe Parisienne de Distribution Cinematographique, 12 Boulevard de la Madeleine, Paris. «Μικρή γόησσα», Η διευθύνσις της Χέντυ Λαμάρ είναι: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U. S. A. Μαρίαν Κοντέλου - Κ. α. κ. α. ρ. α. Χαλκίδα: Η διευθύνσις του είναι: Warner Bros κλπ. Β. Χατζηδάκι, Αλεξάνδρεια: Θα φροντίσω. Άν και δεν είμεθα οι αρμόδιοι. Μ. ο. ρ. μ. η. ν.: Δεν αξίζει τον κόπο ν' αυτοκτονήσετε για ένα χειρόγραφο! Δυστυχώς δεν ενεκρίθησαν. Δ. Ι. α. τ. ρ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Θεσσαλονίκη: Και για τους τρεις «αστερές» μπορείτε να γράψετε στην έξη διευθύνσις: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. «Όσο για το ερωτικό διήγημα που γράψατε, να το τελειώσετε, αλλά σας υπενθυμίζω ότι δεν δημοσιεύω ουτε γράσιαν αναγνώστων. «Γιούλικα», Μαρούσι: Σας ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Προσπαθούμε πάντα να ικανοποιήσω όλους τους αναγνώστες μας. «Νινικά Β.», Χαλκίδα: Η διευθύνσις της βεντέρας που σας ενδιαφέρει είναι: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U. S. A. Σ. ο. υ. λ. α. ν. Μαρκοπούλου: Στείλετε το γράμμα σας μέσω του Άγγλικού Προξενείου. Αύριο είναι ο καλύτερος τρόπος. «Α γ γ ω σ τ η ν». Ένταυθα: Πρέπει ν' ασκηθώ περισσότερο και να γράψετε μόνο ό,τι παρουσιάζει ζωνρό ενδιαφέρον. Το χειρόγραφο σας είναι σχετικά καλό. Θα μπορούσε όμως να γράψετε καλύτερα, αυτή τουλάχιστον είναι η εντύπωσίς μας. Μην απογοητευθείτε! Πρέπει να έχετε έμπιστοσύνη στον εαυτό σας. Μην υγιόσισα, Πειραιά: Μας στέλνετε 4 χειρόγραφα ανυπόγραφα και μάς λέτε ότι αν μάς άσέση το... μυθιστόρημά σας, να το δημοσιεύσω στις μεσαίες σελίδες του περιοδικού. Για να βρούμε δέ τ' όνομά σας καταφύγωμε στο φάκελό. Γιατί τόσο άδιαφορία; Πάντως βρήκαμε το μυθιστόρημά σας λιγάκι μικρό. Γράψτε κανένα μεγαλύτερο και τ'αξαναλέμε. Ι. α. κ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Σ. Γ. Γ. 909: Αυτομέθοδο που δεν μπορούμε να σας ευχαριστήσω. Δεν δημοσιεύω τέτοιου είδους άγγελίες. Κ. Κ.: Η διευθύνσις του ήθοποιού που σας ενδιαφέρει είναι: Warner Bros Studios κλπ. Κ. ο. υ. μ. π. α. ρ. η. Λευκωσία: Το «δοκίμιο ποιήμα» σας όχι και τόσο καλό. Σας υπενθυμίζω ότι δεν δημοσιεύω ουτε γράσιαν αναγνώστων. Έχω κανένας σχετικές δηλώσεις Π. Α. Ένταυθα: Γράψτε: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. Άννα σ. τ. α. σ. ι. ε. δ. η. ν. Ένταυθα: «Όμορφο το χειρόγραφομά σας, αλλά... δεν δημοσιεύω. Ν. Σ. π. ο. ρ. ι. δ. η. ν.: Στείλετε το γράμμα σας μέσω του Αμερικανικού Προξενείου. «Θέλα μαν», Θεσσαλονίκη: Η διευθύνσις του Έρρολ Φλιν είναι: Warner Bros Studios κλπ. Για την άλλη, ζητήστε σχετικές πληροφορίες από τον Έλληνοαμερικανικών Συνδέσμων, όδός Τζωρτζ, αριθ. 6, Αθήνας. «Τρία διαθολάκια». Ένταυθα: Όσο συγχωρούσε το μυθιστορημάτος είναι ο Γκοντράν Μορις. Για το άλλο ζήτημα, θα προσπαθήσω να σας ευχαριστήσω. Αλλά είναι λίγο δύσκολο. Γ. ρ. η. γ. ο. ρ. ι. ο. ν. Πειραιά: Δεν λάβαμε άσφαλώς το πρώτο γράμμα σας. Απαντούμε αμέσως και σε όλους. Οι γελοιογραφίες σας είναι άπαιχτες και χωρίς χιούμορ. Σας λέμε τη γνώμη μας με ειλικρίνεια. Ασκηθώ περισσότερο. Ι. Γ. Γ.: Για τη διευθύνσις του Γάλλου προξένου στο... Πεκίνο να αποταθώ στη Γαλλική Πρεσβεία ή στο Γαλλικό Προξενείο. Γ. Μ. π. ο. υ. μ. ο. υ. λ. η. ν.: Ευχαριστούμε για τις γελοιογραφίες. Δεν είναι όμως και τόσο καλές. Γ. Σ. Μ. π. ε. λ. μ. π. α. ν. Στάτος Αττικής: Να μην προδείτε σε κανένα απολύτως «δυστυχία ως αυτόχειρ». Θα κάνετε μια μεγάλη άνοση. Παρηγορήθηκε για το χωρισμό. «Εται είναι η ζωή! «Η. Γ. Ε. και Κ. Μ. Γ.», Ένταυθα: Αυτομέθοδο που δεν μπορούμε να σας εξηγηθώ. Δεν νομίζουμε όμως ότι με τον τρόπο αυτό θα δώσετε μια λύση στο ζήτημά σας. Α. Ζ. ω. γ. ρ. α. φ. ο. ν. Κόκκινο Μετόχι, Χανιά: Ευπρόδεκτο είναι κάθε γράμμα σας. Το ποιήμα σας είναι κακό, δυστυχώς, μίμησις δημοτικού τραγουδιού. Μελετήστε τους καλούς ποιητές μας. «Δ. ο. υ. μ. ε. χ. α. ν. ι. δ. τ. ε.»: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Η διευθύνσις της «βεντέρας» που σας ενδιαφέρει είναι: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. Δ. Ν. ι. κ. ο. λ. α. ο. υ. Θεσσαλονίκη: Κάθε έβδομο λαμβάνουμε πολλά γράμματα από αναγνώστες μας ένθουσιασμένους από αυτόν τον «τύπον». Γι' αυτό ακριβώς συνεχίζω τη δημοσίευσή του. «Αλλοίως θα μάς ήταν πολύ εύκολο να τον αντικαταστήσω». Δ. Τ. α. σ. ι. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Άρτα: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Α. Ε., Πρέβεζα: Η διευθύνσις και των δύο «αστερών» είναι: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. «Ε. ο. τ. υ. χ. ι. σ. μ. ε. ν. η. ν. Κ. ρ. η. τ. ι. κ. ο. π. ο. υ. λ. α. ν.»: Ευχαριστώ θα σας στέλνω μια φωτογραφία της, αν είχαμε. Αλλά πώς να έχω; Ζητήστε την διευθύνσις της από το Σωματείο Έλλήνων Ήθοποιων. «3,14»: Καλό το σχέδιό σας, αλλά το χιούμορ είναι λίγο τραγικό. Έλε ν η Κ., Πειραιά: Είναι πάντα ευγενής και φιλόφρονες προς τους θαυμαστές των. Πρέπει όμως να γράψετε τουλάχιστον στη Γαλλική. Θ. ε. ο. δ. Κ. α. ρ. π., Θεσσαλονίκη: Πολύ φοβόμουν ότι δεν θα σας απαντήσουν οι «Βασιλείς του χρυσού». Είναι πολυάσχολοι...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ με την κόκκινη ουλή

Η ουλή αυτή με είχε κάνει να τον προσέξω από την πρώτη στιγμή. Ήταν μια βαθειά και κατακόκκινη ουλή, που άρχιζε από το μέτωπο και κατέβαινε ως το σανόνι του. Φυσικά δεν ήταν κανένας έκλεκτος πελάτης. Έχονταν κάθε μέρα, την ώρα των κοκταίλ στο «Πάλας Ότελ» της Γκουστέλας Σίτυ και έφωρνε βόλτες μέσα στο υπαίθριο, προσπαθώντας να πουλήσει τα λαχεία που κρατούσε στα γόδια του.

Ένα απόγευμα ήμουν στο μπαρό και είχα ανοίξει συζήτηση μ' έναν νοτιοαμερικανό, που καθόταν πλάι μου.

Ο άνθρωπος με την ουλή πέρασε εκείνη τη στιγμή από υποστάσιας.

Πώς πάνε οι δουλειές, στρατηγέ; τον ρώτησε ο συνομιλητής μου.

Οι δουλειές δεν πάνε καλά απάντησε εκείνος. Μα θα υπορούσαν νανε και χειρότερες.

ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

του καθηγητού

ΤΖΩΝ ΤΡΑΝΟΥ

ΤΜΗΜΑ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 86 ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ 34-338

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΖΩΝ

Αναλαμβάνει υπεύθυνως την τελειαν εκμάθωσιν εις την κοπτικήν και ραπτικήν τέχνην. Με το τελευταίο σύστημα της γεωμετρίας της παγκοσμίως ανεγνωρισμένης μεθόδου της Ακοδμηίας του ΛΟΝΔΙΝΟΥ εις 15 ήμερας θα είσθε εις θέσιν να κόβετε καθώς και να ράπτετε τα τελευταία νυνού. Κείρι μοντέλα.

Ο καθηγητής ΤΖΩΝ τυχάνει ο μόνος αντιπρόσωπος εν ΕΛΛΑΔΙ και διπλωματούχος τεσσάρων Μεγάλων Κρατών φοιτήσας 25 ολόκληρα χρόνια εις την Ευρώπην. Με μίαν επίσκεψιν θα πεισθήτε, όταν πετάτε τα χρήματά σας άσφάτως εις άλλας μεθόδους που δεν έχουν κομμίαν σχέση με την ιδίκτην μας. ΕΙΣ 15 ΗΜΕΡΑΣ θα είσθε εις θέσιν να κόβετε.

Ζητήστε κανονισμόν. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΙΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ

υπό την διευθύνωσιν της καθηγήτριας

ΤΖΩΝ ΤΡΑΝΟΥ

Πλατεία ΣΤΡΑΤΑ

—Σας εύχαιστώ, σε νιό.

Ο στρατηγός άποχωρίσθηκε από τους τέσσερες συντρόφους του, ενώ ο επί κεφαλής άξιωματικός κατέβαζε το έθνος του. Άκούσθηκε μια δυοβροντία και τα τέσσερα κομμάτια σερβίστηκαν το ένα πλάι στο άλλο.

«Εκείνη τη στιγμή οι δυο στρατιώτες που σ' ένα νεύμα του Σάν Ίνιάτσιο είχαν τρέξει έξω. Ξαναγύρισαν φέροντας μαζί τους τη σύζυγο του στρατηγού».

«Ήταν πραγματικά μια πολύ γοητευτική γυναίκα. Μ' έλο που η στιγμή ήταν τρανική, η όμορφιά της είχε κάμει σ' όλους έντύπωση».

«Μόλις αντίκουσε τον άντρα της έτρεξε κοντά του φωνάζοντας».

«Άλμα ντέ μι κόραζο! (ψυχή της καρδιάς μου!)».

«Εκείνος την έσφιξε στην άγκυλιά του και την φίλησε στο στόμα. Άλλά την ίδια στιγμή έδωσε ένα μαχαίρι από το στήθος του και της το ένωσε στο λαιμό ως τη λαβή».

«Η δυστυχισμένη ταλαντεύθηκε λίγο κι' έπειτα σ' όσπτηκε νεκρή».

Ο επί κεφαλής του άποστάματος άξιωματικός είχε τρέξει κοντά στο ζεύγος. Κι' όταν είδε την ώραία εκείνη γυναίκα να πέφτει κάτω σήκωσε το ζεύγος του και το κατέφερε με όλη του τη δύναμη πάνω στο πρόσωπο του στρατηγού».

«Ωστόσο, ο τελευταίος δεν έγινε τις αισθήσεις του. Έκανε το σημείο του σταυρού πάνω στη νεκρή ενώ δυο γονατά δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του πάνω στο καταματωμένο πρόσωπό του».

Τι διάβολο περιέμενε λοιπόν; ρώτησε ο στρατηγός τον άξιωματικό που ήταν επί κεφαλής του αποστάματος και που έφωρνε βόλτες με νυνού το έθνος στο γένο».

«Εκείνος απάντησε ότι περιέμεναν τον άριστοάτη των κυβερνητικών διτάμεων που ήθελε να παροστή στην εκτέλεση».

Τότε έχω καιρό να απνίσω ένα τσιγάρο, είπε ο στρατηγός.

«Αλλά μόλις το άναψε, φθασε ο άριστοάτης με τον υπασπιστή του».

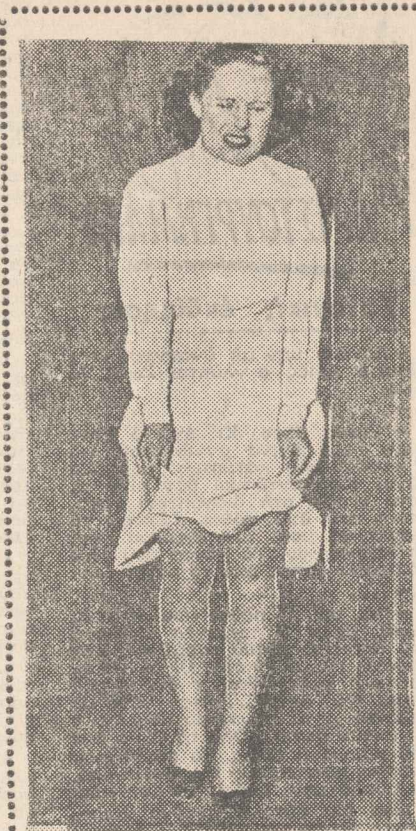
Ο Σάν Ίνιάτσιο — αυτό ήταν το όνομά του — κάπνισε τους μελλοθανάτους πού ήταν η τελευταία τους έπιθυμία. Οι τέσσερες απ' αυτούς απάντησαν πως δεν είχαν καμιά έπιθυμία. Μόνο ο στρατηγός απάντησε «καταφατικά».

«Θα ήθελα να αποκατεθώ τη σύζυγό μου, είπε».

«Δεν έχω αντίρρηση απάντησε ο Σάν Ίνιάτσιο. Πού μένει».

«Αυτή τη στιγμή Βοίσκεται υποστάσιας στην πόρτα της φυλακής».

«Τότε δεν θα καθυστέρώσω για σας περισσότερο από πέντε λεπτά. Θα εκτελέσω εν τώ μεταξύ τους άλλους».

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΙΣ!

Ένα μεγάλο αμερικανικό έργοστάσιο κατασκευάζει χημικών προϊόντων, για να εξασφαλίσει την μείωσιν καβαρίττα στα προϊόντα του εθνικού έθνους (απολυμαντικών ελασμάτων) από τον όποιο όλοι οι υπάλληλοι περουν υποχρεωτικά πριν άρχισουν τη δουλειά τους. Στην εικόνα μας βλέπετε μια υπάλληλο του έργοστασίου αυτού που υποβάλλεται με φανερό δυσφορία σ' αυτήν την απολύμανση.

ΟΙ ΚΑΛΥΠΤΕΤΕΣ ΞΕΤΡΕΛΛΑΙΝΟΥΝ ΤΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ

Οι Αμερικανίδες ξαναγύρισαν στη μόδα της καλοσύνης! Για κάθε φάρμακο τους φροντίζουν να φορούν καλοσύνες «άσπαστες». Έτσι όλες οι κομψές γυναίκες του Νέου Κόσμου έχουν τουλάχιστον δώδεκα ζευγάρια καλοσύνες, κάθε είδους για όλες τις ευκαιρίες. Στην παραπάνω εικόνα μας βλέπετε μερικά από τα πιο χαριτωμένα δείγματα της νέας μόδας. Στους οίκους μόδας τα «μυσκενέ» δεν παρουσιάζουν μόνο τα καινούρια φορέματα, αλλά δείχνουν και τις καλοσύνες που ταίριαζουν σ' αυτά. Για τις έξιμενες βροδυνές στολίστενες με πολυτίμους λίθους και συνήθως με ρουπινία και μπριλλάντια!...

Σατανική έκδίκησις

—Λοιπόν δεν με ανανηρωρίζετε; Είμαι ο Άριες ο γλύπτης Ζώρς Ά. Ριές.

—.....
—Έχετε δίκιο, Κι' ενώ ο ίδιος ξέρω πόσο ένινα ανώριος. Μα η φυσική μου κατάπτωσις που σας κάνει τόσο εντυπωσιάζει δεν είναι τίποτα μπρος στη διανοητική κατάπτωση που έχω πάθει. Έχασα το μυνημόνιό μου, τὸν ἐνθουσιασμό μου, τὴν θέλησή μου. Τὰ πάντα μου εἶνε ἀδιόφορα ἐκτός ἀπὸ τὸ πάθος μου.

—Ναι, ναι, τὸ πάθος μου τὴ μορφὴν! Εἶμαι ὁ ταπεινὸς σκλάβος τοῦ ἀπαισιῶν αὐτοῦ τυράννου. Δεν παρὰν πλὴν τίποτα. Οἱ συνάδελφοί μου προφρονέστες τ' ὀνομάζονται: «Ο Ἄριες, ἦταν νέος με ταλέντο... Εἶχε λυσιπρό μέλλον...» Κι' ἔχουν δίκιο. Ὅλα τὰ βάρη πού μου χάρισε ἡ φύσις, τὰ στατάλεια ἀνόητα, κατέστρεψε τὴν ὑγεία μου, τὸ μυαλό μου ἔχασα τὴ ζωὴ μου.
—Καὶ δὲν αὐτὰ γιατί ἐνὰ κυρία, κάτι ἀπόνευμα μου ἦρε ἡ κσκὴ ἐμπνευσις ἀνὰ πέρσῳ ἀπ' τὴν ὁδὸ Σομερράρ ἀντὶ νὰ πάρῃ τὴ λεωφόρο Σαίν - Ζερμαίν.

—Εἶνε μιά ἀπλὴ ἱστορία, φίλε μου. Πήγαινα νὰ συναντήσω τὴ σύζυγό μου στοὺς γονεῖς της στὴν ὁδὸ Λεμουάν. Ἀνέβαινα μὲ τὰ πόδια τὴ λεωφόρο, ἤρεμος κι' εὐτυχὴ ὁμῶς, καθιζόντων ἐνὰ αἰσιόετα. Εἶχα πάρει τὸ πρῶτο βραδείο στὴν ἐκθεσὶ εἰς ἕνα σωρὸ πικρῶν, ὡς ἐλπίαν μὲ λίγα λόγια, στὸ ζενιθὶ τῆς δόξης μου. Κι' αὐτὴ τὴ στιγμή μου πῆρε ἡ ἰδέα νὰ πέρσῳ ἀπ' τὴν ὁδὸ Σομερράρ γιὰ νὰ θαυμάσω μιά φορὰ ἀκόμα τὸ Μουσείο τοῦ Κλινύ. Μὰ στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου δοκίμασα μιά φοβερὴ ἐκπληξί. Μία γυναίκα προχωροῦσε δίπλα μου. Γυρίζω, τὴν κυττάζω... Ἦταν ἡ Ὀλγα Ντομανόδα, ἡ πρώην φίλη μου...

—Θυμάσαι; Σοὺ τὴν εἶχα συστήσει κάποτε στὸ ἀτελιέ μου Κοντό. ὁ σάθηκάς, λοιπόν, μιά στιγμή κατέσπασε ν' ἀλλάξῃ δρόμο. Μὰ θυμῶνκα ὅτι εἶχα πέρσει με τὴν Ὀλγα ἀλυσσομένη στιγμὴς κι' ὁ δὲν ἀποδοχὴ τὴν ἐγκατέλειψε γιὰ νὰ παντρευτῇ τὴν διδοῦ Ὑ. δὲν Ντυράν τὴν κόρη τοῦ κατασκευαστοῦ ἀεροπλάνων. Ἀπὸ μιά ἀδυναμία μου μάλιστα πῆγα τότε στὸν Περπινιάν κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἐνῶσα στὴν Ὀλγα τὸ γράμμα τῆς ἐγκατελείψω. Ὅταν παντρεύτηκε ἔριξα στὴ φωτιὰ τὸ ἐρωτικὸ γράμμα. τὰ τῆς Ὀλγας κι' ἀπὸ τότε δεν εἶχα ἀκούσει πιά νὰ μιλῶν νι' αὐτή. Αὐτὸ ὅμως δεν ἦν πῶς τὴ λησμονῶσα. Ἀναποφάσιστα πάντα τὴν ἐξείσια καλλονὴ τῆς κατὰ σπινθηροδόξῳ μᾶτις τῆς Καταλαίνε. Τε λοιπὸν τὴν ταραχὴ μου ὅταν τὴν ζανσοῖδα. Ἐκείνη μὲ εἶχε κι' ὅλας ἀντιληφθῇ καὶ εἶχε καρφωμένα τὰ ὄρατα τῆς μᾶτις ἀπάνω μου.

—Ζώρς! μὴ φῶνάζε νελαστή. Τὶ ὥραία ἐκπληξίς!...

—Ὁπωχ! μου Ὀλγα, ψιθύρισα. Ὑπῆρξα σκληρὸς ἀπέναντί σου. Τὶ κακία πού θὰ μοῦ κρατᾷ!...

—Εἴναι, καθόλου μ' ἐβόησες. Σὲ ἀντικατέστησα ἐκείνη ἀνὰ ἀναχωρὸν στὸ τέλος τῆς ἐξομολόγησης γιὰ τὴν Ἀμερικὴ μὲ τὸ φίλο μου. Αὐτὸ ἦταν ὅλο... Ἦ αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ μὲ καταστρέψῃ. Ἦ ἀδιόφορος τῆς μᾶτις ἔκπε φρονῶν. Κι' εἶμαι ἀντὶ νὰ πᾶω στὴ γυναίκα μου.

ὡδηγοῦσα τὴν Ὀλγα σ' ἕνα μικρὸ ζωγραφιστὴριο κι' ἐκεῖ ἀναπολήσαμε ὅλη τὴν περασμένην μας εὐτυχία... Τὰ παρακάτω τὰ κατολῶν θάινετε. Ἐπῆγα ὅπου τῆς ἔκεινεν δὲν εἶχε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ κι' ἐρχόταν συχνὰ στὸ καινούριό μου ἀτελιέ. Σινά - σινά ἀόριστος νὰ τὴν ἀγαπᾶ πάλι, μὰ τόσο παράφορα αὐτὴ τὴν φορὰ πού ἔχρησα πιά καὶ τὴν γυναίκα μου καὶ τὴν δόξα μου, φτάνει νὰ ἐβλεπα τὴν Ὀλγα νὰ μου χαμογελά.

—Ἐνὰ μῆνα μετὰ τὴ συνάντησίν μας εἶδα μιά μέρα στὸ ἀτελιέ μου, τὴν Ὀλγα νὰ θάναζεν ἀπ' τὴν τράντα τῆς μᾶτις οὐρανὸν πρᾶξ' ἡ φουτὶ τῆς μέσης μ' ἕνα ὑφὸς μὴ ἐννοῖ.

—Πῶς; ἐφῶναζα βλέποντάς τιν. Εἶσαι μορφωμένης;

—Τὶ ἤθελες νὰ κάμω γιὰ νὰ σὲ ἐκχάσω; ἀπάντησε μ' ἕνα ὕφος πού με συνκίνησε βαθειά.

—Ἦ ὡς ἀρχίσε νὰ μοῦ ἐξήγητὴν τὴν ἡδονὴν πού τῆς εἶνε τὸ δηλητήριο καὶ μὴ ἐξῆλθνε τόσο τὴν ἱκανοποίησιν πού εὐρίσκει ὡς τε ἄλλος μὴ μερὰ δέχθηκα νὰ μοῦ κάμῃ τὴν πρώτην ἐννοῖ. Ὅταν γίνῃ ἡ ἀρχὴ φίλε μου, εἶνε δύσκολο τὸ ζερετε, νὰ σταματήσῃ κανεῖς.

—Ἦ Ὀλγα τρισευτυχισμένη πιά γιατί εἶχε κάνει κι' ἐμένα μορφωμένη, μὴν, μὴ ἔκανε ἰσὺν τῆς τῆς ἐννοῖς. Χρησιμοποίησε δὲ εἰδικὴ ἀποῦλες καθὼς μου ἔλεγε. Καὶ σινά - σινά μεγάλωνε τὴς δόξας.

—Τὶ ἄλλο νὰ σὰς πῶ; Ἀπὸ τότε παραμέλησα τὸς φίλους μου ἀδία. φέρων γιὰ τὴν ἐργασία μου, ἐν. κατέλειψα τὴν γυναίκα μου ἡ ὁποία ζήτησε καὶ πῆρε διαζύγιον...

—Ἦν τὴν μετὰ τὸν δηλητήριο μου, πληρῶνε τὸ ἔργο του. Εἶχα παρακοῦσεις ζάλες... Ὅταν ἦμασταν μετὰ τὴν Ὀλγα, μὴ ἔλεγε ἐκφώνια, σμένει.

—Γιατί ἀποδίδεις σὴν μορφὴν τῆς διαταράξεως αὐτῆς; Κύπτει ἐμένα πού κάμω ἐνέσεις προπῆτερα ἀπὸ σένα δεν αἰσθάνομαι καμμιὰ μεταβολὴ στὸν ἐαυτό μου.

—Καὶ πράγματι, τὸ σῶμα της ἦταν σφορηγλὸ καὶ διατρυσοῦσε πάντα τὴν ἐκθρομωτικὴ τὴ ὁμορφία.

—Ἐνὸς ὅμως διαρκῶς χειροτέρεται. Ἦ ὅμως μὴ ἦταν πελιδνὴ. Μὲ λίγα λόγια ἀπὸ πῶς οὐ πῶς, κατάντησε στὸ σημεῖο πού με ἔλεπετε τώρα.

—Αὐτὰ πού σὰς διηγήθηκα εἶνε πράγματα κοινὰ, κοινότατα νὰ ὁμῶς ποῖο εἶνε τὸ σπουδαῖο.

—Μιά μέρα, μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς Ὀλγας - γιατί κι' αὐτὴ μὲ τὴν σειρά τῆς μ' ἐγκατέλειψε ὅπως καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου - μὴ ἦρε ἡ ἰδέα ν' ἀναλύσω χημικῶς μιά ἀπ' τῆς ἐνέσεις τῆς μορφῆς πούκανε αὐτὴ καὶ πού τὴν εἶχα κλέψει ἀπὸ τὴν τράντα τῆς, ζέρετε. Τε λοιπὸν τὴν ἀνεκάλυψα; Ζερετε τί περιεῖχε:

—Νερό! Καθαρὸ νεράκι! Τέτριες ἐνέσεις ἔκανε στὸν ἐαυτό της ἐν. μὴ ἔμένα με δηλητηρίαζε γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῇ πού τὴν ἐγκατέλειψε καὶ παντρεύτηκε!...

—Νὰ πού μπορεῖ νὰ φάσῃ, φίλε μου, τὸ μῖος μὴς γυναίκα!...

ZAK KONSTAN

Κάτι πού ἐνδιαφέρεταις κυρίας

Ὁ πόλεμος ἐπέφερε μεγάλας καταστροφές, στενωπώρες, θλίψεις, ἀποτέλεσμα αὐτῶν σινά νὰ ἀσπρίσουν πρόσωπα καὶ μαλλιά. Τὸ Renaissance ὅμως τὰ δυναμώνει καὶ σινά νὰ ἐπαναφέρει εἰς τὸ ἀρχικὸν χρώμα μαῦρο καστάνο ἡ ζανθὸ ἦτο.

Ἀντιπροσωπεῖα: Ὁδὸς Βερανζέρου 13 (Στὰς Ὁξῆς) Α' ὁδοφός, ἀριθ. 108.

Λιανικὴ πώλησις: Ὁρμακαποθῆκη Βάκη Κάνιγγος 11 καὶ ὁρμακαποθῆκη Ὁρματὴ Κάνιγγος 15.

Ἀντιπροσωπεῖα ἐν Ζακύνθῳ: Ὁρμακαποθῆκη Εὐαγγ. Μακρῆ.

Ἡ ΜΑΚΡΟΒΙΟΙΗΣΙΣ στὰ διάφορα ἐπαγγέλματα

Ἐνδιαφέρουσες στατιστικὲς παρατηρήσεις

Ἡ σκέσις πού ὑπάρχει μετὰ τὸ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς διάρκειας τῆς ζωῆς εἶνε αὐτονόητη. Γιὰ τὸν Ἀμερικανὸν δόκτορα Ἀλμπερτ Πιστέτσκυ ὑπάρχει ἕνας μέσος ὅρος ζωῆς γιὰ κάθε ἐπάγγελμα. Οἱ ἐκτροπές ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄριο εἴτε πρὸς τὰ ἄνω εἴτε πρὸς τὰ κάτω, εἶνε τόσο σπάνιες πού κατανοοῦν ὁλότελα ἀσυνήτως.

Ὁ δόκτωρ Πιστέτσκυ συμβουλευθῆκε τὴς στατιστικῆς παρατηρήσεις 37 κρατῶν γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα πού κυμαίνεται μετὰ 11 καὶ 53 ἐτῶν.

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν ἐπιστήμονα λοιπὸν οἱ περισσότεροι μακρόβιοι εἶνε οἱ μέτριοι ναυοκτήμονες, πού δεν ἀπαικίζονται ἀπὸ τὰ κτήματα τους καὶ πού δεν περιορίζονται μόνο νὰ τὰ ἐμπονεύουν ἀλλὰ προσφέρουν καὶ τὴν προσωπικὴν τους ἐξουσία.

Ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς των εἶνε τὰ 73 χρόνια.

Ἀντίθετα ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς τῶν μεγάλων ναυοκτητῶν καὶ γενικὰ τῶν ἀνθρώπων πού ἀποζοῦν ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά των χωρὶς νὰ ἐργάζονται δεν ἐπερνάει τὰ 49 χρόνια.

Μιά χτυπητὴ ἀντίθεσις παρουσιάζουν δύο ἄλλες κατηγορίες: τῶν ἐργαζομένων οὐ ἐλευθέρων ἐπαγγέλματα καὶ τῶν ὑπαλλήλων.

Θὰ νόμιζε κανεῖς ὅτι οἱ πρῶτοι, λόγω τῆς συνεχούς προσπάθειας πού καταβάλλουν θὰ ἔπρεπε νὰ ζοῦν λιγώτερον. Κι' ὅμως δεν συμβαίνει αὐτό. Οἱ ὑπαλλήλοι μαζί με τὴν πρωτοβουλία τους χάνουν καὶ τὴν ζωτικότητα τους. Κατὰ τὸν δόκτορα Πιστέτσκυ σὲ καμμιὰ ἄλλη κατηγορία ἐργαζομένων οἱ ἀσθενεῖς δεν εἶνε τόσο συχνὲς ὅσο στοὺς ὑπαλλήλους. Ἀντίθετα, οἱ ἀνθρώποι πού ἐργάζονται σὲ ἐλευθέρων ἐπαγγέλματα εἶνε υγιέστεροι καὶ ζοῦν περισσότερον.

Ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς στὰ διάφορα ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα εἶνε ὁ ἀκόλουθος:

Δικηγόροι	65
Δημοσιογράφοι	60
Συγγραφεῖς	59
Μηχανικοὶ κτλ.	58
Γιατροὶ	53
Ἐπιστήμονες ἐργαζόμενοι σ' ἐργαστήρια	50

Ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς τῶν ὑπαλλήλων εἶνε ὁ ἀκόλουθος:

Ὑπάλληλοι γραφεῖων	42
Ὑπάλληλοι πού συνδυάζουν τὴν ἐργασίαν τοῦ γραφεῖου με ἐξωτερικὴν κίνησιν	47

Οἱ δικαστικοὶ ζοῦν κάπως περισσότερον. Ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς των κυμαίνεται γύρω στὰ 54 χρόνια.

Μακρόβιοι εἶνε οἱ κληρικοὶ. Ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς των κυμαίνεται γύρω στὰ 71 χρόνια.

Ὁ δόκτωρ Πιστέτσκυ ἀποδίδει τὴν μακροβιότητα τῶν κληρικῶν στὴν ἡρεμὴν ζωὴ πού ζοῦν καὶ στὴν λιτὴ διατροφή των.

Ἐκείνους πού θὰ φανῇ παράξενο εἶνε ὅτι ἡ πολιτικὴ... τρέφει τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμό.

«Ἡ πολιτικὴ, λέγει ὁ δόκτωρ Πιστέτσκυ, ζωπερεῖ τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς καὶ ἐξασφαλίζει μιά ἰσορροπία μετὰ τῆς φυσικῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας».

Ἀναφέρει ἐπίσης ὡς χαρακτηριστικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἕνας πολιτικὸς ἀσκήσει συνήθως τὴν σπορδομία του μετὰ τὸ 35ον, ὁπλοῦν, σὲ ηλικία πού ἄλλοι ἔχουν ἀρχίσει κιάλας νὰ κουράζονται καὶ ὅτι ἀναπτύσσει τὴν μεγάλωτην δρᾶσιν του γύρω ἀπὸ τὸ 50ον. Σὲ ὅλες τὴς χώρες τὸ κόσμου προσβεβαίει ὁ θάνατος ἐνὸς πολιτικοῦ σὲ νεαρή ηλικία ἀποτελεῖ φαινόμενο σπάνισμα.

Ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς τῶν πολιτικῶν εἶνε 65 χρόνια.

Ἡ στατιστικὴ καταδικάζει τοὺς βιομηχάνους, χρηματοκράτες καὶ γενικὰ τοὺς ἀνθρώπους πού ζοῦν σὲ μιά διαρκὴ νευρικὴ υπερτάση. Ἐάν ἐξαρῶμεν μερικὸς μεγάλους βιομηχάνους, πού ἐξελεῖχθησαν ὡς ἀνώτερες φυσιογνωμίες παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Πιστέτσκυ ὅλοι οἱ ἄλλοι πεθαίνουν πολὺ νωρί καὶ περνοῦν μιά ζωὴ ἀνάσκη καὶ τραγικὴν.

Δεν εἶνε καλύτερὴ ἡ μοῖρα των πλῆσις καὶ τῶν περιουσιούτων ἀντιπροσώπων. Ἦ ἀνώνυμος προσπάθεια των γιὰ ν' ἀνεύρουν πελάτες σθεῖρει ἀνεπιβόρτητα τὴν ζωὴ τους.

Σχετικὴ μακροβιότητα παρουσιάζουν οἱ διανοεῖς. Ἀντίθετα, οἱ συνάδελφοί των πού μένουν μέσα στὰ γραφεῖα καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἀνώνυμα ταχυδρομικῶν σακκῶν τὴν ταξιδιομῆτιν των ἐπιστολῶν κτλ. ἔχουν ἐπισημὰ ὑγεία καὶ πεθαίνουν πολὺ νῆγρον.

Ὁ δόκτωρ Πιστέτσκυ ἐξακριβώσεν ἐπίσης ὅτι σὲ ὅλες τὴς χώρες τοῦ κόσμου οἱ ἀσχολεῖσθαι μετὰ τὴν τῆσιν τῆς τάξεως παρουσιάζουν ἀξιόλογον μακροβιότητα. Ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς των κυμαίνεται γύρω ἀπὸ τὰ 67 χρόνια.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

ΜΑΞΟΥΕΛ ΓΚΡΑΝΤ

8ο
Μόλις εἶχε καθεῖ ἡ βάρκα, ὁ Μαῦρος Ἀνθώπος πετάχτηκε ὀρθίως. Δεν εἶχε χάσει τίς ἀσθενεῖς του ἀπ' τὸ χτύπημα τοῦ Μάσσον. Εἶχε προσποιηθῇ μόνον. Εἶχε ἰδῇ τὴν ἐπίσειον κατὰ τοῦ Μάρολαντ καὶ ὅμως εἶχε ἀσείσει τὸ χημικὸ νὰ τὸν χτυπήσῃ κι' αὐτόν...
Εἶχε ἀρχίσει νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὸ Μάσσον, ἀπ' ὅπου εἶχε διακρίνει τὴν ἐκφῶσιν τῶν ματιῶν του τὴν στιγμήν πού πῆρε στὰ χέρια του τὸ ὄπλο τοῦ Τούρκ. Κι' ἤθελε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν κρυβέναν πίσω ἀπ' τὴν προσορία του. Γι' αὐτὸ εἶχε δεχθῇ νὰ πῆσῃ τόσο εὐκόλα ὥς, μὰ τῆς ἐπιθέσεως ἐνὸς ἀνθρώπου ἐξασθενήσαντος.
Δεν ἐδυσκολεύθηκε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀσθενεῖα τῶν Μάρολαντ.
—Θὰ περάσουμε ἀντίκρου κολυμπήτας! τοῦ εἶπε.
Ἦ ἔπειτα τοῦ κρούσῃ νεροῦ ἔκαμε νὰ συνελθῇ τελείως ὁ Κλῆφ. Ἀκολούθησε τὸ Μαῦρο Ἀνθώπος, πού κολυμποῦσε πρὸς τὸ κοντινότερον σημεῖο τῆς ὁρίσεως.
Πᾶρον ἔτσι διεύθυνον διασφορικὴ ἀπὸ κείνην πού εἶχε ἀκολούθησιν ἡ βάρκα Βυγκὸν στὴν ἑποῖα καὶ τράθηζαν, πατώντας στὴ γλυστερήν λασπὴν, ὡς τὸ μονοπάτι πού ἔκανε τὸ γύρο τῆς λίμνης. Ἐπειτα ἔτρεξαν ἀπ' τὸ μονοπάτι αὐτὸ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε προσεγγίσει ἡ βάρκα.
Ἀλλὰ ὁ Μάσσον εἶχε προσηνθῇ πολὺ. Ὅταν ἔφτασεν κοντὰ στὴν βάρκα, ὁ χημικὸς δεν βρισκόταν πιά ἐκεῖ. Ὑπῆρχον πατημασιὰ ἀπ' τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ὡς τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀφίσει ὁ Μαῦρος Ἀνθώπος τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ Σάμ Μπάρον καὶ τὸ Σκουίντ.
Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ὅμως ἐπίσης εἶχε καθεῖ.

Ὁ Μαῦρος Ἀνθώπος δεν ἐβγαλε μιά φωνὴ ἀπονονευσεως ὅπως ὁ Κλῆφ Μάρολαντ. Τὰ μάτια του εἶχαν μιά παράξενη λάμψιν. Περιμένε κάτι τέτοιο. Εἶχε πειραματισθῇ μὲ τὸ Μάσσον ὅπως ἐνὸς ἐπιστήμονος πειραματίζεται μὲ μιά ἀγνωστὴ οὐσία. Κι' ἐκείνος εἶχε ὁμοῦ θετικὴ ἀντίδρασιν.

Ἦ ἀπάντησις φαινόταν ἀπιστευτὴν. Γιὰ τὸ Ρόντνεϋ Μάσσον εἶχε ἐπιτεθῇ κατὰ τὸν ἀνθρώπον πού τὸν εἶχαν ὥσει ἀπ' τὴν βασανιστήριαν κι' ἀπ' τὴν νύχια τῆς συμφορᾶς τοῦ Μπάρον; Καὶ γιατί εἶχε ὁρατοῦσαι μαζί με τοὺς ἀπαισιόετας;

Δεν ὑπῆρχον παρὰ δύο πιθανές λύσεις τοῦ ἐννοήματος. Ἦ μιά ἀπ' τὴς δύο ἐπρεπε νὰ ναι ἀληθινὴ: Ἦ ὅς ὁ Μάσσον δεν ἐμπιστευόταν κανένα κι' ὑποπευόταν ὅτι ὁ Μαῦρος Ἀνθώπος κι' ὁ Μάρολαντ ἦσαν μέλη μίας ἀντιπάλου συμφορᾶς, ἐπιφύσε ὅσο καὶ τοῦ Σάμ Μπάρον.
Ἦ δὲ ἄλλη ὅμως ἐξήγησις ἦταν πῶς συνταρακτικὴ. Ὁ Μαῦρος Ἀνθώπος δεν ἐκχνοῦσε οὔτε στιγμήν ὅτι πίσω ἀπ' τὴν συμφορία τοῦ Μπάρον, βρισκόταν ἕνας ἀγνωστός ὑπερκεντρικὸς πού διήνυθεν τοὺς συμφορίτας σὺν νευροσπασμῷ. Οὕτε κι' ὁ ἴδιος ὁ Μπάρον δεν ἤξερε ποῖος ἦταν ὁ ἀρχηγὸς αὐτός. Ἦ ὅς ὁ Μάσσον ἀπὸ ὑπερβολικὸ ζῆλο, εἶχε κάμει τὸ λάθος νὰ ἀπαγνῇ τὸν ἴδιον τὸν ἀρχηγόν του!

Ὁ Μαῦρος Ἀνθώπος δεν μπορούσε ἀκόμη νὰ ναι βέβαιος γι' αὐτό. Ὅσοο γελούσε τώρα σιωπηλὰ καὶ παράξενα καθεῖς κυττάζε τὴν ἀδειαν θέσιν,

δπου βρισκόταν πρὸ ὀλίγου τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Μπάρον...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IB

Ὁ Μάσσον τὴν ξαναπαθαίνει

Ὅταν ὁ Ρόντνεϋ Μάσσον πῆρε ἀπ' τὴν κλειμένην βάρκα στὴν λαοερὴν ὁχθὴ τῆς λίμνης, τὰ μάτια του ἔλαμπον ἀνέσκη. Ἦξερε ὅτι δεν ἦσαν πολὺ δυνατὰ τὰ χτυπήματα πού εἶχε καταφέρει στὸ Μάρολαντ καὶ στὸ Μαῦρο Ἀνθώπος. Ἦταν τόσο ἐξαντλημένος ὅταν τοὺς εἶχε ἐπιτεθῇ αἰφνιδιστικῶς!... Προέβλεπε λοιπὸν ὅτι δεν ἔδρανοῦσαν νὰ συνέλθουν καὶ νὰ τοῦ κυνηγήσουν.

Ἐτρεξε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου θυμάταν πῶς εἶχε σταθεμεύσει τὸ αὐτοκίνητο των συμφορίτων. Οἱ μπροστινοὶ τροχοὶ του ἔβλεπον πρὸς τὸ δρόμο.

Σφίγγοντας πάντοτε τὸ χεῖρ του τὸ πιστόλι τοῦ Τούρκ ὁ Μάσσον ἀνοίξε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, εἰνὴ πᾶρτα πού τοῦ Μπάρον καὶ Ἀνθώπος τότε τὸν ἔβλεπον καὶ τοὺς δύο ἀνὰ σθεῖς, δεμένους γερὰ καὶ φημιμένους.

Χαμονέλασε, μὲ τὸ ὕψος ἀνθρώπου πού βλέπει ἕνα πολὺ εὐχάριστο καὶ ἀστεῖο θέαμα. Σαν νάκαλε ἐπείτα τὴν πρῶτην πόρτα, ἔκαμε τὸ γύρο τοῦ αὐτοκινήτου, κάθισε στὸ βολάν κι' ἔβαλε ἐμπρὸς τὴν μηχανήν. Ὅλα αὐτὰ εἶχαν νῆνε τόσο γρήγορα ὥστε δεν εἶχε περᾶσει περισσότερον ἀπὸ ἕνα λεπτό τῆς ὥρας ἀπ' ὅπου εἶχε βῆν ἀπ' τὴν βάρκα.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε καὶ βῆκε τὸ δρόμο. Ὅταν ἔφτασε στὸν πρόποδα τοῦ λόφου, ἡ ταχύτης τοῦ μεγάλους ὑπερβολικῶς. Ἀλλὰ ὁ χημικὸς ἦταν πρῶτῃς τάξεως σωφρῆς κι' ἐπείτα ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο. Κατέβηκε τὴν ἄλλη πλευράν κι' ἔφτασε στὸ δημοσίον δρόμο.

Ὅταν αἰσθάνθηκε τοὺς τροχοὺς νὰ κυλοῦν στὴν λεία ἐπιφάνεια τῆς ἀσφάλτου, ὁ Μάσσον χαμονέλασε ἀκόμη μιά φορὰ μὲ ἱκανοποίησιν, γιατί εἶχε ἐξασφύξει.

Ὁ δρόμος ἐκείνος πᾶντα κατ' εὐθείαν στὴν Νέα Ὑόρκη. Ὁ Μάσσον ὁκοῦσε ν' ἀπαλαγῇ ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Μπάρον καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξεῖδι του μὲ τὸ μετρώ, πού τὸ θεωροῦσε ἀσφαλέστερον.

Πράγματι, στὸ κατάλληλο σημεῖο τῆς διαδρομῆς, ἐστράφη ὁ ἐνὸς μικρὸ δρομάκι τοῦ πᾶρος Βαν Κάρτλαντ καὶ ἀπομακρύνετο ὡς ἕνα μέρος τελείως ἐρημικόν.

Κατέβηκε κι' ἀνοίξε πάλι τὴν πρῶτην πόρτα. Ἐψαξε γρήγορα τοὺς ἀναισθητοὺς κνάνους. Πᾶντο στὸ Σκουίντ βρῆκε.

Ἦ ἔπειτα ὁ Μάσσον πῆρε τὸν ἀνθρώπον πού τὸν εἶχαν ὥσει ἀπ' τὴν βασανιστήριαν κι' ἀπ' τὴν νύχια τῆς συμφορᾶς τοῦ Μπάρον; Καὶ γιατί εἶχε ὁρατοῦσαι μαζί με τοὺς ἀπαισιόετας;

Δεν ὑπῆρχον παρὰ δύο πιθανές λύσεις τοῦ ἐννοήματος. Ἦ μιά ἀπ' τὴς δύο ἐπρεπε νὰ ναι ἀληθινὴ: Ἦ ὅς ὁ Μάσσον δεν ἐμπιστευόταν κανένα κι' ὑποπευόταν ὅτι ὁ Μαῦρος Ἀνθώπος κι' ὁ Μάρολαντ ἦσαν μέλη μίας ἀντιπάλου συμφορᾶς, ἐπιφύσε ὅσο καὶ τοῦ Σάμ Μπάρον.

Ἦ δὲ ἄλλη ὅμως ἐξήγησις ἦταν πῶς συνταρακτικὴ. Ὁ Μαῦρος Ἀνθώπος δεν ἐκχνοῦσε οὔτε στιγμήν ὅτι πίσω ἀπ' τὴν συμφορία τοῦ Μπάρον, βρισκόταν ἕνας ἀγνωστός ὑπερκεντρικὸς πού διήνυθεν τοὺς συμφορίτας σὺν νευροσπασμῷ. Οὕτε κι' ὁ ἴδιος ὁ Μπάρον δεν ἤξερε ποῖος ἦταν ὁ ἀρχηγὸς αὐτός. Ἦ ὅς ὁ Μάσσον ἀπὸ ὑπερβολικὸ ζῆλο, εἶχε κάμει τὸ λάθος νὰ ἀπαγνῇ τὸν ἴδιον τὸν ἀρχηγόν του!

</

ρόμπα του οπιτιού, που κολά-
κευε ακόμη περισσότερο τις
τέλειες κομπλιών του κοριτσιού
της. Έτσι κοντά στο χημικό,
κι' εκείνος πέραςσε το χέ-
ρι του γύρω απ' την ευλύγι-
στη μέση της.

Αλλά η κοπέλλα συγκρατή-
θηκε κι' αποτραβήχθηκε. Είχε
θυμηθεί ότι βρισκόταν, μέσα
στο δωμάτιο, η καμαριέρα που
είχε πάρει για μία μόνον η-
μέρα γι' να την βοηθήσει να
ετοιμάσει τις αποσκευές της.

Ο Μάσον κούνησε με άπο-
ρία την υπέρβρια κι' έπειτα
τις μισογεμάτες βολιτζές. Χα-
μογέλασε βεδαισμένα για να
κρύψει την άγχουσία του, και
ρώτησε:

—Μα τί τρέχει 'Ιζαμπελ;
Πρόκειται να φύγετε από 'δω;
—Ναι, Ρόντνεϊ. Αποφάσισα
να κάω ένα ταξίδι. Τηλεφώ-
νησα λοιπόν σ' ένα μερικό
γραφείο να μου στείλουν μία
γυναίκα για να με βοηθήσει...
Ο χημικός πλησίασε τα χεί-
λη του στο αυτί της 'Ιζαμπελ
και της ψιθύρισε:

—Πέστε στην καμαριέρα να
μια αφήσει μόνου!

Η κοπέλλα τόν κούνησε με
άπορία, αλλά υπάκουσε. Όταν
πήρε την 'Ιζαμπελ στην άγκα-
λιά του.

—Μ' αναπαύε; της μωρμού-
ρισε στο αυτί με πάθος.

Το κορίτσι έγκαταλείφθη-
κε στο ανάκλισμά του. Έ-
κείνος έσκυψε και φίλησε τόν
αλαβάστρινο λαιμό της. Όταν
την άφισε, η 'Ιζαμπελ γέλα-
σε νευρικά και τυλιχτηκε σφι-
χτάτερα με τή ρόμπα της.

—Πού πάτε; Γιατί φεύγετε;
τη ρώτησε ο Μάσον.

—Έχω τρομάξει! Ξέρετε τί

“Όλων των Κυριών η γνό-
μη είναι, ότι οι καλύτερες
μοδιότητες βγαίνουν από τήν
ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ · ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΑΙΚ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΤΩΝΙΑ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ & ΝΙΚΗΣ 5*

ΜΙΑ ΚΑΛΤΣΑ
που να συνδιάζει
• ΚΟΜΩΣΟΤΗΤΑ
• ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ
• ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
Ένα ΖΕΔΣΕΥ
Δυνατό
και αντοχής
...Δεί τα βρή σε μεράκι
ποιήτρια για το χούλι της και
παιφθίνα στην ΑΠΟΒΗΚΗ
Σ.ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΛΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

μου συνέβη χθές τή νύχτα...
—Γι' αυτό πήρα να σάς ιδώ
απάντησε χαμυλόφωνα ο χη-
μικός. Έχω υπ' όφει μου ένα
μέρος, όπου θα είδατε απολύ-
τως άσφαλως.

Η 'Ιζαμπελ κούνησε τή κε-
φαλή της.

—Δεν υπάρχει ανάγκη δέ-
λωσε. Σκοπεύω να πάω στο
οπίτι του θείου μου Τζούλιους
Χάνκεϊ Μ' έχει παρκαλέσει
τόσες φορές να μείνω κάμπο-
σο καιρό κοντά του.

Ο Μάσον προσπάθησε να τή
μεταπειλή. Επέμεινε τόσο πολ-
ύ, ώστε η νέα άρχισε επί τε-
λους να θυμών. Υπήρχε στα
χοιμονελαστά μάτια του Μάσον
μία περίερνη έκφραση που έα-
ναζύπνυνε τις υποψίες της 'Ι-
ζαμπελ για τή συμπεριφορά
του της προηγουμένης νύχτας.

Τού υπενθύμισε τήν απουσία
του απ' τή οπίτι του και τόν
ρώτησε πού είχε πάει. Αλλά
ο Ρόντνεϊ βρήκε άμέσως μία
απάντη, που φαινόταν από-
λυτα ειλικρινής.

—Έπειτα παραδέχθηκε κι' αυ-
τός ότι τή οπίτι του Τζούλιους
Χάνκεϊ ήταν πιθανότητα τή ά-
σφαλέστερη καταφυγή για τήν
'Ιζαμπελ. Κατόπιν για να
στρέψει άλλοι τήν προσοχή
της τής ανακοίνωσε τήν α-
νοχή του: ότι ένας κά-
ποιος 'Όττο Μύλλερ συνεντα-
ζόταν με τούς λακοποιούς που
είχαν κλέψει τή ζαφειρία του.

Ο φόβος, ξαναγύρισε στα
μάτια της 'Ιζαμπελ. Έξωρι-
σε τόν Ρόντνεϊ να ειδοποιή-
ση τήν αστυνομία — έκτός αν
προτίμοι να ξεχάσει δλ' αυ-
τά τή πράγματα και να κυττά-
ζη μόνον τή δουλειά του...

Ο Μάσον τήν ετράβηξε πιο
κοντά του. Η καρδιά της άρ-
χιζε να χτυπά ή γοργότερα,
απ' τή παθητική σφιγμο του
νέου... Ξαναβρήκε όμως τήν
ψυχραιμία της και τόν άπουά-
κρυνε μαλακά.

—Πρέπει να φύγετε Ρόντ-
νεϊ! τού είπε. Όχι τρέλλες!
Ακούμπω δειλά τή χεί-
ρη στο μπράτσο του και πρόσ-
θεσε:

—Υποσχεθήτε μου ότι δεν
θα ξανακακοτευθήτε πιά μ' αυ-
τό τόν άνθρωπο... αυτό τή
Μύλλερ! Κινδυνεύει η ζωή
σας!

—Σας τή υπόσχομαι, απάν-
τησε ο χημικός.

★
“Έλεγε όμως ψέμματα ο Μά-
σον; Δεν είχε σκοπό να έν-
καταλείψη τή ίχνη που είχε
ήδη ανακαλύψει.

Μόλις έβγινε απ' τή οπίτι
της 'Ιζαμπελ σταμάτησε ένα
ταξί και ξεκίνησε για τή Ουά-
σινγκτον Χάιτς.

Δεν έδωσε τή σωφεία τή δι-
εύθυνση που είχε μάθει απ' τή
γραφείο αυτόκινήτων. Είχε
συμβουλευθεί ήδη ένα όδηγό
της πόλεως κι' ήξερε ποιά
σταυροδρόμια βρισκόταν κοντά-
τερα στόν αριθμό που ζητού-
σε. Είπε λοιπόν τή σωφεία να
σταματήσει εκεί. Βγήκε απ' τή
ταξί και προχώρησε πεζός στή
λεωφόρο.

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

Μόνον με τή 46081 θα δια-
τηρήσετε τή μαλλιά σας πάντα
στό φυσικό των χρόνων. Εάν
τά μαλλιά σας είναι ήδη λευκά
λάβετε ολίγες έπςλειψεις με τή
46.081

και άμέσως θα έπανακτήσουν
τό φυσικό των χρόνων.

Η κατασκευή τού άριστου
αυτού τονωτικού άπανο-
ρωτικού τών τριχών, γνωστού
από 30ετίας εις χιλιάδες ανά
την, Ελλάδα πελάτες είναι ό-
ριστικώς έξοφλισμένη κατό-
πιν της παραλαβής εκ τού έ-
ξωτερικού σημαντικών ποσοτή-
των πρώτων υλών.

Φαρμακείον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

Όδός Δώρου 3 & Σατωβριάνδου
ΑΘΗΝΑ

Είχε βροδύσει πιά. Τά πε-
ζοδρόμια έλαμπαν απ' τις φω-
τεινές διαφωμίσεις και τις κα-
τάφωτες διτρίνες. Στή μέση
του τετραγώνου υπήρχε μία
έπιγραφη με μεγάλα γράμμα-
τα, κόκκινα σαν αίμα, που έ-
κανε να χοροπηδήσει η καρδιά
του Μάσον:

“ΟΤΤΟ ΜΥΛΛΕΡ

Γλυκίσματα Κ' έτοιμα φαγητά”
Ο Μάσον ήταν τόσο άψω-
σώμενος σ' αυτή τήν έπιγραφή
κι' ώστε δεν έπροσέχε τίπο-
τε άλλο γύρω του. Δεν άντε-
λήφθη τή ματιά που τού ρίριζε
ένας άνθρωπος, άκουμπισμέ-
νος σ' ένα αντίκρυνό περίπτε-
ρο... Ο άνθρωπος αυτός κρα-
τούσε μία διπλωμένη έφημερί-
δα και φαινόταν σαν κάποιον
να περιμένε.

Είχε ιδή τή Μάσον να βγαί-
νι απ' τή αυτοκίνητο. Είχε
προσέξει τή ένδικέρον του
για τή κατάσταση τή Μύλλερ.
Και περιμενε να ιδή τή συνέ-
χεια...

Όταν ο Μάσον προχώρησε
άργα στή πεζοδρόμιο ο άλ-
λος κινήθηκε διευθύνθηκε
προς τή γωνία τού δρόμου και
χάθηκε. Προηγουμένως όμως,
είχε σπρώξει με τήν έφημερί-
δα τή καπέλλο του προς τή
πάνω, σαν να τού σκέπαζε έ-
νοχλητικά τή μέτωπο.

Η φαινομενικά άδωα αυτή
χειρνομία ήταν ένα σύνθημα.
Η απευθυνόταν σέ δύο εργάτες
που φαινότουσαν άπασχολη-
μένοι με σκουπίδια και άνοι-
χτά σκουπίδια ύπονόμου, χωρίς
νάχουν στήση γύρω κάγκε-
λα για τήν προστασία των δια-
δρών.

Καθώς πλησίαζε ο Μάσον, ο
ένας εργάτης προσποιήθηκε σ-
τι σκόνταψε κι' έπεσε πάνω
στό χημικό. Ενώ τού ζητούσε

συνγγώνην τούδ-ζε συγχρό-
νως μία έπιδέξια τρικλοποδιά.
Ο σύντροφός του τόν βοήθη-
σε στή σκέψή του. Κι' έτσι ο
Μάσον έπεσε, με τή χείρα τεν-
τωμένη προς τή έμπρός μέ-
σα στήν άνοιχτή τρύπα δίχως
ν' αντιληφθεί κανείς ότι αυτό
είχε γίνει έπιτύχος.

Πρόλαβε μόνο να βγάλη μια
φωνή καθώς έπεφτε. Τράβηξε
έτσι τήν προσοχή των περαστι-
κών, που περικύκλωσαν άμέ-
σως τήν τρύπα τής ύπονόμου.
Μερικές γυναίκες έβγαλαν τις
φωνές. Οι δύο εργάτες φαι-
νότουσαν άναστατώνμενοι για
τή «δυστυχία». Ο ένας απ'
αυτούς άρπάξε τή σκάλα και
τήν κατέβησε μέσα στήν ύπο-
νόμο. Ο άλλος έσπρωξε πίσω
τό πλήθος των περιέροντων, φω-
νάζοντας:

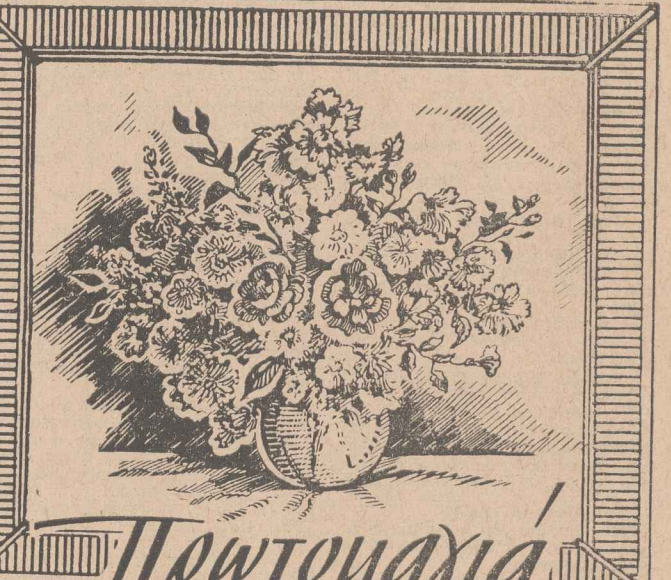
—Αφίστε μας να κάνουμε τή
δουλειά μας! Μην άνησυχείτε
δεν έπαθε τίποτε ο άνθρωπος!

Ο σύντροφός του χάθηκε
μέσα στήν τρύπα. Είχε πάρει
μαζί του ένα σιδερένιο έρνα-
λειο, χωρίς να τόν αντιληφθεί
κανείς.

Καθώς άνασκακόντες νονα-
πιστά στή βάθος τής ύπονό-
μου, ζαλισμένοι άκόμη απ' τή
πέσιμο ο Μάσον άκούσε από
πάνω του μία βαρεία άνησθη.
Κύτταξε πίσω απ' τούς ώμους
του κι' είδε τόν εργάτη που
χε σπρώξει ψηλά τή έρναλειο
που κρατούσε. Πριν προλάβει
να προσφυλαχθεί, έφανε τή κτύ-
πημα στο κεφάλι κι' έχασε τις
ισχύσεις του.

Ο αντίπλάτ του τόν σήκω-
σε τόν έρριξε πάνω στήν ώ-
μο του σαν τρουθάλι, και τόν
ανέβασε απ' τή σκάλα.

Χτύπησε ο δυστυχισμένος
άσχημα τή κεφαλή του καθώς
έπεσε είς τή στήν τρύπα του.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Πρωτομαχία
βημαίνει Καλοκαίρι...

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΣΤΟΥΝ.

Πουκάμισα κοντομ. Εύρ. από 35.000
Κοστούμια Κουκούλαρ. από 125.000
Τσάντες ΝΑΪΛΟΝ. από 39.000
Φορέμ. Τομπράλκο δροσ. από 85.000
Γιαλιά Άρμε μοντέρνα 14.000
Υποδ. Άνδρ. λευκά ή δίχρωμα 70.000
• Γυν. • Μόδας από 38.000

ΝΕΟ Μινιόν 704

ΠΑΝΣΟΦΕΣ άριθμομηχανές

Η ΜΑΑ και τή έφιαλτική
«Μέμεξ»

Από δύο χιλιάδες περίπου χρό-
νια, ο άνθρωπος κάνει γρήσι μηχαν-
ών ως βοηθητικό μέσου για τούς
λογισμούς του. Τά άριθμητήρια
που χρησιμοποιούν σήμερα στα σχο-
λεία είναι παρόμοια με τούς άβρακας
των άρχαίων Ρωμαίων. Κατά τή τε-
λευταία χρόνια, έξ άλλου, έμφανίσθη-
καν στή έμπόριο διάφορες άριθμο-
μηχανές, που έκτελούν με άκρίβεια
τίς άριθμητικές πράξεις.

Αλλ' ή προσπάθεια τού ανθρω-
που ήταν άνέκαθεν ή πραγματικοί-
σας ένος μηχανικού μυαλού που
θα έργαζόταν αυτόματα, θα ήταν ά-
λάνθαστο και θα έεπερινούσε σέ τα-
χύτητα τήν άνθρώπινη μυαλό.

Δυό τέτοια «μηχανικά μυαλά» κα-
τασκευάζονται σήμερα τήν στήν
Άγγλία και τή άλλο στίς Ηνωμένες
Πολιτείες.

Η κατασκευή τού πρώτου απ' αυ-
τά γίνεται με άπόλυτη μυστικότητα
στα άδρια τού «Εθνικού Έργαστη-
ρίου Φυσικής», που είναι τή έπίσημο
έπιστημονικό κέντρο τής Μεγάλης
Βρετανίας. Άρχολούνται σ' αυτή ή
μεγαλύτεροι Άγγλοι φυσικοί, και
μαθηματικοί, ύπολογίζεται δέ ότι θα
χρειασθούν τρία τουλάχιστον χρόνια
για να είναι τελείως έτοιμοι.

Τή μηχανή αυτό τή μυαλό θ' άπο-
κληθή ΜΑΑ που είναι τή άρχικά
γράφματα τριών λέξεων, που σημαί-
νουν «Μηχανή αυτόμάτου ύπολογι-
σμού». Η μηχανή αυτή θα είναι πολ-
ύ άνώτερη από τήν ΙΝΚΑ, μία σύ-
τόματη μηχανή ύπολογισμού, που
κατασκευάστηκε τελευταία από τή
πανεπιστήμιο τής Πενσυλβανίας.

Η ΙΝΚΑ προσθέτει δύο πολυψη-
φίους άριθμούς σέ διάστημα μικρό-
τερο τού ένος γιλιοστου τού δευτερο-
λέπτου και τούς πολλαπλασιάζει σέ
τοία γιλιοστά τού δευτερολέπτου.
Η ΜΑΑ θα έκτελή τις ίδιες πράξεις
μέσα σέ χρονικό διάστημα δέκα φο-
ρές μικρότερο.

Θά είναι έπίσης τή άνώτερο μαθη-
ματικό μυαλό τής έποχής μας.
Πραγματικά, ύπάρχουν άλγεβρικές
έξισώσεις με περισσότερους από 12
άγνωστους, που ή λύσις των άπαι-
τεί έβδομάδες και μήνες και επί πλέ-
ον ένα μυαλό που να μην κουράζε-
ται και να μην υπερεξέεται μέσα
στό νάος τών άριθμών και τών συμ-
βόλων. Η ΜΑΑ θα μπορέ να λύση
μέσα σέ έλάχιστο χρονικό διάστη-
μα άλγεβρικές έξισώσεις με 50 και
100 άγνωστους.

Τό συνολικό κόστος τής ύπολογί-
ζεται ότι θα ανέλθι σέ 100—125
γιλ. λίρες. Αλλά δεν πρόκειται να
δοθί στο έμπόριο. Η ΜΑΑ θα χρη-
σιμοποιηθή από τή άνώτερα έπιστη-
μονικά ίδρύματα τής Άγγλίας. Θά
είναι τή αλάνθαστο μαθηματικό μυα-
λό, που θα διευκολύνι τήν λύσι πολ-
λών προβλημάτων από εκείνα που
ή έπιστήμονες διατάζουν σήμερα να

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δεσποινίδες δι' ειδική
και λεπτή εργασία. Πληροφορία 2—4
μ. μ. «ΑΝΚΟ» Ήλεκτρικοί Κατα-
σκευαί, Ρήγα Φερραίου 7 (πρώην Κε-
χαγιά), Νίκαια (Νέα Κοκκινιά).

ΚΑΛΤΣΕΣ “ΑΡΑΧΝΗ,”
Γυναικείες ζωϊκές 100% λεπτές
έξτρα (με έλαττωματάκι) σέ χα-
μηλές τιμές.
ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ θηνά
ΘΗΣΕΩΣ 17
(Πάροδος Κολοκοτρώνη)

τή άντιμετώπισουν, γιατί είναι έξαι-
ρετικά πολύτιμα και ίσως άνώτε-
ρα από τις δυνατότητες ένος άν-
θρωπίνου μυαλού.

Πιό πρακτικό θα είναι τή «μηχανι-
κό μυαλό», που άρχισε να κατα-
σκευάζη στίς Ηνωμένες Πολιτείες ο
δόκτωρ Βάνεσαρ Μπούς. Θά όνομα-
σθή «Μέμεξ» και ή κατασκευή τού θ'
άπαιτήσει 1—2 χρόνια.

Τή «μυαλό» αυτό θα είναι ένα εί-
δος παντογνώστου. Θά μπορέ να χω-
ρέσει έναν άπειρο άριθμό γνώσεων,
να τις ταξινομήση μεθοδικά και να
μιας παρουσιάσει όποιονδήποτε απ'
αυτές τή στιγμή που θα τήν χρειά-
σθουμε.

Τή «Μέμεξ» θα είναι ένα κιβώτιο,
στό μέγεθος ένος συνθησμένου γρα-
φείου. Καί όμως καιμιά βιβλιοθήκη
όσο μεγάλη και αν ύποτεθή ότι εί-
νε, δεν θα μπορέ να περιλάβη τόσα
κείμενα όσον αυτό. Αν ύποθέσουμε,
να τις ταξινομήση μεθοδικά και να
μιας παρουσιάσει όποιονδήποτε απ'
αυτές τή στιγμή που θα τήν χρειά-
σθουμε!

Αλλ' άς σάς εξηγήσωμε τή μηχανι-
σμό τού. Τή «Μέμεξ» που εισάγο-
με στή «Μέμεξ» άποτυπώνεται αυτό-
ματα και στιγμιαία σχεδόν πάνω σέ
μικροσκοπικές και λεπτότατες κινη-
ματογραφικές ταινίες, που πινούν
έναν έλάχιστο χώρο. Κατά τόν ίδιο
τόπο μπορούμε να βάλουμε μέσα
σ' αυτό φωτογραφίες, έπιστολές, έ-
φημερίδες, έγγραφα κλπ.

Η ταξινόμησις των θα γίνεται με-
θοδικά και με τέτοιο τρόπο, ώστε να
είναι δυνατόν να άνασώσουμε είτε όλο-
κληρο τή βιβλία ή τή σείρα των έ-
φημεριδών ή τών φωτογραφιών ή τών
έπιστολών κλπ. είτε μία ώρισμένη
σελίδα ή μία φωτογραφία ή τή φύλ-
μιας ήμερομηνίας ή μία έπι-
στολή κλπ.

Προσέξτε αυτό τή σημείον: Η
ταξινόμησις δεν θα άπαιτή μεγάλες
φροντίδες και συνεχή άπασχόλησι ά-
πό μας. Τή «Μέμεξ» άρκεί σ' ένα
πολύπλοκο σύστημα μικροτέρων
«έγκεφάλων» θα τήν κάνει μόνο του
και με τρόπο αυτόματο άρκεί να τού
δώσουμε τή γενική κατεύθυνσι, να πι-
έσωμε δηλ. ώρισμένα κομμάτια.

Ένα μικρό παράδειγμα θα μας
κατατοπίση καλύτερα. Άς ύποθέ-
σωμε π. χ. ότι θέλουμε να συμβουλευ-
θούμε ένα ή περισσότερα ιστορικά
βιβλία (που θα ποέπη, φυσικά, να
προύπάρχουν στή «Μέμεξ») για να
ιδούμε τί αναφέρουν για τόν Γεώργιο
Βασινγκτων. Στή θεία μας, θα τή
φ' ύλομε τή τή «Μέμεξ» και θα
μιά παρουσιάσει κατόπιν όλες τις
σελίδες όπου αναφέρεται αυτό τή ό-
νομα. Τή ίδιο θα συμβή με ένα για-
τό που θέλει να βρη μέσα σ' ένα
σφωδ έπιστημονικών συγγραμμάτων
τί αναφέρουν για μία ώρισμένη ά-
σθένεια, για ένα δικηγόρο, για ένα
συγγραφέα για έναν καλλιτέχνη τέ-
λος που θέλει να έρευνά ώρισμένα
καλλιτεχνήματα κλπ.

Πώς θα γίνεται ή έμφάνισις αυτών
των σελίδων, των πινάκων, των φω-
τογραφιών κτλ.;

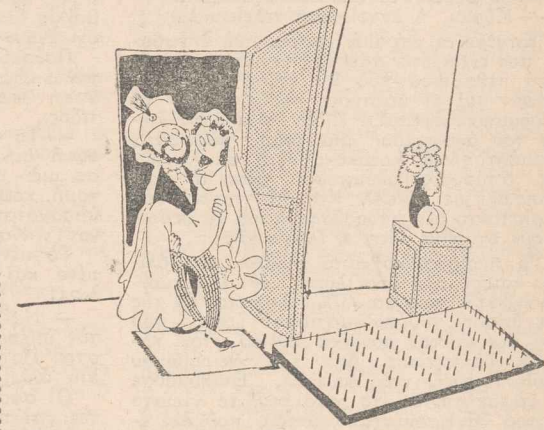
Στό επάνω μέρος τού «Μέμεξ» ύ-
πάρχουν τρία συγκλίνοντα κατόπτ-
ρα. Μέσα σ' αυτά θα βλέπουμε να
παρελαύνουν οι σελίδες των βιβλίων
που μας ενδιαφέρουν, οι φωτογραφί-
ες, οι έφημερίδες κτλ.

Έτελειώσαμε τήν έργασία μας;
Θά είναι άκοκτό να πατήσωμε ένα
κουμπί. Τή «Μέμεξ» θα έαγινέται
τότε ένα κομψό έπιπλο.

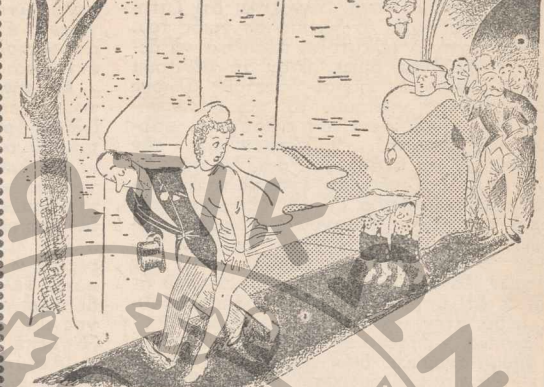
Ο δόκτωρ Μπούς παρατηρεί πολ-
ύ όρθά ότι οι άνθρωπινες γνώσεις
έγιναν σήμερα τόσες πολλές που κα-
νένα μυαλό δεν είναι σέ θέση να τις
συγκρατήσει. Τήν άνικανότητα αυτή
τού έγκεφάλου μας πρόκειται ν' ά-
ναπληρώση τή μυστηριώδες και κα-
ταπληκτικό «Μέμεξ».

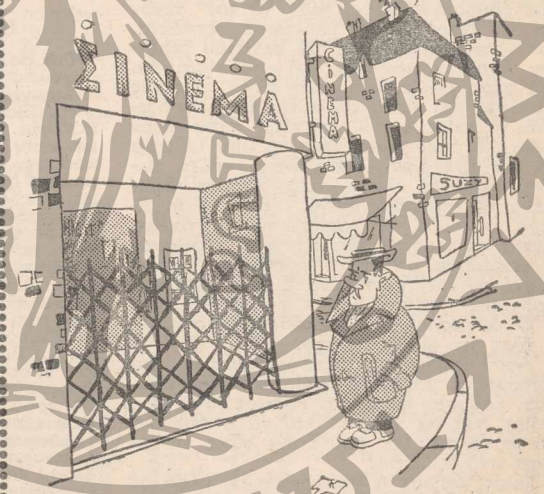
—Πάμε να φύγουμε. Ανάργυρε, γιατί αυτός είναι
πιο τρελλός από τή παιδί μας!...

Ο φακίρης: Γυναίκούλα μου, αυτό είναι τή νυ-
φικό μου κρεβάτι!...

—Αυτά τή παιδιά είναι άνυπόφορα!

—Βρέ άτυχία! Μία φορά που δεν ύπάρχει ούρα,
είναι κλειστός ο κινηματογράφος!...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ ΕΚΑΜΕ ΜΙΑ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ!

Ένα καταπληκτικό πνευματιστικό πείραμα

Φαίνεται βέβαια άπιστευτη η παρακάτω αφήγηση. Κι' όμως δημοσιεύθηκε στο αυστραλιανό περιοδικό «Καθαλκένι» απ' το αμερικανό «Ιντερνσιοναλ Ντράιτς» απ' όπου την παραλαβάνουμε κι' εμείς, για το αξιοπερίεργο του πράγματος, χωρίς να υπονοούμε να εγγυηθούμε, αν πρόκειται περί πραγματικότητας.

Η πνευματιστική συνεδρίασις έφτασε ξαφνικά στο τέλος της, με τη φάση που πρόσφερε μέσα στο σκοτάδι μια φωνή:

— Κύριοι, η έγχειρσις τελειώσε!

Επρόκειτο για μια χειρουργική επέμβαση, που είχε γίνει από το πνεύμα ενός γιατρού πεθαμένου προ 20 ετών! Τα φώτα άναψαν και οι μάρτυρες περιέκλιναν το χειρουργικό τραπέζι. Είδαν τότε στην κοιλιά του άρρώστου μια τομή πρόσφατα ραμμένη! Μια φρεσκοκομμένη σκληροκοιτίδα απόφους κολυμπούσε μέσα σ' ένα μπουκάλι με αλκοόλ. Και 11 γιατροί που παρίσταντο δεν μπορούσαν παρά να βεβαιώσουν ότι είχε γίνει η έγχειρσις...

Το περιστατικό αυτό συνέβη προδ' λίγου καιρού στη Βραζιλιανή πόλη Πινταμονγκάνγκμα, που τα 70% των κατοίκων της είναι όπαδοι του πνευματισμού (ρεκτόρ που δεν συναντάται πουθενά αλλού στον κόσμο). Το πνεύμα ήταν του χειρουργού Λουίζ Γκομέζ ντ' Αμαράλ. Επιδιόκνησε δέ να μεταπέσει το γυίο του, το γνωστό γιατρό «Εντισον ντ' Αμαράλ», που δεν έπιστευε στον πνευματισμό. Γι' αυτό πρότεινε να έγχειρσιν έναν άρρωστο από σκληροκοιτίδα, τον Άντο ντ' Μπερνάντι, φανατικό πνευματιστή. Ένωείται ότι ζήτησε να γίνει παρών κι' ο δύσπιστος γυός του.

Στην άρχη, ο τελευταίος άκηθήκε να δεχθή. Υποχώρησε όμως, όταν το μέντιουμ Ζαμπό Κάουφμαν έπεισε άρκετους άλλους διακεκομμένους γιατρούς να παρακολουθήσουν τη «συνεδρίασις», ως άξιόπιστοι μάρτυρες και έλεγχοι. Έξέτασαν τότε τον Μπερνάντι και βεβαίωσαν μαζί με τους ύπολοιπους γιατρούς ότι έπασχε πράγματι από σκληροκοιτίδα κι' ότι δεν είχε στην κοιλιά του κανένα προηγουμένο σημάδι χειρουργικής τομής. Έπί πλέον ένας άκτινολόγος, ξένος προς την ομάδα αυτή των γιατρών, έβγαλε μια άκτινογραφία, που άπέδειξε ότι υπήρχε η σκληροκοιτίδα απόφους μέσα στην κοιλιά του άρρώστου.

Έντεκα γιατροί και 29 άλλοι μάρτυρες — δημοσιογράφοι, δικηγόροι κι' άστυνομικοί — θα παρακολουθούσαν το μοναδικό εκείνο πείραμα. Η άστυνομία φρουρούσε έξω απ' το σπίτι, για ν' άπαγορεύση την είσοδο κάθε ξένου. Έψαχνε λεπτομερώς τους δημοσιογράφους, για να μη τυχόν κρατούν έπάνω τους ήλεκτρικά φανάρια. Πότες και παρόδους του μεγάλου δωματίου ήταν κλειδωμένα και σφραγισμένα. Στη μέση είχε στηθή ένα είδος κυβικής καμπίνας και μέσα σ' αυτήν είχε τοποθετηθή το χειρουργικό τραπέζι, όπου ήταν δεμένος ο άρρωστος. Όλα τα άπαιτούμενα για την έγχειρσις — έργαλεία, γάζες, Βελόνα, κλωστή, κλπ. — ήταν έτοιμα, βρασμένα και τακτοποιημένα. Επίσης η άστρον μπλούζα, η μάσκα, τα λαστινένια γάντια, το νερό, τα αντισηπτικά, περίμεναν το χειρουργό απ' το Υπερέπερον. Άκούμα βρισκόταν εκεί κοντά ένα βιβλίο περί χειρουργικής της κοιλιάς.

Ο άρρωστος δεν ναρκώθηκε. Διατηρούσε όλες τις αισθήσεις του.

Άφού τελείωσαν οι προετοιμασίες και κήθησαν οι μάρτυρες γύρω απ' την καμπίνα, έσβυσαν τα φώτα. Πέρασε λίγη ώρα άκόμη για να πιάσουν και να σκοτώσουν μια πυγολαφίδα, που έτρεχε ναχη εισχωρήσει στο δωμάτιο!

Τέλος, άρχισε η «συνεδρίασις», μέσα σε βαθύ καταθλιπτικό σκοτάδι. Οι έπισκεπταί σάπαιναν, συγκρατούσαν άκόμη και την άναπνοή τους και προσπαθούσαν μάταια να διακρίνουν κάτι. Το μέντιουμ Βογγούσε.

Διάδοροι δίσκοι που παίζονταν σ' ένα

γραμμόφωνο, δεν άφιναν ν' ακούγονται άλλοι ήχοι μέσα απ' την καμπίνα...

Όταν, έπειτα από 2 ώρες άγωνιώδους άναμονής, η μυστηριώδης φωνή άνήγγειλε το τέλος της έγχειρήσεως, ένας απ' τους μάρτυρες πετάχτηκε όρθιος και φώναξε, καταταραχμένος:

— Αυτή είχε η φωνή του πατέρα μου!...

Ήταν ο δόκτωρ Έντισον ντ' Αμαράλ, ο γυός του νεκρού χειρουργού!

Όταν άναψε το φός τα σημεία που άναφέραμε στην άρχη έδειχναν καθαρά ότι είχε γίνει η τομή της κοιλιάς, και μάλιστα μ' έξαιρετική επιτηδεύτητα.

Ο άρρωστος έπρεπε τότε:

— Άισθάνομαι περίφημα τον έαυτό μου... Λίγο άφού μ' άφισατε μόνον, είδα μια λάμψη στο σκοτάδι. Άκούσα έλαφρά βήματα κι' ένοιωσα την έπαση δυό κούνων χειρών πάνω στο δέμα μου. Κατόπιν άκούστηκε ένας ήχος νερού σάν ναπλανε κάποιος τα γέοια του... Βλέπω τώρα ότι το βιβλίο δεν βρίσκεται πια στην ίδια θέση κι' ότι έχουν γυυρίσει τα φύλλα του.

Πόσοεξαν έπίσης μερικά ίχνη αίματος πάνω στα φύλλα που περιέγραφαν την τεχνική της έγχειρήσεως της σκληροκοιτίδας.

— Το πνεύμα μου μιλούσε με σβυσμένη φωνή συνέχισε ο Μπερνάντι. Μου έξηγούσε μια — μια τις φάσεις της έγχειρήσεως: τομή, κόψιμο της σκληροκοιτίδας, κλπ. Μου υποσχόταν δέ ότι δεν θάνοιθα κανένα πόνος... Και πράγματι, δεν έπόνεσα διόλου!

Με μέντιουμ όμως, που ήταν έξασθενημένο και βουτηγμένο στον ιδρώτα, τραύλιζε:

— Ναί, δεν ένοιωσε αυτός πόνος, γιατί τον υπέφερα έγώ όλον! Πονούσα άφάνταστα! Ποτέ πια δεν ένωώ να γίνω μέντιουμ για άλλη έγχειρσις!

Οι σφραγίδες βοήθησαν άδικτες σε πόρτες και παραθύρα. Οι άστυνομικοί που φρουρούσαν απ' έξω, δήλωσαν ότι δεν είχε υπή ούτε έως βγή κανείς.

Η άνάσρωσι του Μπερνάντι διήρκεσε πολύ λίγο. Σε μερικές μέρες, μια άκτινογραφία άπέδειξε ότι έλειπε η σκληροκοιτίδα απόφους! Είχε λοιπόν γίνει πράγματι η έγχειρσις απ' το πνεύμα του νεκρού!

Με την Ιστορία αυτή, αύξηθηκαν σημαντικά οι όπαδοι του πνευματισμού στη Βραζιλία, όπου ήταν ήδη περισσότεροι από παντού άλλου. Υπάρχουν ωστόσο άκόμη κι' οι δύσπιστοι που παρατηρούν: Οι γιατροί υπέγραψαν βεβαίωση ότι είχε γίνει επιτυχημένη έγχειρσις σκληροκοιτίδας, δεν πιστοποιούσαν όμως τον τρόπο.

Έξ άλλου η έγγεισις αυτή διήρκεσε δυό ώρες, ενώ συνήθως τελειώνει σε μισή ώρα μόνο. Τέλος, γιατί να φυλλομετρήσει το βιβλίο με τις τεχνικές οδηγίες ένας χειρουργός με τέτοια άνεγνωριμένη Ικανότητα; Έπρεπε να του ήταν περσιτό.

Άκούμ κι' ο γυός του νεκρού έξακολουθεί να μην πιστεύει στον πνευματισμό, και τοι άναγνώρισε τη φωνή του πατέρα του...

K. MAK KAPNTEA

Παντρεύτηκε 16 φορές!

Για πολυγάμους έχουμε γράψει κατ' επανάληψιν. Να τώρα δυό άκόμη άσοι της πολυγαμίας.

Ο Τζοήμς Ουίλλιαμς, από το Τσένταρ Ράμπιντς των Ηνωμένων Πολιτειών, έκαμε πριν από λίγον καιρό, σε ηλικία 65 χρόνων, τον 16ο γάμο του. Οι τέσσερες πρώτοι απ' αυτούς τους γάμους του ήταν με την ίδια γυναίκα, που την πινερειύτηκε τέσσερες φορές και την χώρισε τρεις. Η 15η σύζυγός του ήταν μια νέα 25 χρόνων, που ο Ουίλλιαμς την χώρισε κοπιγορώντας την ότι του έκάλεσε 15 δολάρια. Όσο για τη 16η σύζυγό του, ο Ουίλλιαμς είχε μαζί της ολοκληρή άλληλογραφία, που κράτησε όκτώ μήνες.

Ένισ άλλο περίεργο ρεκόρ είχε του Σόννυ Βισκάρνερ. Είπε σήμερα 17 χρόνων κι' έχει κάνει τόν... τρίτο του γάμο! Παντρεύτηκε για πρώτη φορά, όταν ήταν 14 χρόνων. Έπειτα από ένα χρόνο, χώρισε με την πρώτη σύζυγό του και παντρεύτηκε μιά άλλη, που τόν περνούσε όκτώ χρόνια και ήταν μπότερα δυό παιδιών. Τη χώρισε όμως κι' αυτή κι' παντρεύτηκε μιά τρίτη, που θα μπορούσε να είναι τολλάχιον μπερτα του. Η τρίτη σύζυγός του Σόννυ είναι σαράντα Μαιλν'... Φαντασθήτε πόσες φορές άκόμη θα χωρήσει τον χορό του Ησαία, ο Σόννυ, με τη φόρα που έχει πάρει!...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο - μύλος

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΟΛ. 2) ΠΟΥΡΑ. 3) ΠΕΝΙΧΡΟ. 4) ΜΑΡΩ - ΗΝΙΑ. 5) ΟΤΙ - ΗΩΣ. 6) ΔΟΣΙΣ. 7) ΕΛΑΦΙ. 8) ΠΑΡΟΔΙΚΟΙ. 9) ΡΜΑ - ΥΠΟ. 10) ΛΕΓ' - ΡΑΤ. 11) ΙΣ - ΙΛΗ. 12) ΑΛΛ - ΑΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΟΝΟΤΡΑΙΑ. 2) ΠΑΤ - ΑΜΕΣΑ. 3) ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ. 4) ΠΟΝΩ - ΟΛΟ. 5) ΟΥΙ - ΤΣΑΔ. 6) ΑΡΧΗ - ΙΟΙ. 7) ΑΡΝΗ. ΣΙΚΥΡΙΑ. 8) ΟΙΩ - ΟΠΑΛΙ. 9) ΑΣΤΕΙΟ. ΤΗΣ.

Διαγώνιο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΛΚΗΤΙΣ. 2) ΟΘΑΛΜΟΣ. 3) ΒΑΡΑΘΟΒΑ. 4) ΒΕΡΟΝΑΛΗ. 5) ΡΙΠΙΔΙΟΝ. 6) ΑΡΚΑΔΙΟΣ. 7) ΑΛΙΚΑΝΗ. 8) ΑΤΑΛΑΝΤΗ.

ΔΙΑΓΩΝΙΩΣ

Α-Β) ΑΦΡΟΔΙΤΗ. Γ-Δ) ΑΛΚΙΝΟΟΣ.

Τὰ ψώνια των κυριών

Η Α το καπέλλο, η Β το φόρεμα, η Γ το άρωμα, η Δ το χαλί, η Ε το καμινέτο, η Ζ το σερβιτιο. Η λύσις βρίσκεται με σειρά συλλογισμών.

Οι 7 άριθμοί

Να πώς θα τοποθετηθούν οι έπτά άριθμοί, για να έκχωμε σ' όλες τις ευθείες γραμμές, όπου υπάρχουν 3 κύκλοι το άθροισμα 12.

Οι λουρίδες

Βάζοντας το ένα φύλλο πάνω απ' το άλλο, ώστε να κόβετε και τα τρία μαζί, τελειώνετε όλη τη δουλειά σε 57 δευτερόλεπτα με 19 ψαλλιόδες.

Λίγη γεωγραφία

Κάθε δυό σημεία που βρίσκονται στην ίδια ευθεία γραμμή κι' απέχουν 500 χιλιόμετρα έκατέρωθεν του ενός πόλου της Γης (του Βόρειου ή του Νοτίου) έκαπλώνουν αυτούς τους άρους.

Οι άναγκατεμένες φράσεις

Ευπηρες, πήδησε απ' το κρεβάτι του, πήρε ένα ντουσί, πήρε μια πετσέτα, σκουπίστηκε, φόρεσε τη φανέλα του, τελείωσε το ντύσιμό του, έβαλε το παλτό του άνοιξε την έξοψη, άρριψε έξω σάν τρελλός και την έκλεισε πίσω του.

Με 6 μονάδες

Ίδου πώς γράφεται με έξη μονάδες το 12: 11+1

Λεξιγριφος

ANTI-GONY = ΑΝΤΙΓΟΝΗ

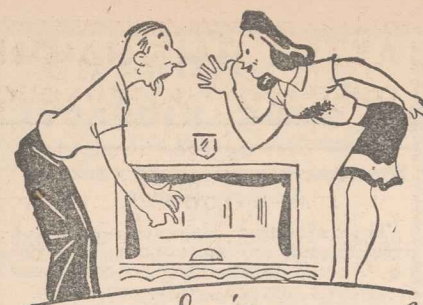
Η λύσις του 117 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΘΗΣΑΥΡΟΣ - ΘΑΝΑΤΙΚΑ. 2) ΓΕΣ - ΣΑΝ. 3) ΗΣ - ΑΙ - ΜΑΥΡΗ - ΑΣ - ΑΣ - ΙΛ. 4) ΕΠΙ - ΜΗΝ. 5) ΚΑΥΣΙΜΟΣ - ΓΟΝΔΟΛΕΣ. 6) ΕΝ - ΕΝ - ΝΟΜΑΣ - ΡΡ - ΣΤ. 7) ΙΑΤΡΟΣ - ΣΕΡ - ΦΙΑΛΑΙ. 8) ΣΑΣ - ΑΡΑ. 9) ΡΡΑ - ΝΥΝ - ΕΝΑ - ΑΒΕ. 10) ΔΟΝ - ΑΚΣ. 11) ΥΠΑΤΟΣ - ΣΟΣ - ΟΥΝΟΝ. 12) ΣΥ - ΟΥ - ΘΑΣΙΣ - ΡΕ - ΣΣ. 13) ΦΟΥΡΙΟΝ - ΑΤΑΡΑΧΟΣ. 14) ΕΣΥ - ΑΝΑ. 15) ΡΑΜΙ - ΡΟΥΕΝ - ΣΙ - ΑΒ. 16) ΟΧΙ - ΑΤΙ. 17) ΑΝΟΗΣΙΑΙ - ΔΙΑΣΗΜΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΘΡΗΣΚΕΙΑ - ΔΥΣΘΟΡΙΑ. 2) ΑΝΑ - ΠΥΡ. 3) ΣΙ - ΣΥ - ΤΕΡΜΑ - ΟΙ - ΤΟ. 4) ΣΕΡ - ΤΟΥ. 5) ΥΓΙΕΙΝΟΣ - ΔΟΥΡΕΙΟΣ. 6) ΡΕ - ΠΜ - ΣΑΝΟΣ - ΙΣ - ΧΙ. 7) ΟΣΜΙΟΝ - ΣΥΝ - ΦΟΥΡΙΑ. 8) ΣΟΣ - ΣΑΝ. 9) ΟΥΣ - ΜΕΝ - ΦΟΣ - ΟΥΚ. 10) ΓΑΡ - ΣΙΑ. 11) ΑΣΗΜΟΣ - ΑΝΑ - ΣΤΑΝΑΙ. 12) ΑΝΑ - ΗΝ - ΟΡΑΚΟ - ΑΝ - ΤΑ. 13) ΑΝΑΠΑΡΙΑ - ΣΥΡ - ΡΑΣΙΣ. 14) ΟΡΑ - ΝΕΑ. 15) ΙΑ - ΑΛ - ΛΑΒΩΝ - ΧΑ - ΟΜ. 16) ΕΣΑ - ΟΣΟ. 17) ΑΠΛΗΣΤΙΑ - ΚΙΣΣΑΒΟΣ.

Η κωμωδία μας

Το ύποπτο γράμμα

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο κ. ΓΕΡΑΡΔΟΣ ΓΚΡΙΖΕ.

(Η κ. ΑΥΓΗ ΓΚΡΙΖΕ, σύζυγός του.

Η σκηνή στην τραπέζια. Η κ. Αύγη Γκριζέ εινε θυσιμένη στην άναγνωση μιας έπιστολής. Ο κ. Γκριζέ μπαίνει μέσα κι' άδιάφορα της λέει):

ΓΚΡΙΖΕ: Έλαδες ένα γράμμα σήμερα.

Από ποιόν ήταν;

ΑΥΓΗ: Ποιό γράμμα;

ΓΚΡΙΖΕ: Το έχωσε εκείνο που διάβασες και που τ'όκρυψες μόλις με είδες.

ΑΥΓΗ: Όχι, δεν τ'όκρυψα.

ΓΚΡΙΖΕ: Τό έχωσε μέσα στη μπλούζα σου. Μη λές ψέματα.

ΑΥΓΗ (γελώντας): Σιγά να μην τ'όκρυψα... μέσα στην καρδιά μου!

ΓΚΡΙΖΕ: Από ποιόν ήταν το γράμμα αυτό;

ΑΥΓΗ: Τί περίεργος που είσαι! Ζηλιάρη!

ΓΚΡΙΖΕ (κατσουφιασμένος): Δεν πιστεύω να βρίσκης παράλογο το ότι σου ζητώ να μάθω ποιός σου γράφει.

ΑΥΓΗ: Όχι βέβαια. Μα έξαρτάται από τον τρόπο που ζητάς το μάθης. Οι δικές σου έρωτήσεις έχουν έναν τόνο άνακρίσεως... Νευριάζεις, θυμώνεις...

ΓΚΡΙΖΕ: Άφού δεν μου άπαντάς θυμώνω.

ΑΥΓΗ: Έχεις λοιπόν την περιέργεια να το μάθης; Το γράμμα αυτό που τόσο σε σκανδαλίζει εινε απλούστατα ο λογαριασμός της μοδιστρας!

ΓΚΡΙΖΕ: Μπιά;

ΑΥΓΗ: Ευχαριστήθηκες τώρα;

ΓΚΡΙΖΕ: Ναί.

ΑΥΓΗ: Αυτό το «ναί» το λές με την άκρη των χειλιών σου. Ήλεις να τόν δής;

ΓΚΡΙΖΕ: Όχι. (Ύστερ' από λιγούτιγμω σιωπή): Βλέπεις τί καλό χαρακτήρα έχω; Δεν θα άπορη πια να μου λές, ότι σε ζηλεύω, ότι σου κάνω σκηνές, ότι σε κατσκοπεύω... Πιστεύω ότι μου λές, χωρίς να γυρεύω άποδείξεις!

ΑΥΓΗ (ειρωνικά): Τί καλωσύνη!

ΓΚΡΙΖΕ: Άντι να με ειρωνεύσαι, θα μπορούσες ν' άναγνωρίσεις ότι έχεις ένα σύζυγο μάλαμα!

ΑΥΓΗ: Μάλαμα; Τα παλάς, καυμένη.

Δεν είσαι δά κι' από μάλαμα.

ΓΚΡΙΖΕ: Άσε κατά μέρος, σε παρακαλώ, τις κοροϊδίες κι' άμολόγησε τουλάχιστον ότι ένας σύζυγος εινε μάλαμα, όταν πιστεύει ότι αυτό που βάζει η γυναίκα του στον κόρφο εινε ο λογαριασμός της μοδιστρας.

Ας έλλάξουμε κουβέντα όμως, γιατί μερικά πράγματα εινε προτιμώτερο να μη τα πολυσκαλίζη κανείς...

ΑΥΓΗ: Κι' έγώ έχω την ίδια γνώμη.

ΓΚΡΙΖΕ: Μη ξεχνάς ωστόσο, κυρία μου, ότι έχω λόγους να ζηλεύω. Στο δρόμο όλοι σε κυττούν.

ΑΥΓΗ: Φαίνεται πώς με βρίσκουν του γούστου των.

ΓΚΡΙΖΕ: Άκριβώς γι' αυτό. Κι' έπειδι με βλέμματα μόνον δεν μπορούν να έκδηλώσουν το θαυμασμό τους, καμιά φορά στέλνουν και γράμματα οι διάφοροι Δόν-Ζουάν.

ΑΥΓΗ: Θα σε προειδοποιούσα αν συνέβαινε κάτι τέτοιο...

ΓΚΡΙΖΕ: Θα με προειδοποιούσες; Όχι δά. Ο σύζυγός το μαθαίνει τελευταίος λεί η παροιμία

ΑΥΓΗ: Έν πόση περιπτώσει είμαι τίμια γυναίκα και δεν σου επιτρέπω να μιλάς έτσι...

ΓΚΡΙΖΕ: Μάλιστα... μάλιστα... Ό-λες οι γυναίκες εινε τίμιες... ως την ήμερα που παύουν να εινε!

ΑΥΓΗ: Χαριτωμένο αυτό! Τί έξυπνος που είσαι!... (Έκνευσιμένη). Άλλάζουμε κουβέντα, έ τί λές;

ΓΚΡΙΖΕ: Ευχαρίστως. Τί ώραίο καιρό που κάνει σήμερα!

ΑΥΓΗ: Θαυμάσιο!... Όλα εινε άνθισμένα. Ό ούρανος...

ΓΚΡΙΖΕ (τη διακόπτει): Δός μου αυτό το γράμμα!...

ΑΥΓΗ: Πάλι τα ίδια άρχισες; Σου είπα να στο δώσω εδώ και λίγες στιγμές και δεν θέλεις.

ΓΚΡΙΖΕ: Δός μου το τώρα.

ΑΥΓΗ: Έ, τώρα δεν έχω καμιά διάθεση να στο δώσω. Έδώ κι' ένα λεπτό το αίτημά σου ήταν φυσικό, ενώ τώρα εινε άλωσδεόλου προσβλητικό.

ΓΚΡΙΖΕ: Τί προφάσεις! Έχεις ταλέντο θεατρίνας.

ΑΥΓΗ: Θέλω απλούστατα να σε άπαλλάξω από το να παίζης ένα ρόλο συκαλένο.

ΓΚΡΙΖΕ (έξαλλος): Μην προσπαθής να με άποκοιμής με παχειά λόγια! Δός μου το γράμμα!

ΑΥΓΗ (άποφασιστικά): Όχι!

ΓΚΡΙΖΕ: Ά! Έπί τέλους!... Η άρνησίς σου αυτή ισοδυναμεί με άμολογία. Δός μου το γράμμα ή το παίρνω δια της βίας!

ΑΥΓΗ: Θα τολμούσες να το κάνης; Ζηλιάρη!... Όθέλλε!... Τύρανε!...

(Σηκώνεται και κυττάζοντας προκλητικά τον άνδρα της απάντη ένα κερί και το άνάδει. Ύστερα βιάζει από τόν κόρφο της το γράμμα και το πλησιάζει στη φλόγα).

ΓΚΡΙΖΕ (δουά έπάνω της έξαλλος): Έλεινή!... Μεσαλίνα!... (Έπακολουθεί λιγούτιγμω πάλι μεταξύ τους ως που ο Γεράρδος παίρνει το γράμμα).

ΑΥΓΗ: Αυτό δά... μου το πληρώσ' η!

(Χλωμός, με χέρια που τρέμουν, ο κ. Γκριζέ διαβάζει το γράμμα).

ΓΚΡΙΖΕ: Διάβολε!... Εινε ο λογαριασμός της μοδιστρας σου!

ΑΥΓΗ: Μα τί φανταζόσουν λοιπόν;

ΓΚΡΙΖΕ (Τρομαγμένος από το ύπερογκο ποσό): Τρεις λίρες!... Ζητάει τρεις λίρες για το φόρεμά σου. Χάθηκε!...

ΑΥΓΗ: Τί σου λέγα;

ΓΚΡΙΖΕ: Δεν μούλεγες τίποτε...

ΑΥΓΗ: Με συγχωρείς. Δεν εινε ένα λεπτό που σου είπα: «Θά μ'ού το πληρώσ' η αυτό!»

ΓΚΡΙΖΕ (ευχαριστημένος κατά βάθος): Καλά μου την κατάφωρες μαμμόνη!...

Φρόντισε να ζυγνήσης μέσα μου τη ζήλια, να σου πιά λείξια άσχημες και ύστερα βλέποντας το λάθος μου, για να έξιλεωθώ ν' άναγκασθώ να σου πληρώσω το λογαριασμό αυτής της άθλιας της μοδιστρας σου. Κατεργάρα!

ΑΥΓΗ (με ύψος άδώς περιστέρας): Πώς μπορείς. Θεέ μου, και φαντάζεσαι τέτοια πράγματα... Τί διαστραμμένο πνεύμα που έχεις! Έγώ κατεργάρα; Έγώ είμαι το πιο άθώο πλάσμα του κόσμου!...

Ε. ΓΚΛΟΥΚ

Ο έχθρος των χαρτοκλεπτών

Όταν ή άμερικανική δικαιοσύνη έχη να κάνει με μια ύποπτη ύποθεσι χαρτοκλεψών, καταφεύγει στον Μίκαελ Μάκ Ντουν'καλ. Ο άνθρωπος αυτός έδειξε όλα τα «τρύκα» των χαρτοπαικτών, όλες τις βωμοδουλίες τους, χειρίζεται την τράπουλα καλύτερα από κάθε άλλον. Κι' όμως δεν παίζει ποτέ. Έχει γίνει ένα είδος ιδιωτικού ντετέκτιβ ειδικευμένου σ' αυτά τα ζητήματα. Στον πόλεμο, ύπηρετούσε στο Ναυτικό και προστάτευε τους συναδέλφους του απ' τους άπατεμένους, που κλέβουν στα χαρτιά και στα ζάρια. Οι χαρτοκλέπτες τον θεωρούν θανάσιμο έχθρό τους κι' έχουν άποπειραθή τρεις φορές να τόν δολοφονήσουν, εύτυχώς χωρίς επιτυχία. Ο Μάκ Ντουν'καλ έργάζεται για λογαριασμό της άστυνομίας όχι μόνο της Ν. Υόρκης, αλλά και των άλλων μεγάλων πόλεων των Ην. Πολιτειών και του Καναδά.

Πεθαίνει ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ!

Τό παράδοξο φαινόμενο ενός ψαρά

Προ δλίγων έβδομαδών, οι σύγγρι-κές έφημερίδες άνήγγειλαν, ότι ένας ψαράς, που κατοικεί στις όχθες του ποταμού Τίσζα κοντά στη μεγάλη πόλη Σζέγκρεντ, πεθαίνει κάθε βράδυ, για ν' άναστήθη σε μερικές ώρες! Πρόσθεσαν δέ ότι δεν πρόκειται για περίπλοκη άπληξ καταληψία, αλλά για τέλειο σταμάτημα της καρδιάς, συνοδευόμενον από πολλά συμπτώματα του θανάτου.

Ο ψαράς αυτός λέγεται Μιχαήλ Ζσό-τεο κι' εινε ηλικίας 56 ετών, άδύνατος με κουρασμένη φυσιογνωμία, αλλά με γεροδεμένο κορμί.

Να πώς περιέγραψε η γυναίκα του στους δημοσιογράφους το παράξενο φαινόμενο του συζύγου της:

— Ο άντρας μου «πέθανε» για πρώτη φορά στα τέλη του φθινοπώρου. Ένα βράδυ, λίγο μετά τις 8, άλυκαρούσαμε κοντά στο τζάκι, όταν έξαφνα τόν είδα να πέφτη απ' την καρέκλα του. Έτρεξα άμέσως να φωνάξω τόν γιατρό, κι' έκείνος πιστοποίησε το θάνατό του.

Ξαγρόπνησα όλη τη νύχτα κοντά στο «λείψανό», μαζί με μια γειτόνισσα.

Τό πρωί, την ώρα που ντυνόμουν για να πάω να κανονίσω τις διατυπώσεις της κηδείας, είδα έξαφνικά τόν άντρα μου να κουνιέται! Έβγαλα τότε μια τρομαγμένη φωνή και λίγο έλειψε να λιποθυμήσω. Έκείνος άνακάθησε στο κρεβάτι του και, σάν να μην είχε συμβη τίποτε, μου ζήτησε να πιή. Του έξηγησα τί είχε γίνει. Δεν θέ

Δραματικό διήγημα

Την ώρα αυτή της νύχτας, πούπουσε ο Τόμας Ρήπερ σ' ένα σημείο της όχθης του Τόμασεως, δεν υπήρχε πια έξω ψυχρή ζωντανή, γιατί ήταν πολύ άργα κι έκανε τσουκτερό κρύο. Το χιόνι τα σκέπαζε όλα. Είχε πέσει άφθονο μιά τώρα δεν έπεφτε πια και τ' άσπρα έλασπιαν ζωηρά στον ουρανό.

— Καταριμένη πανωιά!... μουρμούριζε ο Τόμας Ρήπερ, περιπατώντας με κόπο.

Τα πόδια του χωνόντουσαν στο χιόνι, που βούλιαζε πρόχροντα οα μετάξι.

— Κι' είμαι τόσο κουρασμένος!... τόσο κουρασμένος!... πρόσπεσε οα λίγο ο Ρήπερ.

Ήταν ένια κοντός γεροντάκος. Προχωρούσε τρεκλίζοντας, δίχως να σκέπτεται καν ν' απειληθεί απ' το χιόνι που τον σκέπτε με μιά άσπρη κι ελαφρά κρούση.

— Τόσο κουρασμένος!... ζονάπε με φωνή άδύνατη, αλλά όχι παρρησιολογική — μιά φωνή ηραδένη άχρωμη.

Σταμάτησε, και για λίγο δεν ακούστηκε πια τίποτε άλλο απ' το μουρμουρητό του νερού του ποταμού, πίσω απ' τους σωρούς της ζυλειάς και τα βορέλγια που γέμιζαν την προκυμαία. Έμεινε ακούνητος για μερικά λεπτά. Να για μερικά λεπτά... Φανότιον σαν ν' άπορούσε κι ο ίδιος τι ζητούσε τέτοια ώρα στην όχθη του Τόμασεως, όπου είχε περπατήσει πολύ κι είχε τόσο κουρασιά!...

Το χιόνι ανέβαινε ως τα μισιά της κνήμης του. Έμεινε σαν φυτωμένος εκεί, αποβλακωμένος, κριμένος.

Άρισतर, ξεχωρίζουν μέσα στο σκοτάδι μερικά σπιτικά... δίχως άλλο, απ' τα μικρά εκείνα σπιτάκια, με το περιβόλαιο και το φράχτη τους, που τάρβανκε τόσο άμορφα κι ήλπιε οα γερο Ρήπερ αυτός που δεν είχε κατακτήσει παρά οε φτωχικά σαράβαλα...

Μα ήταν παρρησιακή φωτιμένο ένα απ' τα σπιτικά εκείνα; Ή μήπως τον γελούσε κάποια αντίπαλα...

Σαφνικά, είδε να δυνάμουν πολύ το φως αυτό. Ή πόρτα άνοιξε, και στο φωτεινό τετράγωνο πρόσπεσε η σιλουέτα ενός ψηλού και λυγρού νέου. Το παλικάρι αυτό φανόταν να ψάχνει με τα μάτια του το σκοτάδι. Έσκυβε, κούτιζε γύρω του...

— Μα είναι ο Τζών! φώναξε ο γερο Ρήπερ. Ή Τζών! Γιατί μου! Έδω είμαι!... Τι καλά που είσαι! Μα γιατί νάσαι τόσο κουρασμένος;...

— Πατέρα! Τι κάνεις εκεί; Έλα λοιπόν! Είχαμε άρχισει πιά ν' άπελπιζώμαστε!

Τι πρόσχαρος πούταν ο Τζών!... Κι' άμορφος, και κολαντιμένος!...

— Μα έου παιδί μου, είσαι στολισμένος σαν έλροδο! τούπε ο γέρος με θαυμασμό.

Έκείνος χαμογέλασε κι' άπάντησε:

— Ε, πάνε καλούτσικα οι δουλειές πατέρα...

Επειτα δίχως να δώσει ιδιαιτέρη προσοχή στην κόρη του πατέρα του, ούτε στο χιόνι που τον σκέπτε, τον έσπρωξε μελακά μέρσα στο φωτισμένο σπίτι, επιπλωμένο όπε είχε όνειρευτεί σ' όλη του τη ζωή ο Τόμας Ρήπερ.

— Α, πάνε καλά οι δουλειές; είπε ο πατέρα, ζωνάπε το πολύ του στο κατάφι, για να μη βρέξει το χιόνι το κιόλι. Μα οι δουλειές σου... Μήπως...

Ζάρωσε τα φρύδια του, προσπαθώντας να θυμηθεί κάτι που του ζέφυνε που άπομνημόνιζε και χάρηκε δόλτελα...

— Όλοι πάνε καλά πατέρα! Όλοι είμαστε ευτυχισμένοι, έδω! Έλα, σέ περιμένουν ή Μαίρη κι ή μαμά κι ή μικρή Μπέρι και ή μικρή Τζέιν.

— Είν έδω ή μαμά; φώναξε ο Ρήπερ, καταπληκτικός και ιγοπευμένος. Μα τότε, για κι' έγω από σήμερα το πρωί πώς έπρεπε νάσαι μαζί μου... Κι' ή Μαίρη!... ποιά είσαι αυτή!

— Η Μαίρη Σιθ ή πολυαγαπημένη μου γυνίκα! έζηγισε ο Τζών χαμογελώντας. Μα τα ξεχάσατε λοιπόν όλα, μπαμπά!

Είνε πολύ άφρα! Όστε ο Τζών παντρεύτηκε τη Μαίρη Σιθ! Εκπληρώθηκε ή φλογωμένη επιθυμία του Τόμας Ρήπερ! Δεν μπορεί όστόσο να ξεχνήσει γιατί έχει κιόη απ' τη μνήμη του το μεγάλο αυτό γεγονός...

— Η Μαίρη γυνίκα του Τζών μου! λέει και ξαναλέει με πρελλή χαρά. Κι' ή μαμά είν έδω!... Μα ο Μπέρι, ή Τζέιν, ποιά είνε;

Άνοιγει άπότομα ή διφυλλη πόρτα, στο βάθος του χώλου κι' ή τρισχιλιετή Μαίρη πρέκει ν' άγκαλιάσει απ' το λαιμό τον Τόμας Ρήπερ, φωνάζοντας του:

— Μπαμπά! Άγαπημένο μου μπαμπά!

Πίσω της έρχεται ή καλή κυρία Ρήπερ πάντα συνεσταμένη και γλυκομιλητή, μιά τόσο ευτυχισμένη για το σάτισμο του άντρός της, που τα μάτια της μοιάζουν με τ' άσπρα. Κρατάει δυο ώραιότοπος μπιμπέδες, ένα σέ κάθε μπρόδο της δυο μπιμπέδες πακουλούς κι ή ροδοκόκκινους που γελούν κι' άπλώνουν τα χεράκια τους σ' όν παππού τους.

— Α, είναι ο Μπέρι κι' ή Τζέιν; είπε ο γέρος που θάθελε πολύ να τους φιλήσει όλους μαζί. Άποκαταστάθηκε λοιπόν, Τζών, έγινες όκονενιάρηκς; Ο Τζών ξεκαλούει να χαμογελή χαρούμενα, κ

τάζοντας το γραφικό σύμπλεγμα που αποτελούν ο πατέρας του ή γυνίκα του, ή μητέρα του, τα παιδιά του.

Μιά κάποια έκπληξη έπιμένει στο βάθος της ψυχής του Τόμας Ρήπερ, κάτι άόριστο. Μα θέλει καλλίτερα γα το ξεκάσπε θέλει να χαρή μ' όλη του την καρδιά μιά τέτοια ευτυχία, την έκπληρωσι όλων των πόθων του.

— Πάμε τώρα να φάμε; λέει ο Τζών.

Μιά άλλη πόρτα άνοίγει άμέσως και παρουσιάζεται το προπέζι της τραπεζαρίας, στολισμένο με τριαντάφυλλα. Η σούπα άχνίζει μέσα στη σουπιέρα.

— Καθίστε έδω, πατέρα, λέει ή Μαίρη, άνάμεσα στον Τζών και σ' έμένα, αντίκρισέ τη μαμά...

— Πρώτα όμως άς ευχαριστήσουμε το Θεό, έπιμνησινει ο Τζών.

Είνε δυνατόν;... Λέει τώρα την προσευχή ο Τζών;

Η Μαίρη σεβρίζει τη σούπα, λέγοντας διάφορα όρσια πράγματα... που ό γερο Ρήπερ δεν τα καταλαβαίνει, γιατί, παρ' όλη την άπείραντη ευτυχία του, είναι τόσο κουρασμένος ώστε άποκοιμείται πάνω στον ώμο του άγαπημένου του Τζών, με το ένα του χέρι δοσμένο στη Μαίρη και το άλλο στην καλή του γυνίκα...

★

Επιμνήσιν. Δυο πόλιςμαν κάνουν την περιπολία τους.

— Μπα! Ένας νεκρός πάνω στο χιόνι! φωνάζει ο ένας.

— Έχει παγώσει πιά!... Μα τον ζέρω, αυτόν! Μένει στο ίδιο σπίτι μαζί μου. Ο καυμένος! Σέρεις ποιάς είνε; Τόν λένε Ρήπερ. Ή γυνίκα του πέθανε πέρυσι, κι ο γιός του Τζών...

— Έκείνος που κρεμάστηκε χτες το πρωί;

— Άκριβώς! Ήταν ένας φοβερός κακοτύπος! Ο πατέρας του είχε κάνει ό,τι μπορούσε γι' αυτόν... Ο άτυχος ο γέρος! Το χτεινό χτύπημα τον τράκισε...

— Ίσως γύριζε στους δρόμους όλη την ήμερα κι έπειτα ήρε να πέση έδω. Το κορμί τον ενάρκωσε και κακοκάλωσε λίγο - λίγο...

— Έκείνο όμως που δεν μπορεί να καταλάβω, είπε ο πρώτος πόλιςμαν με έκπληξη, είναι ή ευτυχισμένη έκφραση που έχει στο πρόσωπό του. Δεν είναι συνήθισμένο, αυτό... Θάλεγε κανείς πώς έβλεπε τα όρσιότερα όνειρα μέσα στη νάρκη του πριν πεθάνη!

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Μπορούν να παντρευτούν την πεθερά τους

Ο νέος νόμος που κανονίζει τα ζητήματα του γάμου στη Διτλία είναι πολύ ριζοσπαστικότερος από κείνους που ίσχύουν στις άλλες χώρες. Οι συντάκται του έλασαν υπ' όψη τη σημερινή μορφή των άνθρωπων και κοινωνικών προλημάτων. Μεταξύ των άλλων, επιτρέπεται στους άντρες που χήρισαν ή χήρισαν, να παντρευτούν για δεύτερη φορά με... την πρώην πεθερά τους! Οι δικαστικές έφορησεις άσכולούνται τώρα με τις περίπλοκες συγγενικές που μπορεί να γεννηθεί ή έφορη αυτής της διατάξεως του νόμου. Μιά γυναίκα π.χ. μπορεί να γίνη μητέρα των έγγονων της κι ένας άντρες πατριός της πρώην κουνιάδος του!

ΠΟΛΕΜΟΣ με τούς πιδήκους

Πρωτοφανείς έπιδρομές κατά του Σάιμον - Τάουν

Ή κατάσταση έγκυμονεί κινδύνους στην περιοχή του Άκρωτηρίου, στη Νότιο Άφρική. Κάθε μέρα χειροστεύουν οι σχέσεις μεταξύ άνθρώπων και... μπαμπουίνων! Οι τελευταίοι, παραδίδουν συνεχώς τα σύνορα κι' ένεργούν έπιδρομές σέ κατοικημένους χώρους.

Πρέπει να ξεγηήσουμε έδω ότι οι μπαμπουίνος είνε ένα είδος πιθήκων, που ζούν στους λόφους του Άκρωτηρίου, έως τα σύνορα της Ροδεσίας. Πονηροί, κακοί και πανταχού παρόντες, άποτελούν ένα συνεχή κίνδυνο. Λευκοί και μαύροι τους κυνηγούν όσο μπορούν, κι όμως δεν κατορθώνουν να τους εξοντώσουν.

Ίδιως ύποφέρει απ' αυτούς ή μικρή παραλιακή πόλις Σάιμον Τάουν, πρόσγειο του Καίπταουν. Υφίσταται κάθε τόσο λεηλασίες και ληΐες απ' τις ομάδες των μπαμπουίνων, που ζούν στους γύρω λόφους. Οι κάτοικοι διαμαρτύρονται και ζητούν ένεργό δράση των άρχων. Έξέ άλλω, ή άστυνομία συιστά στους ένοπιους και στους έπισκέπτες να κλειδώνουν καλά τα σπίτια και τ' αυτοκίνητά τους και να μην άφίνουν τα μικρά παιδιά να γυρίζουν μόνα τους στους δρόμους.

Συχνά οι μπαμπουίνος, περικυκλώνουν τα άφύλακτα αυτοκίνητα, κομματιάζουν την καροσσειά και έξεκολλούν όσα μετάλλια κομμάτια μπορούν να λυγίσουν ή να δαγκώσουν. Άλλοτε πάλι παραδίδουν τα προσώπα των σπιτιών, μπαίνουν μέσα και παίζουν με τα έπιπλα και τα σκεύη, άφίνοντας πίσω τους κατόπιν ένα άπειροπατό χάος και συντρίμια! Κάποτε μάλιστα γκρέμισαν δόλοκρηστο το τζάκι ενός σπιτιού με την καπνοδόχο του!...

Οι άνδρόκποι και οι λαχανόκποι καταστρέφονται σέ λίγα λεπτά της ώρας από άδρανάμενες συμμορίες πενισμέτων μπαμπουίνων. Τα άπορροφά δέντρα άπογυμνώνονται, τα κοτέσια λεηλατούνται. Οι πιθήκοι σκοτώνουν άκόμη και πρόβατα!

Έπανειλημμένως στα τελευταία χρόνια έκατοντάδες πιθήκοι έκαναν έπιδρομές κατά της πόλεως, και μάλιστα στο φως της ήμερας. Εισχωρούν απ' τα περίωρια, σέ διάδες 20-30, που ύπακούν σ' έναν άρχοντο. Συγκεντρώνονται στον κεντρικό δρόμο και σγυρνάζουν ένα στοσά, που προχωρεί άνατοπώντας κάθε αντίστασι. Άπογυμνώνουν τα υπακάκια και τα μανάκια και οι άνισχυοι κάτοικοι σπτεύουν να κλειδοαπαράσουν τις πόρτες τους. Οι θηλυκοί μάλιστα πιθήκοι παίζουν μαζί τους φεύγοντας τούφια για τα παιδιά τους!

Όταν λεηλατούν τις ουτιές του καλαμποκιού, προκαλούν μεγάλες καταστροφές, γιατί κόβουν συνεχώς κι' άλλα καλαμπόκια, μολονότι τους πέφτουν συγχρόνως εκείνα πούγουν μαζέψει ήδη στην άγκαλιά τους. Στίς έκταστές τους προσηγνύται πάντα 10-12 ηλικιωμένοι μπαμπουίνος, που έξερευνούν το έδαφος με την εδυτήρι όρασή τους, για ν' ανακαλύψουν έγκαίρως κάθε ίχνος έχθρου.

Έχουν άοκετή αντίληψη και λογική, ώστε να μεταχειρίζονται πέτρες ως βλήματα. Στο Νοτιοαφρικανικό πόλεμο, καθώς ένα τάγμα άγγλικού πεζικού περνούσε κάτω από ένα λόφο, πετροβολήθηκε από μιά μεγάλη διάδα μπαμπουίνων. Οι πιθήκοι πετούσαν βροχόχδον μικρές πέτρες και κυλούσαν μεγάλες βράχνες πάνω στους στρατιώτες. Δεν θά μπορούσαν δέ οι Άγγλοι να τα βγάλουν πέσα μαζί τους, άν δεν άρχισαν κανονική μάχη, νοσημοποιώντας πολυάβλα για να διασκορπισθούν τον έχθρο!

E. BAN XOY-I-ZEN

Οι σωλάδες της Έφταλίας

Χιούμορ

— Από πού είσαι καλέ; ρωτούσε περιεργή ή Έφταλία μιά κυρία ξερακιανή, αντισύμπλη, ίδιο μαδημένο πουλί.

— Είμαι... πόρρωθεν, δηλαδή απ' τον Πόρο, της άπάντης εκείνη. Κι' έπειδή ύποφύρω από ύελώδες πυρετούς και πάσχω από νευρική έγκατάσταση, με συμβούλεψαν να έλθω έδω, να... συνέλθω!

— Και γιατί μιλάς έτσι χριστιανή μου; — Διότι έχω πάρα πολλές γνώσεις, είμαι... παραμορφωμένη!

— Αμ το βλέπω, στραβή δεν είμαι, μουρμούρισε σκαμένη στα γέλια ή Έφταλία.

Και το γεροντοκόριτσο συνέχισε τις έλληνιδορές:

— Μου άρέσει το χιούμορ και τα λογοπαίγνια διότι έχουν ίσακ καταγωγή, διότι... ο Χριστός άκόμη έκανε καλαμπούρια. Είπε κάποτε: «Συ είτραν»! Και τότε συναγείρισε τα ισμετικά, και οι χαριετισμοί της Παναγίας γραφήκανε μ' αυτό το πνεύμα:

«Χαίρε δι' ής ή χαρά έκλάμψη» «Χαίρε δι' ής ή άρά εκλέιψη»

Κι' ή Έφταλία πούτανε μπέρ σου και μπέρ σου, άναφουρρυσμένη ξεφάνισε: — Αμ, κοπέλα μου, δεν είχε άλλοι απ' τσού Σμυρνιοί και τσού Σμυρνιές, που ν' άγαπούνε το χιούμορ και τα καλαμπούρια. Τα χωράς τους είχανε βγάλει νάμ! Γιατί ήτανε γουστόζικα, και κομψόζικα, όχι σαν τα δικά σου έδω, που είνε άγκούρια, και κρύα μπούζι! Θυμάμαι μιά φορά το Γιάννη Μαλέα, το Πέρ τον Ξενοπούλο και το Σωκράτη το Στιβανόπουλο, ένα βράδυ πούτανε σέ τσακίρ κέφι. Πήρανε λοιπόν σάβρα, να τσού μαχαλίδες και τα τσαρούα με μπατανάβουρες κι' ένα γκαζτενεκέ λαδομπογιά τσουρντζή κολλή, και γράφανε σ' όσους πόρτες και σ' αμάξαζα απ' έδω ένα γκερμενί. Στοι Νάτντρια που καυγάτζε με τ' Ζοζέφ τη, κρεμάσανε μιά καρέλα και γράφανε: «Ένα κλειδί ν' άνοιγης τ' άντρού σου το κεφάλι!» Στο Μαγγανιόνη το τσιταμπρόδοκο σέβανε την σένα: «ΑΕΡΙΟΥΧΑ ΠΟΤΑ» και γράφανε: «ΑΞΑΝΣΕΡ ΓΙΑ ΤΑ ΣΤΟΜΑΧΙΑ!» Έπειτα πήγανε στού Διαμαντή του Τσουκτοή ποχέ μιά κόρη κι' ήπεσαν στού Μιχαλάκη φωνητική και κρέμασαν μιά ταμπέλα πούγραφε: «ΑΥΓΑ ΦΡΕΣΚΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ».

Κι' από κάτω πρόσθεσαν: «Προσοχή! Είνε της νυκτός, και δεν κάνουνε κότες, αλλά τα κάνει ή κόρη του σ' όσους άήπλες τσού νότες»!

«Πέρασαν κι' απ' τού γιατρού του Γαληνού πούτανε πολύ δυσκολίως και νούφανε: «Άφού κάθεται σέ τοικμά πώς θές... να βγαίνει; Σ' ένα μεγάλο χασαπί, πούχε τ' άφεντικό πάνω απ' την όρόπορτα ένα κεφάλι βοδιού με πελώρια κέρατα και πού ή χασαπιανα ήτανε μουρμουρισμένη και κακοματισμένη γράφανε: «Βάδι, άφού είσαι άύπαντρο γιατί σούχουνε βάλει τ' άφεντικό σου το ταμγκα άπάνω στο κεφάλι»;

«Ός και στο νεκροταφείο κάτω νταγιάνισαν, και γράφανε στο ντουέδρι: «Έδω ύπάρχει μονάχα πραγματική ισότης, πλούσι στο Βίττελ το Ρισάρ, κι' ο φουκαράς Ζαγκώτης!» Και τ' πρώ ήλυσ' ο άφελός μας απ' τα γέλια. Νά, κοκώνα μου, το σμονέικο χιούμορ! Έτσι κάνουνε τα γκεβέσελικά τους οι Σμυρνιοί, το είπε ή Έφταλία κι' ήβγαλε τ' άχτι της.

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

Ένας έμπορμένος νεόπλουτος βιομήχανος διηγείται σ' ένα σαλόνι καμαρώνοντας:

— Σήμερα το πρωί μου έπλεφώνησε ο πρόεδρος της Άμερικής.

— Ό ίδιος προσωπικός;

— Ό ίδιος!

— Και τι ήθελε;

— Ό! τίποτε. Είχε... κάνει λάθος στον αριθμό!...

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ Η ΣΠΕΤΣΙΑΡΕΝΑ

— Άντε, γιαβρούμ, όνούτμα ίσπετσαρία ντί, ντί, ντί - μιντιντί να πάρης, Κιρκόρ Ζουζούνια, μεσιούνια, φύλλοι - μύλοι, κουνούτια να σκοτώσουμε καλοκαίρι ήρε! έλεγε ή Τακουίτσα στον άντρα της.

Κι' ο Κιρκόρ που κάθε έλπιό της ήπινε γι' αυτόν προσηγνή μπήκε στο πρώτο φαρμακείο του μαχαλά.

— Τι έπιθυμείτε κύριε; τον ρώτησε μιά μελωδική φωνή.

Σήκωσε το κεφάλι του ο Κιρκόρ και είδε μιά κοπέλλα άγγελου! Κάτι θεικό είχε στη μοιά της. Τάχασε ο φουκαράς κι' από ντροπή άντισένομοκότονη της ζήτησε μιά καλμίνια. Κι' ύστερα, όταν γύρισε σπίτι του ήτανε σουρατλής, μελαγχολικός, νταλκαδισμένος και μερκαλντισμένος. Κάτι σέβανόντανε πώς τούλειπε απ' τα κατάβρα του στήθους του. Είχε άφσει ένα μεγάλο κομμάτι απ' την καρδιά του στο φαρμακείο!

— Βά, βά, γιαγκίν βά! φώναζε. Σεβνά καινούργιο ήβει! Τζηνέφια μου μέσα τσουρού, φλιγμένα, καθορντισμένα είνε! Τα ξαναγυρίσω ίσπετσαρία μπισκία τσέρε γιόκι!

Θοβόντανε όμως την Τακουίτσα και το μαχαλά, γιατί είχαν μάτια άνοιχτά και γλώσσες παλπαδόπουσες!

Κι έλυνανε σάν το κεράκι της Λαιμφοής απ' το μεράκι του. Κι' οι ματιές του ήσαν οι πρώτες έρωτικές έπιποτάλες που έστειλε στη νεά.

Άξαφνι, μιά μέρα ο Κιρκόρ άναγκάστηκε, έλεγε πώς σέβανόντανε κομάρες άναπρικίλες άδωνιόκια, άναμια, κι' άτέλειωτα σκιρτήματα της κερζιδιάς!

Ή Τακουίτσα άναφουρρυσμένη, και σαν σφιγμένη τον πήγε στο κουράντε τους και τότε ο κοσπεγάρδος ο Κιρκόρ, έρθηκε την ευκαιρία κι' είπε στο ντεπρό:

— Ντοκτόρ έφεντι, έγκώ γερό στερμάκι έκω κορκμά πέτρες κωνεύω ντώσε ό τι τέλει, πολλά γιατρίκα να ντώση γιαβρούμ, τσιμπούκ - τσιμπούκ καλά να ένομαι.

Κι' ο γιατρός ένεγριψε ένα σωρό συνταγές κι' ή άμορφη κοπέλλα σ' ότη σπετσαρία για να τις έπτελεση ίδιων και ξεϊδρωσει! Απ' την άλλη πάλι ή Τακουίτσα ήταν πολύ άνησυχη. Ή κατάσταση του Κιρκόρ την κρατούσε σέ διαρκή ταραχή κι' τούλεγε:

— Ότι τσέρε λέει ντοκτόρος να κάνης γιαβρούμ, ξανα να βρης κουδέτι σου.

Κι' έτσι, κάθε μέρα ο Κιρκόρ είχε ένα πρόσχημα να πηγαίνει να βλέπει την πενταλόρη νεά του φαρμάγιου κι' ο σερβάντ του ίκατονόουντανε με βλέπεται και προσφούντανε με λίγα λόγια και πολλά... σιωπή.

Κι' όστιν κερμιά φορά άναστάνεζε ή κοπέλλα κι' έποινε έκφρασι μελαγχολίας, ο Κιρκόρ έλεγε ευχριστιμένως:

— Μ' άγαπάει! Άμα άκόμα κουράνια ντέν έκει να γή έμένα!

Και για να έπισπύση την έδωμολόγησι της σκέφθηκε άλλο κόλλη, να άναρσέη άκατάπυστα καταπλάσματα σπερμαλτέ, ένέσεις άρρους, σκονάκια τουρλού - τουρλού.

Μα έξανα μιά μέρα, δεν έσώ πώς, ένομισε τον έαυτο του πολύ άσχημο! Είχε προσφύσει πόνους στην κοιλιά. Κουάσαν άμέσως το γιατρό κι' τότε είπε πώς έχει πάθει δηλητηρίαση από κάτι σκονάκια πουχε πάρει για να κωνεύει εύκολα. Άρσιμένως άντι ντα μαγγανία ή σπεταρένια από άπορημάδα, που είχε βάλει δηλητήριο! Ή είδησι διαδόθηκε άμέσως στο μαχαλά. Μα ο Κιρκόρ ήταν ευχριστιμένος γιατί συλλογιζόταν: «Αυτή σπεταρένια, τσέρε τελευταία σεβνά είχε λωλή και παλαβή ήτανε έμένα άγασπεί!...».

Μα έπενεθε ή Τακουίτσα και τού είπε:

— Λωλή ήτανε, μπα, γιατί ντέν μπορούσε να παντρευτή.

— Να τι παντρευτή; Κιμ ύπες; πρόσπεσε ο Κιρκόρ και κόντεψε να τούρη ζαλόδα.

— Μ' αυτό ηλεκτρολόγο ένα παλληκάρι μπουζικιμή!

Ο Κιρκόρ άνιόκωνε ν' άκούση περισσότερα, σφιγότανε έσως, κάτι. Όταν συγχέρε είδε το γιατρό άνησυχο από πάνω του και κατάλαβε πώς αυτή τη φορά ήταν άρρωστος σ' αλβεία.

— Κιρκόρ έφεντι τούπε ο γιατρός, θά σου γράψω μιά ρεσέτα να πάρης κάτι φάρμακα!

Ο Κιρκόρ πιδέξε σάν νον δάνκωσε σκονόπος και φωνάζε μ' άπνώνωσι:

— Όχι όκι, ντοκτόρ έφεντι. Ότι τέλει τα κάνω λεχτοερεπεία - μεχτοερεπεία λουπρά μπουπρά, τι έβδια - μισέβια, βουνα - μουνά μα όκι φάρμακα! Ντοκτόρ έφεντι, ντέν άντέχω, νταγιανάμιν!

Σ. Ρ.

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Νοικοκυρά

Δεν είνε αυτή κατάσταση, κυρία μου, και νά με συγχωρήτε που θά λάβω το λόγο, χωρίς νάχω το δικαίωμα, έφ' όσον δεν έχω την άτυχία ούτε σύζυγος σας νά είμαι, ούτε άδελφός σας, ούτε ξάδελφός σας, ούτε μπατσανάκης σας, ούτε κάτι παρόμοιο. Και νά είσθε πολύ ευχριστιμένη που δεν είμαι τίποτα τέτοιο, γιατί τότε δεν θά σας μιλούσα με το στόμα, αλλά με τη ράβδο.

Τι θέλω να πώ; Μα κυρία μου, είσθε άρρωστη. Έτσι δεν είνε; Υποφέρετε απ' αυτό το κρυολόγημα που δεν λέει να γύγη ή μέση σας πονάει, το στήθος σας πονάει, έχτες άκόμα ήταν ο γιατρός στο σπίτι και σάς διέταξε άνάπασι. Ζεστά και φάρμακα. Και σεις που σηκώθηκα ντε πρωί - πρωί, από τα έφημεράματα του του Θεού, άνοιξατε πόρτες και παράθυρα κι' άρπάξατε το έξασκονιστή στο χέρι, παρ' όλον ότι ο ήλιος και ύπομονετικός σύζυγος σας σάς έχει πάρει και ύπερτρία. Και κάθε τόσο, σταματάνε το έξασκονισμα για να βήσετε. Και σάς λέει ο καυμένος ο άντρας σας: Άσε το έξασκονιστή, Χριστινάκι μου, και πέσε στο κρεβάτι. Άλλά είτε σέ σάς το λέει, είτε στον τοίχο, ένα και τ' άλλο, Έσείς εκεί! Άνοιχτά πόρτες και παράθυρα, και το έξασκονιστή στο χέρι, άνάμεσα στα μπουγάκια που μπαίνουν και βγαίνουν που νομίζεις ότι ο άέρας θά σηκώση και τις κρέκλες. Και δός του βήκας.

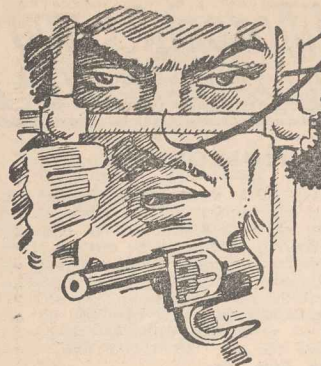
Μπορείτε να μου πείτε τι θέλετε να παραστήτε; Την προκομένη νοικοκυρά ήλπως, που ένώ είνε άρρωστη σηκώνεται από το κρεβάτι για να δείξη την προσοχή της και τη νοικοκυράσση της; Μάλιστα, αυτό θέλετε να δείξετε! Μα τον υπερδύσκολο σκοπό, να πέσετε για καλά σ' ένα κρεβάτι, με καμιά πλεσιτίδα ή καμιά έκατοντάπη πνευμονία και να κινήστε στον οίκο του σούζου και όλων των περί όμας ήλιθων. Για να λήθ ο βλάξ ο σύζυγος σας: «Ή καυμένη! Όμμα της νοικοκυράσσης!» Και να παιδεύεται ο άνθρωπος και να βασανίζεται για να κωνάξη γιατρόσε και ν' άνορσέη φάρμακα και να τον δέση ή άγανα, Γι' αυτό το κάνετε; Για να τον βασανίσετε! Και μ' όμω πείτε πώς εγώ το κάνετε για να οίκονομήστε δέκα χιλιάκια που θά δώσατε έπιπροσθέτως σέ μιά βοήθητική γυνίκα. Γιατί ο γιατρός και τα φάρμακα θά σ' αργίσουν σ' όν άνθρωπο τούλόγισαν ένα έκατοντάριο, χωρίς να ένα βέβαιος ό γυριστάς και ότι θά τα τρώσεις, να τον άφήσετε ήσυχο. Και δεν το λέω σέ σας μόνο προσωπικά. Το λέω σέ όλες τις γυνίκες τις θάβει νοικοκυρές, που τις πίνει ή ολιγοπρένεια της νοικοκυράσσης άκριβώς όταν άρρωσάται! Μάλιστα! Μπορεί ν' άφήσουν μερες και βωμάδες το σπίτι άεσκαμένο. Και μόλις πέσουν στο κρεβάτι με καμιά γερή πούτσα, τότε άκριβώς τους έρχεται ή μαγία να σηκωθούν. Άνοιχτούν πόρτες και παράθυρα και να σ' αργίσουν να σκουπίσουν, να έξασκονίσουν. Έχουν δέν έγουν ύπερτρία. Άκριβώς για να λήγουν χειρότερα και να βασανίσουν τον δυστυχ ή άνθρωπο που πληρώνει.

Λοιπόν, άκου δώ, κυρία μου. Κατέβα από τη σκάλα που ανέβηκες παρά το έξασκονιστή, κλέψε τις πόρτες και τα παράθυρα και πέσε στο κρεβάτι. Γιατί, θα πώρα δια της βίας το σούζου σου και θά τον πώ άκρόμω. Κατέβα το καλό που σου έδω, για να μη σέ καταβόσω έγώ και σέ το έξασκονιστή, για να μη τ' άπαξώ έγώ και σου περάσω κρένα γερό έξασκονισμα. Όρσάτε! Γυνίκα, μωλά, που μου θέλουνε και ψήφο. Άει στο διάολο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Έκείνος: Λοιπόν, άγάπη μου, είσαι έτοιμη; Έκείνη: Ναι το καπέλλο μου να βάλω μονάχα... Έκείνος: Καλά, Ξαναρχομαι σέ... μιά ώρα!

Αστυνομικό Διήγημα

Ο άνθρωπος που σκότωσε τον εαυτό του

Ο Πέτερ Ρίς είχε φτάσει στο Σαραβάτ έντελως, απέναντος. Άφου περιπλανήθηκε επί ώρες μπήκε σ' ένα μπαρ, που ήταν γεμάτο από έμπόρους καπνίου. Τό περιβάλλον δεν του άρεσε και τη στιγμή που ήταν έτοιμος να ξαναβγύν κάποιος του χτύπησε τη πλάτη λέγοντας: -Γεια σου Ντόουσον! Πώς πάνε οι δουλειές; -Κάνετε λάθος, κύριε, του είπε ο Ρίς δεν είμαι ο Ντόουσον. -Απίστευτο! φώναξε, ξεσπώντας σε γέλια, ο άγνωστος. Τό πρόσωπό σας έχει κριπταληκτική ομοιότητα με τον Ντόουσον. Μήπως είδατε διόμοιο;

-Με συγχωρείτε, είπε πάλιν ο Ρίς. Εγώ μόλις χίξες έφτασα εδώ. Είμαι ένας καπετάνιος μεδών άνθρωπος και ήρθα εδώ να φροντίσω για καμμία εργασία. -Τότε αφού δεν θέτε τον καιρό διαθέσιμο χον' έ'ρνηθήτε να σάς προσφέρω ένα ποτήρι ούισκυ.

-Σας ευχαριστώ, ψιθύρισε ο Ρίς και άκολουθήσε τον Σούστερ -έτσι έλεγαν τόν άγνωστο.

Πρέπει να εξηγήσουμε ότι ο Πέτερ Ρίς έλέγετο στην πραγματικότητα Ράμπινσον. Είχαν έρθει από τό Μακασάρ στο Σαραβάτ με πλαστό διαβατήριο. Κατηγορείτο ότι είχε σκοτώσει τόν άρνησμοϊβό Τσόνγκ -ού και τόν είχε κλέψει. Καθισμένος τώρα πλάι στο Σούστερ συλλογιζόταν ότι έπρεπε να διαλέξει μεταξύ της πείνας και μιας τιμίας εργασίας γιατί τó χρηματία που έκλειψε από τόν Τσόνγκ -ού τó είχε σπταλίσει όλα γλεντώντας με διάφορες ελεύθερες γυναίκες.

-Θα σάς δώσω μια συμβουλή, του είπε σε μια στιγμή ο Σούστερ βλέποντάς τον σκεπτικό και στενοχωρημένο. Πιναίνετε να βρείτε τόν Ντόουσον, τόν διαχειριστή τών όρυχείων πολυτίμων λίθων του Άττάνγκ. Ίσως συγκινημένος από τήν ομοιότητά σας, σάς βρή ένοσια.

-Η ιδέα σας είναι πολύ καλή, απάντησε ο Ρίς.

-Ο Ντόουσον μένει στο Άττάνγκ, έλεν μάλιστα μακριά από δω. Μη τόν πείτε όμως ότι σάς στέλνω εγώ. Πέστε του ό,τι τυχερώς περνούσατε από τó χωριό ζητώντας εργασία. Θα όπτε ότι ή ομοιότητά σας θα σάς βοηθήσει καλύτερα από κάθε σύσταση.

-Έχετε δίκιο, απάντησε ο Ρίς. Σας ευχαριστώ πολύ για τις πληροφορίες. Ο Ρίς πήγε κοντά για να θαυμάσει τήν εφεύρεση τού Ντόουσον. Δεν πρόφτασε όμως να κάνει μια βήματα πρós τόν χρηματοκιβώτιο και σωριάζονταν στο πάτωμα νεκρός!

Η σφαίρα τού περιστρόφου τού Ντόουσον τόν είχε βρή πίσω στο κεφάλι. Ένα άγριο μίσος έναντιόν τού Άττάνγκ και τού Σαραβάτ, όλων εκείνων τών καταραμένων τόπων και τών κατοίκων τών, μια άγρια επιθυμία ελευθερίας και πλουτισμού, μερικά τσέκ που είχε πλαστογραφήσει και οι 800 στερλίνες που υπήρχαν στο χρηματοκιβώτιο, έσπρωξαν τόν Ντόουσον να σκοτώσει τόν Ρίς. Τό διαβατήριο και ή βεβαίωση τού τελευταίου ότι δεν ήξερε κανένα στο Σαραβάτ, διέλυσαν κάθε διαταγμό του.

Έκρυψε άμέσως τó πτώμα σε μια γωνία τó σκέπασε έδωσε τó διαβατήριο στην τσέπη του, κτύπησε γύρω του για να πεισθή ότι όλα ήσαν εν τάξει και χτύπησε τó κουδούνι.

Σε λίγες στιγμές, παρουσιάστηκε ο υπηρέτης τού 'Αχ-μάτ που καθόταν σε μια καλύβα στο άλλο άκρο και δεν είχε άκουσει τόν πυροβολισμό. 'Ο Ντόουσον άναψε ήσυχα ένα πούρο και τού είπε:

-Αχμάτ, ειδοποίησε τόν Τάμ τόν έπιστάτη νάρθη τού πριβί με δυό άνδρικούς να πάνουν τó χρηματοκιβώτιο στο δωμάτιό τους γιατί εγώ φεύγω αύριο για δουλειές, και θα λείψω τρείς ημέρες.

Σε λίγη ώρα ο Ντόουσον άφου βεβαίωσε ότι ο δρόμος ήταν έρημος φωτώθηκε τó πτώμα τού Ρίς και τó έριξε σε ένα ξεροπηγάδο. Δεν έπρεπε ν' ανακαλυφθή τó πτώμα γιατί ή αστυνομία θα σκημάτιζε τήν περίπτωση ότι ήσαν ο Ντόουσον ο δολοφονημένος.

Ηταν πρωτιώτερο ή αστυνομία να κυνηγή τόν Ντόουσον ως κατακρίσιμη. Ήταν βέβαια άσφαλής χάρις στο διαβατήριο τού Ρίς.

Τήν άλλη μέρα ο Ντόουσον άφου πήρε τά χρήματα και τó σκεπασμένο με τó ζαφειρία κάλεσε τόν Τάμ, έσφράγισε μπροστά του τó χρηματοκιβώτιο και τού τó παρέδωσε. Κατόπιν ανέβηκε στο δωμάτιό του πήρε τή βαλίτσα του κι έφυγε για τó Σαραβάτ. Έκει έμαθε ότι τήν άλλη μέρα έφαινε ένα πλοίο, ή (Πανδύρα) για τήν Σιγκαπούρη. Από τó ξενοδοχείο τού τηλεφώνησε στην έπιμερία να κρατήσουν μια καμπίνα (Λουξ) για τόν έπιστάτη Πέτερ Ρίς.

Τις ημέρες αυτές οι άρχες τού Μακασάρ καπεδίωναν τόν κοκυόργκο Ράμπινσον που με τó πλαστό όνομα Πέτερ Ρίς είχε κισπορώσει να δραπετεύσει από τó κρατητήριο. Όλες οι λιμενικές άρχες είχαν έδοποιήθει σκεπτικώς.

Μόλις λοιπόν ο Ντόουσον έδειξε τó διαβατήριο του στόν υπάλληλο τού έλέγχου, δυό άστυνομικοί τόν παρακάλεσαν να τους άκολουθήσει στο σαλόνι τού πλοίου, όπου τού έδειξαν τó ένταλμα συλλήψεως τού Πέτερ Ρίς.

Ο Ντόουσον, τó έκανε μπρός στην τιμωρία αυτή της θείας Δίκης. Άπαιθθηκε ωστόσο με ψυχραιμία κι' άρχισε να σκέπτεται.

Μπορούσε ν' άποδείξει ότι ή-πιν ο Ντόουσον. Μπορούσε π.χ. ν' αναφέρει ώρισμένους λεπτομέρειες της λειτουργίας τών όρυχείων, τις όποιες μόνον ο Ντόουσον ήξερε. Άλλά τó διαβατήριο;...

Αν ίσχυρόταν ότι είχε σκοτώσει τόν Ρίς άμυνόμενος, γιατί είχαν έπιχειρήσει να τόν ληστεύουν και ό,τι φοβούμενος τις συνέπειες είχε πάρει τó διαβατήριο τού έπιφελομένου, από τήν όμοιότητά τους, καθώς και τά χρήματα και τά ζαφειρία της εταιρείας για να μπει στην ζωή τήν άποτμήν τών τωρών και πάλιν άσπύρη.

Πρωτιώτερο λοιπόν ήσαν να εξασκολληθούν να παρουσιάζονται ως Πέτερ Ρίς. Ίσως ή ύπόθεση τού έγκλήματος τού Ρίς είχε σημαία σκοτεινά, άπό τά όποια θα έπιφαινότο... Οί άστυνομικοί τόν κλειδώναν στο κρατητήριο πούδλεπε στο γυαλό. 'Ο Ντόουσον μόλις έμεινε μόνος, πέταξε τήν θάλασσα από τó παραθυράκι τó σκεπασμένο με τά ζαφειρία, πού μπορούσε να τόν ένοχοποιήσει. Κράτησε μόνον τά χαρτονομίσματα.

Κατόπιν ζήτησε και βρήκε έναν διάσημο δικηγόρο που χάρι στην άδρα άμοιβή που τού έδωσε δέχθηκε να βρή δυό ψευδομάρτυρας για να βεβαιώσουν ότι τήν ημέρα και τήν ώρα που έβγινε ο φόνος τού άρνησμοϊβό Τσόνγκ -ού, ο Ρίς βρισκόταν σ' ένα καφενείο.

Στό μεταξυ όμως ένας μικρός ίθαγενής πού βρισκόταν στην προκυμαία είδε τó σκεπασμένο με τά ζαφειρία τή στιγμή πού πεσε από τά βάλια. Έκανε λοιπόν μια βουτιά και ψάρεψε τó σκεπασμένο. Έπειδή όμως δεν ήξερε τήν αξία τού περιεχομένου του, τó πέταξε σε μια πύλη τού τοίχου τού σπιτιού του.

Η εξαφάνιση τού διαχειριστού Ντόουσον προκάλεσε άσπύρη έρευνες της αστυνομίας. 'Ο Σούστερ μίλησε για τόν ξένο πού έμοιαζε πολύ με τόν Ντόουσον. Οι άρχες άνοιξαν τó χρηματοκιβώτιο και τó βρήκαν έντελως άδειο. Άνεκάλυφταν κατόπιν τó πτώμα τού Ρίς στο πηγάδι και βέβαια εξ αιτίας της όμοιότητος ότι ο νεκρός ήταν ο Ντόουσον φρόντισαν για τήν σύλληψη τού δολοφόνου του. Τό σκεπασμένο με τά ζαφειρία τó παρέδωσε στο μεταξυ τήν αστυνομία ή μητέρα τού ίθαγενούς. 'Ολ' αυτά ήσαν άποδείξεις ότι ο δολοφόνος τού Ντόουσον ήταν ο Πέτερ Ρίς.

Σε λίγον καιρό έβγινε ή δική τού Ντόουσον. Ρίς, 'Ο δικηγόρος του καμίασε πολύ και κατάρθρωσε τέλος να τόν σώσει. Οι ένοχοι τόν άθώωσαν (λόγω άμφοβολιών). Ένώ όμως ο Ντόουσον έβγαίνει άνακουφισμένος από τó δικαστήριο δυό άστυνομικοί τόν σταμάτησαν και τού έδειξαν νέο ένταλμα συλλήψεως. 'Ο Πέτερ Ρίς κατηγορείτο τώρα ότι είχε δολοφονήσει τόν Ντόουσον. Στό έγγραφο άναφέρονταν κι ή λεπτομέρεια της καταθέσεως τού Σούστερ περί της όμοιότητος τού Ντόουσον και τού Ρίς. 'Ο Ντόουσον έδωσε τώ τήν πραγματική του θέση. Θα τόν πηγαίνουν στο Σαραβάτ να τόν δικάσουν ως δολοφόνου τού εαυτού του!

Πώς ν' άποδείξει πειά ότι ή-πιν ο Ντόουσον; Κι' αν κατάρθων ν' άποδείξει τήν πραγματική ταυτότητα του θα δικάζονταν ως κλέφτης, πλαστογράφος και δολοφόνος τού Ρίς. Άποφάσεις λοιπόν να σωθούν. Θ' άφινε τή Μοίρα ν' άποφασίσει για τήν τύχη του. Η θέση του ήταν πραγματική!... Τόν κατηγορούσαν ως δολοφόνου τού εαυτού του!... Τό μυστικό του σάλευε άπ' τήν άγωνία του.

Κι' όταν, επί τέλους, τόν έφεραν στο Σαραβάτ ο Ντόουσον ήσαν πρεσβείς!

Τόν έκλεισαν σ' ένα νοσοκομείο. Και τώρα εργάζεται στο μεταλλείο χαλκού. Κι' όταν τόν ρωτούν για τ' όνομα τού άπαντά: -Δεν ξέρω ποιός είμαι!... Ξεσας τόν εαυτό μου!... Είμαι πολύ δυστυχισμένος!... Και κλαίει σαν μικρό παιδί.

Αν ίσχυρόταν ότι είχε σκοτώσει τόν Ρίς άμυνόμενος, NTE ΒΕΡ-ΣΤΑΚΟΥΛΑ

Το μυστικό που σκοτώνει

Η Λίνα ότρηι μια όμορφη μελαχρινή καπέλλα κάθεται μπρός στο άνοιχτό συρτάρι τού μικρού γραφείου της και διαβάει ένα γράμμα, που κρατά άνεμοια στα πρημένα δάκτυλά της.

Είναι τó μοναδικό γράμμα πού έλαβε εδώ κι' ένα χρόνο πριν, από τόν αγαπημένο της. Ξαναδιαβάζει τά γεμάτα πρηφική άνάπη και ύποσχέσεις λόγια του και τά χείλη της ψιθυρίζουν:

-Αγάπη μου γιατί δεν μούγινες πια; Γιατί με έδεχασες τόσο νρήνορα;

Και στο κλωμό άδυσνασμένο πρόσωπό της χαράζει βαθιές ρυτίδες ο κρυφός της πόνος. Δυό δάκρυα κατρκυλίζουν πάνω στο χαρτί κι' ένις βαθύ άναστεναγμός ματώνει τή φτωχή καρδούλα της.

Τρία χρόνια πριν ή Λίνα γνώρισε τόν Πίππ Σερκέρν και ή άνάπη τους όοο πηγαίνε και μεγάλυνε. Τά όνειρα πούπλεσαν για τή ζωή θα τους έκαναν ευτυχισμένους αν ή μητέρα της νείσε δεν έφερνε διαρκώς έμπόδια για τó γάμο τους γιατί δεν ήθελε να χάσει από κοντά τήν κόρη της! Κι' ή ευχαριστική της τόσο πολύ ή μητέρα της Λίνας όταν έμαθε ότι ο Πίππς θα έφαινε για κανένα χρόνο στο χωριό του, για κάτι κληρονομικές ύποθέσεις πού απαιτούσαν τήν παρουσία του.

Από τότε ένα μονάχα γράμμα είχε λάβει ή Λίνα, γιατί όλα τ' άλλα τά κρατούσε ή μητέρα της για να όημιουργήσει μια ψυχρότητα άναμέσά στους δύο νέους.

Η Λίνα όμως δεν τόν έξεκνούσε τόν Πίππ, ούτε έπαψε να τόν αγαπάει. Κάθε νύχτα διάβαζε και ξαναδιάβαζε τó μοναδικό πρώτο γράμμα του κι' έκλαιγε μέσά στη μοναξιά και τή σκετενία της κάμαρας της.

Κι' ένις άλλο κακό ήρθε ξαφνικά να μεγάλωση τά βάσανα της Λίνας. Η μητέρα της έπρεσε παράλυτη στο κρεβάτι. Τί άπελπισία πειά!...

Ένα βραδάκι ή παράλυτη μητέρα κάλεσε τή Λίνα κοντά της και κυτάζοντάς τήν στα μάτια της είπε:

-Κορούλα μου, τó ξέρω πως ή ζωή μου είναι λίγη, όπως ξέρω ότι σε βασανίζω με τήν άρρώστειά μου. Η καρδιά μου καίγεται να βλέπω τά ματάκια σου να βουδώνουν και να κυματίζουν διαρκώς από τά ξενύχτια κι' από τήν κούραση. Μα τήν κάνω ή δύστυχη; Παρακαλώ τó θεό να μ' άναπαύσει μια ώρα άρχιτερα για να λιγοστέψω τά βάσανα σου, για να μη πρως τά νιάτα σου πλάει σε μια παράλυτη!... Λοιπόν τώρα πού θά πεθάνω!...

-Όχι, μοννούλα μου φώνηξε ή Λίνα μην τó λες αυτό, τί θα κάνω δίχως εσένα; Θα ζήσω μενούλα. -Αυτό ο θεός τó ξέρει, Λίνα μου. Μα πρως κλείσω τά μάτια μου... πρέπει να σου μιλήσω γιατί κάτι βρακίνει τή συνέδησή μου!... Ένα μυστικό!...

-Δεν θέλω να μάθω τά μυστικά σου μητέρα!... Σε τί θά μ' ώφέλησουν να τά ξέρω; -Πρέπει κόρη μου, γιατί αυτό

τό έγκληματικό μου μυστικό σ' έκανε δυστυχισμένη, μάρνα τήν όμορφιά σου, γκρέιμσε τά ώρια παρθένακά σου όνειρα.

-Τί θές να πεις, μητέρα; Δεν σε καπνισαίνω. Η Λίνα γεμάτη άγωνία και φόβο πράρηξε τήν πολυθρόνα της πιο κοντά στο κρεβάτι. Μία βραρεία καταθλιπτική σιωπή άπλώθηκε για μια στιγμή γύρω τους. Έπειτα ή φωνή της παράλυτης άκούστηκε σιγανή, σποστή σαν νάρχοτιν από πολύ υσκραύ:

-Ναι, πρέπει να μάθης ότι ο Πίππς σ' αγαπούσε και σου έγγραφε συχνά, γράμματα γεμάτα λαχτάρα κι' έρωτα για σένα. Μα εγώ πού έπρεμι με σε χάρω από κοντά μου, σου έκανα κακό.

«Ο έρωτισμός με τύφλωσε και σκλήρανε τήν καρδιά μου. Όταν ένοιωσα ότι αγαπούσε κάποιον, πού κι' αυτός σ' αγαπούσε πολύ, κι' ότι θα σ' έκανα πρως τήν άποφασί μου. Κατακράτοσα τά γράμματα του πού σου έστειλα...»

-Μητέρα! μούγκρισε ή Λίνα. -Αφού με να μιλήσω κόρη μου. Θα όπς πως έκανα κι' άλλα χειρότερα!...

Η Λίνα ένοιωσε πώρα τήν καρδιά της να χτυπά δυνατά. Μη θέλοντας όμως να δείξη τήν τρισαχή της έσकुψε τó κεφάλι της.

Η παράλυτη συνέχισε: -Η αγάπη μου για σένα μπορούσε να με σπρώξει να κάνω κι' έγκλημα κόρη μου!

«Θυμώμια πού άρρώστησε άπ' τόν καύμο σου; Έ λοιπόν ήνα κι' έβριχα τή φίλη μου τή Μοίρα, της άνοιξα τήν καρδιά μου, της είπα τόν πόνο μου κι' αυτή με λυπήθηκε. Τότε τήν έδωσα και τού έγραψε ένα γράμμα!... Έπειτα άπ' αυτό τó γράμμα έκείνος δεν σου ξαναγράφει. Δεν μπορούσε να σου ξαναγράψει αφού τού γράψαμε πως είχες παννρευτή και να σ' άφήση ήσυχα.

-Τόκανεσ αυτό μητέρα, είπε με σβυσμένη φωνή ή Λίνα. Η παράλυτη μητέρα της κούνησε θλιβερά τó κεφάλι της και ψιθύρισε:

-Ναι, πειά μου!... Μη σε νοιάζει όμως θά ξαναγιάσεις τή ζωή σου!... Σου άφινω μεγάλη περιουσία, κι' είσαι τόσο νέα άκόμη! Είκοσιέντε χρονών!... νεί κι' όμορφη!... Λίνα μ' άκούσε; Είσαι πάρα πολύ όμορφη.

Σώπασε, έριξε μια ματιά γύρω της και ψιθύρισε άναστεναγμένος: -Θα πεθάνω ήσυχα. Σαλαφρώσε θεέ μου!...

Έκανε μια κίνηση για να σηκώση τó δεξί της χέρι και να κάνει τó σταυρό της με τó χέρι της δεν τήν υπάκουσε. Ήταν παράλυτη, όπως πειράλυτη ήταν κι' όλη ή δεξιά της πλευρά.

Γύρισε τότε τó κεφάλι της πρós τó μέρος της κόρης της και είπε πάλι:

-Τώρα πού ξελάφρωσα τήν ψυχή μου από τó μαρτυρικό μυστικό μου, θά πεθάνω ήσυχα. Έλχι! κορούλα μου, έλα φίλανε με για να ξέρω πως με συγχώρεσε, και δεν μού κρυπας καμία.

Η Λίνα όμως δεν τή άπάντησε. Άπεραντος πόνος είχε πλημμυρίσει τήν καρδιά της. Τσελλή από άπελπισία περίμενε ν' άποκολληθή ή μητέρα της. Σκηπώθηκε έπειτα ή παρπατώντας σαν μεθυσμένη πλησίασε στην έταξέρα πού βρισκόταν πλάι στην έταξέρα και πήρε ένα μπουκαλάκι. Ήταν ένα φάρμακο για τήν άρρωστη μανία της. Δοστικό δαητήριο σε μεγάλη δόσι. Κτύπησε τή γριά παράλυτη με πόνο και σπαραγμό και ψιθύρισε:

-Σε συγχωρώ, μοννούλα μου!... Τέτοιο ήπιν φαίνεται τó γράμμα μου!... Μα δεν μπορώ να ζήσω πειά μενούλα!... Η καρδιά μου έβγινε κομμάτια!... Πρέπει να φύγω άπ' αυτό τόν κόσμο, τó σκληρό!... τó μάταιο!...

Έσकुψε κατόπιν φίλησε τó ίσχυο χέρι της παράλυτης έπτε τó περιεχόμενο τού μπουκαλιού και σωριάστηκε κάτω.

Ο θάνατος τήν πήρε σε λίγη στην παγωμένη άγκαλιά του. Έκει μπρός στην άποκοιμισμένη, τήν πολυθασσινισμένη παράλυτη!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ποιός είναι ο τύπος σας

Μάθετε να ξεχωρίζετε τήν προσωπικότητά σας

Για να βρή μια γυναίκα τó δρόμο της στη ζωή πρέπει ν' άνακαλύψη τόν τύπο στόν όποιόν άνήκει. Δεν είναι άλλωστε και τόσο δύσκολο. Στις περιγραφές πού δίνουμε παρακάτω θα μπειρέστε ν' άνακαλύψετε καταβάλλοντας λίγη προσοχή ποιός είναι ο δικός σας τύπος. Προσέξτε σ' αυτό τó σημείον: όχι ποιός είναι ο τύπος πού θα άρεσε στη φαντασία σας να έχετε, αλλά ποιός είναι ο τύπος πού έχετε πραγματικά.

Από τή στιγμή πού θα τó μάθετε αυτό θα είναι εύκολο να χαράξετε τó δρόμο πού θ' άκολουθήσετε. Γιατί θα είναι ο δρόμος πού ταιριάζει στις ψυχικές σας ικανότητες, ο δρόμος πού άνταποκρίνεται στις βιθύτερες επιθυμίες της προσωπικότητάς σας.

Ανήκετε στό ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΤΥΠΟ: "Αν σάς άρέσει πάντοτε τó άπρόοπτο. "Αν δεν έχετε κανένα κανόνα στό ντύσιμό σας, σε τρόπο πού ντυνόσαστε άλλοτε με έξαιρετική πολυτέλεια κι' άλλοτε με μεγάλη άπλοότητα. "Αν πέφτετε ξαφνικά από τή χαρά στη λύπη και περνάτε με τή μεγαλύτερη εύκολία από τήν πιο έντονη δράση σε βραδεία μελαγχολία κι' αντίστροφα. "Αν κυριεύεστε ξαφνικά από άνασυχίες κι' αίσθανόσαστε τότε σαν μια έπιτακτική άνάγκη να κάμετε κάτι τó ξεχωριστό και τó άσυνήθιστο. "Αν έχετε μια ξεκαθαρμένη γνώμη για όλα τά πράγματα και για κάθε κίνησούργια ιδέα. "Αν πορνεύεστε τις λεπτομέρειες. "Αν σάς άρέσει ή διαρκής άλλαγή. "Αν είσαστε άνικανη να κάμετε συμβιβασμούς.

Ανήκετε στό (ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ) ΤΥΠΟ: "Αν πιστεύετε πως τά υλικά αγαθά είναι άπαραίτητα για τήν εύτυχία σας. "Αν βρίσκετε στό κάθε τι τήν εύκαιρία για να ευθυμίσετε και να διασκεδάσετε. "Αν νοιώθετε διαρκώς τήν άνάγκη να φαίνόσαστε μικρότερη από ό,τι είσαστε πραγματικά. "Αν θεωρείτε άπαραίτητη τή παρουσία ενός άνδρος πλάι σας για να είθε εύτυχισμένη. "Αν πιστεύετε πως οι άνδρες είναι ύποχρεωμένοι να καταξοδεύονται πρós χάριν σας. "Αν κυριαρχή σ' όλες σας τις έκδηλώσεις τó συναισθήμα της προσωπικής σας ικανοποίησεως. "Αν νοιώθετε μια πραγματική άδυναμία να συμπερισθήτε τις χαρές ή τις λύπες τού αγαπημένου ή τού συζύγου σας. "Αν φλυαρίτε διαρκώς με τόν αγαπημένο σας για τά πιο άσήμαντα πράγματα και στενοχωρηθείτε κάθε φορά πού σας κάνει μια σοβαρή συζήτηση. "Αν νομίζετε πως όλοι σας έπληυνε. "Αν έχετε πάντοτε τή μανία της έπιδείξεως.

Ανήκετε στό ΣΥΝΑΙΣΤΗΜΑΤΙΚΟ ΤΥΠΟ: "Αν κυριαρχή σ' όλες σας τις έκδηλώσεις τó συναισθήμα, σε τρόπο πού να σάς έμποδίζει να σκεφθήτε και να κρίνετε λογικά. "Αν συγκινήσε πολύ εύκολα. "Αν έμπρεάξεσθε από τήν κατάσταση τού κισρού, από τήν άπείσφορα) μιας συναναστροφής, από μια τυχαία συνάντηση στό δρόμο κτλ. "Αν αισθανόσαστε μια άκατανίκητη έλχι πρós τους άνδρες πού ξεχωρίζουν για τόν ένα ή τόν άλλο λόγο από τους άλλους. "Αν είσαστε άκατάστατη και δεν έχετε ρυθμό στη ζωή σας. "Αν αλλάζετε συχνά τó κεφί σας. "Αν δεν έχετε σταθερές ιδέες για κανένα πράγμα.

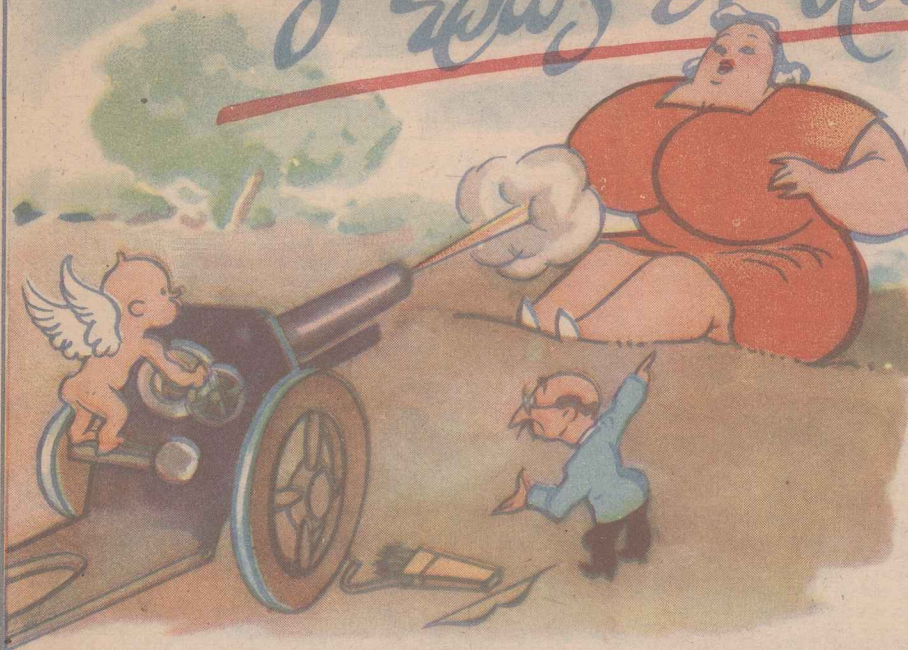
Ανήκετε στόν ΚΥΡΙΑΡΧΙΚΟ ΤΥΠΟ: "Αν αισθανόσαστε τήν άνάγκη να επιβάλετε πάντοτε τή γνώμη σας. "Αν ζητάτε σε όλα τήν τάξη και τήν ακρίβεια. "Αν είσαστε έπιμελής για τόν έαυτό σας και άντιθέτα, άδυσώπητη για τους άλλους. "Αν έχετε ξεκαθαρμένες γνώμες για όλα τά πράγματα και νοιώθετε μιαν άρρήτη δυσφορία, μια έκδροπτητα ίσως έναντιόν εκείνων πού έχουν αντίληψις διαφορετικές από σας. "Αν είσαστε άνικανη ν' άνεχθήτε τήν ύπεροχη ενός άλλου. "Αν ή μεγαλύτερη ικανοποίησή σας είναι όταν βλέπετε πός άλλους να λυγίζουν στη θέλησή σας. "Αν ή ύποταξη τού ανθρώπου πού άναπαύε σάς εύχαριστή περισσότερο άπ' τήν άνάπη του.

Ανήκετε στόν ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΤΥΠΟ: "Αν άπεχθάνεσθε τά όνειρα και τις χίμαιρες. "Αν δεχόσθε τά πράγματα όπως είναι και δεν τά βάλετε ούτε με τή μοίρα, ούτε με κανένα άλλον γιατί δεν είναι δικαιοσύνη. "Αν στην προσπάθειά σας για να τά κάμετε να καλύτερωσθιν δεν έμπρεάξεσθε ούτε από συναισθηματισμούς ούτε από μοιρολατρική διάθεση. "Αν διατηρείτε πάντοτε τήν ήρεμία και τó θάρρος σας, μ' όλες τις αντίδωσεις ή τά έμπόδια. "Αν δεν έχετε προσκαληψίες. "Αν έπιζητάτε τις ήρεμες άπολαύσεις και άπεχθάνεσθε, αντίθετα τις πρέλλες και τους έδωφρενισμούς. "Αν έχετε τάξη και ρυθμό στη ζωή σας. "Αν νοιώθετε μιαν έμωυτη άποστροφή πρós τά βίαια αισθήματα.

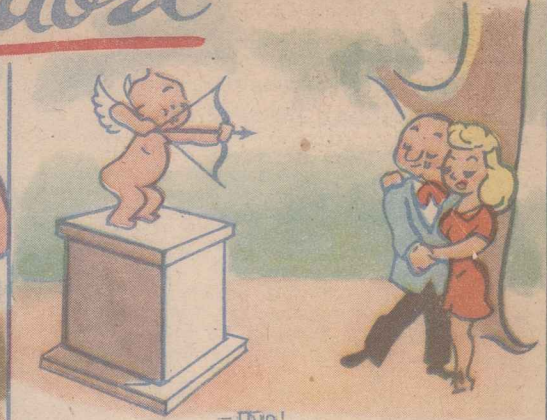

Ο Έρωτας εν δράσει

ΤΟΥ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

Ζαχαρίας: Δεν κάνεις τίποτα, παιδάκι μου, με τὸ κανόνι. Αυτὴ χρειάζεται ἀτομικὴ μπόμπα!

-Πού!...

-Αδελφίε!

Ο ΑΤΡΩΤΟΣ

-Θὰ πάρω πέτρα!...

«ΑΣΤΟΧΙΕΣ»

-Καὶ τώρα "δεσποινίς, καλὴ νύκτα σας!...

Ἡ ἱστορία μιᾶς πληγμένης καρδιάς.

ΟΤΑΝ Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΑΙ ΚΕΟΙ ΤΟΥ ΠΑΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ!

-Ανών, ὁρὲ παιδί μου, βάρα!...